

Hồng Vân

Điệu Ru Nỗi Nhớ

Tập 1

Còn không đầy nửa tuần trăng là mùa xuân lại đến. Ở khuôn viên Châu Gia Trang, dường như rộn rịp hẳn lên. Bác Tư già sửa sang lại mấy bồn hoa và chăm chút hai cây mai vàng trẩy lá đã đơm đầy nụ, nếu nhìn kỹ một chút người ta sẽ thấy những chồi li ti bắt đầu lộ dạng.

Không chỉ ở ngôi biệt thự mà dãy phòng trọ cũng nhiều dấu hiệu chuẩn bị đón xuân. Không khí se lạnh nhưng khô ráo hơn. Châu Nguyễn nghĩ như vậy khi anh đứng ở cửa sổ nhìn xuống dãy nhà trọ có hình chữ u bao bọc sau lưng.

Anh chuẩn bị mang giày đi chạy ra biển, với không khí trong lành sẽ cho anh cảm thấy thoải mái hơn, chạy đến bên thành đá anh ngã người xuống, nằm đưa mắt nhìn lên bầu trời chưa vội sáng. Ngôi sao mai cứ nhấp nháy như đùa với anh.

Khi biển đã đông người anh bật dậy ngồi ngắm những bà lão tập dưỡng sinh bằng động tác múa kiếm, anh mỉm cười khi thấy họ làm không đều.

Vặn người rồi cúi gập xuống. Châu Nguyễn biết hôm nay anh lười nên kết thúc công việc một ngày mới đang chờ anh bắt đầu.

Bước đi qua khoảng sân rộng, con Pop nghe hơi người chạy ra vẫy đuôi mừng.

– Nào Pop, để yên nào.

Nhưng nó cứ chồm lên chân Châu Nguyễn, anh phải bế lên, nó mới chịu im. Vào đến phòng nó phóng đến ghế ngồi đưa mắt theo dõi chủ, sau khi tắm sạch sẽ Châu Nguyễn đứng trước gương để chải tóc.

Vừa cài nút áo, anh vừa nghe tiếng người dỡ dành :

– Con cứ hư như thế mẹ sẽ không cưng con đâu.

– Nào ăn nhanh lên, mẹ đã trễ giờ rồi đó Na ơi.

Tò mò anh bước đến bên cửa sổ hé một cánh nhìn, một bé gái cứ đi đi lại lại, còn bà mẹ với chén cháo trên tay vừa dứt ăn vừa dỡ dành.

Bé Na cứ ăn một muỗng rồi lại đi, miệng cười như không hề nghe lời mẹ nói, Châu Nguyễn biết ngay mẹ con cô ta là người mới dọn đến vì cả tuần nay căn phòng được khóa không có ai ra vào.

Nhìn đứa bé gái xinh xắn trong chiếc đầm trắng, cót được cột hai chùm có tết nơ hình con bướm, mái tóc đen lòa xòa trước trán làm nổi bật gương mặt trắng hồng.

Quay lại nhìn mình đang trong gương, lần nữa Châu Nguyễn mới hài lòng xách cặp bước ra khỏi phòng.

Bà Châu Nghị đón con ở chân cầu thang âu yếm bảo :

– Ăn sáng đi con. Châu Nguyệt đang chờ con đó.

– Dạ.

Món trứng chiên với bánh mì được Châu Nguyễn ăn thường xuyên hơn.

Anh hỏi :

– Đêm qua mẹ ngủ có ngon không ?

– Cũng nhắm mắt được một lát.

Châu Nguyệt nhẹ nhàng :

– Tụi con đã lớn cả rồi mẹ còn lo lắng gì nữa.

Bà Châu Nghị cười :

– Mẹ chẳng lo lắng gì cả chỉ buồn vì cô đơn, ở tuổi mẹ thích có trẻ con trong nhà.

Châu Nguyệt đùn đẩy cho anh trai :

– Cái đó mẹ phải hỏi anh Hai.

Châu Nguyễn trợ mắt :

– Đừng đổ qua cho anh để chạy tội nha, em là người đã lập gia đình còn anh là người độc thân mà.

– Nhưng anh là con trai, cháu nội sẽ quý hơn cháu ngoại.

– Nội ngoại gì mẹ cũng đều quý cả, nhưng ngặt nỗi có đứa nào đâu. Mẹ cho thằng Châu Nguyễn từ giờ đến cuối năm sau là hết hạn, nếu chưa có vợ thì mẹ sẽ trục phế đấy.

Châu Nguyễn cười :

– Bẩm lão gia con xin tuân lệnh.

Nói xong anh đứng dậy đến bên bồn nước rửa tay :

– Con đi nha mẹ.

– Ờ, con đi.

Tiến con trai ra tận cổng bà ngồi xuống xích đu. Gió xuân dịu dịu phả phất hương hoa trong vườn làm bà thích thú, cuộc sống êm đềm cứ dần trôi thảng qua năm lại tuổi đời chắt chùng, bà thấy chưa mãn nguyện dù cuộc sống giàu sang hạnh phúc bên hai con.

Châu Nguyễn đã tròn ba mươi công tác ở bệnh viện đa khoa, còn Châu Nguyệt có gia đình gần ba năm nhưng chưa có con, điều mà bà vẫn hằng mong.

Châu Nguyễn có dáng cao to với nước da trắng hồng cho người ta biết anh có sức khỏe tốt. Một bác sĩ gầy như Hải Đăng dễ cho bệnh nhân nghi ngờ về

sức khỏe lẫn chuyện môn.

Anh là mẫu người lý tưởng cho các cô y tá, bác sĩ ở bệnh viện, trong số đó có Ngọc Hà, cô nha sĩ có phải lòng anh từ lâu nhưng chưa có cơ hội, vì cô biết anh yêu công việc hơn chuyện tình cảm. Về cứng nhắc có phần không khoan với phái yếu cũng không ít nhiều chê trách.

– Có lẽ bác sĩ là con nhà giàu nên việc chọn ý trung nhân đâu dễ dàng.

Lại có lời :

– Ở đây không có bóng hồng nào tác động mạnh vào trái tim của vị bác sĩ suốt ngày đối đầu với bệnh tật.

– Mẫu người ấy chọn chắc phải có điều kiện cao.

– Tại chưa hạp nhãn chứ đã vừa ý rồi dù cô ta chẳng ra gì anh ta cũng yêu mê mết.

Khen có, chê có nhưng đạo đức tác phong của Châu Nguyễn thì không chê vào đâu được.

Sau khi kiểm tra bệnh án, Châu Nguyễn chuẩn bị đi khám các phòng.

Kim Hồng đẩy cửa vào :

– Bác sĩ Nguyễn ơi, có hai ca cấp cứu.

Châu Nguyễn đáp :

– Tôi sẽ đến ngay.

oOo

Giữa trưa im vắng.

Dù đang ngủ say Châu Nguyễn phải mở bừng mắt vì tiếng đàn ai đó khi trầm khi bổng thật khê, nhưng không gian êm ả đã đưa lên vào phòng làm Châu Nguyễn bực mình càu nhàu :

– Sao cứ làm phiền người khác.

Tiếng hát nhỏ nhỏ vẫn vang, anh ngồi dậy nhìn xuống nơi phát ra âm thanh đó, rồi ném cái nhìn bực dọc xuống căn phòng mang số mười ba.

Anh lầm bầm :

– Đi tong giấc ngủ trưa.

Thấy vẻ mặt không vui của con trai bà, bà Châu Nghị hỏi :

– Có chuyện gì không vui hả Nguyễn ?

– Phòng số mười ba mới dọn đến phải không mẹ ?

Bà Châu Nghị ngạc nhiên :

– Sao hôm nay con lại để ý đến ba cái chuyện không đâu đó.

– Người thuê phòng có đọc rõ nội quy chưa mà buổi trưa lại đàn địch ồn ào không ai chịu nổi.

– Vậy à, để mẹ nhắc nhở cô ta.

Nhìn bước chân của Châu Nguyễn nặng nề bà hiểu được nó đang bức, vì đã bao lần nó không đồng ý cách làm của bà, nhưng xét cho cùng nhà thừa đất xây phòng trọ cho thuê cũng có lợi, nên bà vẫn làm theo ý mình. Người đến trọ phải là công nhân viên nhân nước hắc hoi, đó là điều kiện trước tiên để bước chân vào phòng trọ mang tính chất gia đình. Tuân thủ sạch sẽ, không ồn ào là điều kiện cần thiết nhất.

Bước xuống dãy phòng còn đóng kín bà vẫn nghe tiếng gõ cửa, có tiếng hỏi rồi tiếng đàn cũng ngưng.

– Ai đó ?

– Là tôi đây.

Lâm Anh ngạc nhiên nhìn bà chủ :

– Thưa bác...

– Có chút chuyện tôi muốn nhắc nhở cô về nội qui có ghi rõ ràng ở trước cổng, không nên ồn ào trong giờ nghỉ trưa của mọi người.

Lâm Anh gật mình hiểu rằng mình đã làm phiền khiến bà chủ phải thân chinh xuống đây.

– Xin lỗi bác...con vô tâm quá nên quên mất, con sẽ lưu ý hơn để không làm

phiền bác và mọi người.

Bà Châu Nghị cười dễ dãi :

– Tôi chỉ nhắc nhở cô thôi chứ không có ý gì khác đâu.

Rồi bà hỏi khi không thấy đứa bé :

– Cháu đi nhà trẻ rồi à ?

– Vâng.

– Có quá trẻ đã góa bụa rồi.

Lâm Anh cười vì sự thương hại đó.

– Số phận mà bác...biết làm sao.

– Gặp cảnh trái ngang như vậy chắc khó khăn lắm hử cô Lâm Anh ?

Lâm Anh không muốn phân trần :

– Cũng cố để tồn tại thôi bác.

Trước khi đi bà còn nói thêm :

– Cố gắng vì mọi người nhé cô.

– Vâng ! Cháu hiểu.

Bước đi mà trong lòng bà có chút băn khoăn, cô ấy chỉ độ đôi mươi sao lấy chồng sớm khi ở tuổi đang thời thanh xuân.

oOo

Sau khi hôn từ giã bé Na, Lâm Anh chạy xe ra hướng bãi sau cô chọn một nơi thích hợp để nhìn cảnh bình minh.

Khuấy đều ly nước rồi uống một ngụm nhỏ, chiều qua khi chạy về hướng này bất gặp nắng chiều pha sắc tím, Lâm Anh đã nhẩn ngơ và hôm nay cô trở lại dù là buổi sáng. Hình như cái gì cô yêu thích đều đi ngược lại cả, hôm qua đang dợt lại ca khúc mới đã bị chủ nhà nhắc nhở. Đành ôm đàn tìm chỗ vắng vẻ không làm phiền ai.

Cuộc sống dối trá đầy lừa lọc phải cố gắng để tồn tại, đã làm một cô gái vô tư phải rơi vào vòng xoáy của cuộc đời, Lâm Anh đã bỏ cả ước mơ về một

tương lai tươi sáng để sống vì bé Na, đứa con vô thừa nhận.

Lâm Anh mỉm cười một mình vì cô đã khoác lên người cái danh góa phụ.

Đưa mắt nhìn ra khơi một chiếc ghe nhỏ đang chòng chênh vi cơn sóng, cô bấm máy. Bộ sưu tập ảnh lại có thêm một cảnh buồn lẽ loi.

Hải Đăng không rời mắt khỏi cô gái ngồi đằng kia. Một chút tinh nghịch và sự đắm chiêu pha lẫn vào nhau ở nét mặt khiến anh chú ý.

Trong lòng anh thôi thúc phải làm quen, nghĩ xong là anh đứng dậy ngay :

– Chào cô.

Lâm Anh quay lại với nụ cười dù anh chàng trước mặt còn quá lạ :

– Chào anh.

Hải Đăng không ngờ nụ cười đó làm anh lúng túng, phải mất giây sau anh mới trả lời :

– Tôi nghĩ cô đang ghi lại cảnh bình minh phải không ?

– Vâng !

– Cho tôi ké một kiểu với nhé.

– Nếu anh không chê tôi nghiệp dư, xin mời.

Hải Đăng chọn cảnh hướng về núi.

– Biết gặp cô ở đâu để lấy hình nhỉ ?

– Ba ngày sau anh cứ đến sẽ có tôi ở đây.

Hải Đăng giới thiệu :

– Tôi là Hải Đăng.

Lâm Anh không muốn nói về mình :

– Tôi sẽ đúng hẹn, xin phép anh nhé anh Đăng.

Thấy cô gái đứng dậy, Hải Đăng vội nói :

– Tôi chưa biết tên cô.

– Khi gặp lần nữa anh sẽ biết.

Cô gái đi rồi Hải Đăng còn nhìn theo, cô ta có nụ cười làm Hải Đăng chao

đảo.

Đầu giờ chiều khi vào ca trực, Hải Đăng luôn miệng huýt sáo khiến cho ai cũng phải ngạc nhiên.

– Hôm nay bác sĩ Đăng có gì vui mà khởi sắc quá ?

Hải Đăng cũng tự thấy mình bất thường :

– Vậy à !

– Không phải trúng độc đặc chứ ?

Hải Đăng cười :

– Được anh ủi cũng là may.

Châu Nguyễn vờ nghiêm đùa :

– Hãy tự an ủi mình bằng cách tiếp nhận, mấy ca nặng cấp cứu đang chuyển qua kìa.

Hải Đăng lắc đầu than :

– Lại mệt nữa rồi.

Anh sửa soạn dụng cụ để khám, trẻ em từ vùng sâu vùng xa nhập viện hơi nhiều.

Vừa làm anh vừa nói :

– Hồi sáng này mình gặp một cô gái rất dễ thương.

– Có theo tán tỉnh không ?

– Làm quen thôi, nếu gặp cậu cũng ngần ngại như mình.

Châu Nguyễn trêu :

– Đẹp liêu trai hay đẹp bốc lửa ?

– Cả hai nét đó đều tầm thường.

– Giống Tây Thi hay Hằng Nga ?

– Nét đẹp dễ thương đó mình không diễn tả được, trừ khi cậu gặp, cậu sẽ có lời phê bình đúng nhất. Mình đã chiáng ngợp vì cái nhìn đầu tiên.

– Cậu lãng mạn quá đó nghe.

– Cũng có thể, chứ đạo mạo khô khan mãi tội mình sẽ ế đó Nguyễn. Cậu cũng nên thoáng một chút đi.

Châu Nguyễn nhún vai :

– Thà mình không có còn hơn phải chọn một người đẹp mà tâm hồn trống rỗng, đẹp chuyện đó qua một bên đi xem mấy ca nhạc viện lúc sáng thế nào ?

Hải Đăng không nói nữa anh đi làm công việc của mình, trong lòng anh đang rộn lên khúc nhạc vui dù biết mình thật vô lý.

"Người đâu gặp gỡ làm chi

Trăm năm biết có duyên gì hay không ?

Hải Đăng đi rồi, Châu Nguyễn ngồi một mình kiểm tra lại sổ hồ sơ vừa nhập viện.

Cuộc sống cứ lặng lẽ trôi và anh đã gắn liền nơi đây sáu bảy năm rồi, quen thuộc từng ghé đá, từng gốc cây sau nhà vườn mình trong khoảng sân rộng. Tự dưng anh cảm thấy buồn trước nỗi vui của Hải Đăng.

– Sao thế nhỉ ?

Châu Nguyễn chợt nhận ra mình đã sống quá tẻ nhạt khi không có chút niềm vui riêng tư ngoài công việc. Trái tim anh giá băng bù bao mùa hè đi qua cũng không làm tan đi tảng băng chai lỳ trong anh, bỏ nỗi chực nhói của một mối tình đã làm anh tuyệt vọng trở nên lạnh lùng với tất cả.

Trong không khí chuyển mùa anh không náo nức nhưng vẫn cảm nhận được quang cảnh chung quanh, rồi thấy mình già dặn hơn cả suy nghĩ lẫn tuổi đời. Những ngày cuối năm làm cho tâm trạng anh man mác buồn, anh không hiểu vì lẽ gì nữa. Không bao lâu mùa xuân về mang theo cuộc sống mới, sinh lực mới và nó đã thể hiện ở các đường phố và ngay cả căn phòng nhỏ của anh cũng sinh động hơn vì hàng chữ Happy New Year.

Hải Đăng đã trở lại :

- Nguyễn đi chuẩn bị tinh thần đi nhé. Long Sơn nhập viện hơi đông.
 - Mình biết rồi.
 - Dân trí ở những vùng xa quá kém nên các bé luôn ở trình trạng khuôn cấp.
- Châu Nguyễn không trả lời, anh đứng dậy biết mình đang làm gì.
- Đứa bé sốt cao với gương mặt đỏ như được mẹ quấn chặt trong chiếc khăn dài. Châu Nguyễn phải kêu lên :
- Chị nên mở chiếc khăn ra khỏi người thằng bé ngay, đang sốt cao phải chườm mát cho nó.

– Vâng.

Khám xong một loạt anh ghi vào bệnh án, phần còn lại là của y tá.

Châu Nguyễn trở lại phòng rót cho mình một ít nước mát. Ngọc Hà vừa đi ngang qua thấy Châu Nguyễn bên bàn giấy cô ghé vào :

- Hôm nay bác sĩ Nguyễn rảnh rang nhỉ ?
 - Tôi vừa nhận bệnh xong đấy chứ, còn Hà chắc cũng đang rảnh.
 - Ờ không, em vừa họp công đoàn xong, bàn về việc tât niên ấy mà.
- Ngọc Hà vui vẻ nói tiếp vì mấy khi cô được một mình với Châu Nguyễn :
- Có cả mục văn nghệ nữa. Khoa của bác sĩ cũng phải đăng ký đấy nhé.
 - Vâng, ai sao mình vậy mà.
 - Ngày mai đã có bảng phân công ca trực, mong sao không rơi vào ba ngày tết.

– Hà thích đi chơi lắm sao ?

Ngọc Hà phân trần :

- Xã hơi mấy ngày tết thôi, còn bác sĩ không định đi đâu sao ??
- Thời gian nghỉ của tôi đã được mẹ lên lịch cả rồi.
- Bác sĩ sướng thật khi còn mẹ.
- Hà đang tủi thân hay ganh tỵ ?

Ngọc Hà chum chim :

– Cả hai được không ?

– Đùa cho vui thôi, dù sao còn mẹ là niềm hạnh phúc lớn.

Hải Đăng trở lại với chai dịch truyền :

– Ôi bác Hà cũng ở đây à, bàn gì sôi nổi thế cho mình tham gia với.

– Có bàn gì đâu.

Hải Đăng trêu vì anh biết Ngọc Hà từng yêu thầm Châu Nguyễn.

– Sao mình thấy gương mặt bác sĩ Hà vui vẻ thế ??

Ngọc Hà bước đi :

– Thôi tôi đi đây, giao bác sĩ Nguyễn lại cho bác sĩ Đăng đây.

oOo

Vũ trường đã khá đông người, Hải Đăng đưa Châu Nguyễn đến bàn trống bên trái.

Ngồi xuống Châu Nguyễn không hài lòng :

– Ngại quá Đăng ơi, không hay chút nào.

Hải Đăng nhướn mắt :

– Cậu nghĩ cũng hay là vì danh phận hay vì khách ?

– Bệnh nhân nhìn thấy sẽ có cái nhìn lệch lạc.

Hải Đăng khoát tay :

– Đẹp cái ý nghĩ cổ hủ của cậu đi, mình phải có chút tự do riêng tư chứ ?

Người dẫn chương trình bắt đầu khởi xướng, cả hai không nói gì nữa hướng mắt lên sân khấu.

Hải Đăng nói :

– Ca sĩ không tên tuổi cũng đâu có tệ, đôi khi họ còn hay hơn ca sĩ đang lên chỉ vì không gặp thời thôi.

Gần cuối chương trình nhạc dạo điệu tăng go, Châu Nguyễn thích thú gỏ tay theo. Cứ mỗi lần nghe điệu nhạc như chạm vào từng làm da thớ thịt một nỗi trống vắng.

Cô ca sĩ với bộ váy đen cúi chào.

Người dẫn chương trình giới thiệu :

– Hôm nay Lâm Anh sẽ trình diễn ca khúc mới bài tango cho em, xin mời quý vị cùng thưởng thức.

Giọng hát được cất lên, Châu Nguyễn rợn người vì biết rằng trái tim ngủ đông của anh chợt thức giấc, một điều mơ hồ anh chưa cảm nhận được bao giờ.

Bài nhạc vừa dứt Hải Đăng buột miệng :

– Trời ơi hay quá Nguyễn, hát thật có hồn.
– Lời ca thật buồn khiến người nghe xúc động.

Tâm hồn của Châu Nguyễn như vẩn vút đâu đó nếu như đèn không kịp bật sáng.

– Thế nào có tiếc đi với mình đêm nay không ?

Châu Nguyễn bật cười :

– Rất tiếc...nhưng tiếc vì chương trình kết thúc hết sớm.
– Cậu có thấy cô Lâm Anh có lỗi trình diễn độc đáo không ?
– Ừ. Cô ấy mới hiện khoảng tuần nay thôi, ai cũng ngưỡng mộ cả.
– Vậy à ! Cậu rành quá ha.

Hải Đăng cười :

– Có hẹn lần sau nữa không ?

Châu Nguyễn chưa trả lời anh đã quẹo sang con đường khác.

Về đến nhà anh đã thấy ở cổng nhỏ hai mẹ con bé Na.

– Con hư quá lần sau mẹ sẽ không cho con đi theo nữa đâu.

Trong tranh tối tranh sáng anh vẫn nhận ra khuôn mặt bầu bĩnh đang hờn dỗi.

Mở được chốt cửa hai mẹ con bé Na đã khuất mà anh còn tần ngần chưa dợm bước.

Cho xe vào sân Châu Nguyễn nhảy vội lên mấy bậc thang về phòng mình, anh tung cửa sổ để nhìn sang phòng số mười ba.

Châu Nguyễn không biết mình làm như vậy để làm gì, căn phòng được bật sáng.

Bé Na phụng phịu :

– Con đói bụng mẹ ơi.

– Mẹ pha sữa cho con nhé ?

Lần đầu tiên Châu Nguyễn thấy mình tò mò về chuyện của người khác. Anh không còn nhìn thấy gì nữa ngoài cánh cửa đóng kín.

Khi bé Na đã ngủ say Lâm Anh trở dậy sắp xếp lại sách vở còn nằm ngổn ngang khi chiều về vội cô chưa có kịp thu dọn.

Chỉ còn hai tháng nữa là kết thúc cuộc thi mà Lâm Anh chưa chọn cho tấm ảnh nào ưng ý cả, dù vậy cô không nản chí vẫn hướng sự đam mê và hy vọng dù có chút lo lắng. Lâm Anh đang cố hết sức để tạo cho mình cuộc sống mới có ý nghĩa nhưng cố gắng của cô không dễ dàng chút nào từ khi bỏ ước mơ.

Nhìn đôi mi dài cong vút của bé Na mà chột buồn, con bé giống cho như đúc, người ta thường nói những đứa con vô thừa nhận hay là bản sao của cha, và Lâm Anh nghĩ nó đúng với trường hợp của bé Na.

– Trong cô không gọi hay nhắc nhở đến người đàn ông đó chút nào, một người bạc tình đã quay đi khi biết mình có một đứa con.

Nhưng nhắc nhở đến làm gì khi cô đã an phận và hy sinh cho bé Na tất cả, hãy quên và đừng gọi nhớ dĩ vãng đã bỏ lại sau lưng. Hiện tại hãy sống và vui và ẩn thân nơi đây là thượng sách, cô dẹp bỏ tất cả để trở thành góa phụ. Cô vốn sống sôi nổi mà nay phải khoát bộ mặt lạnh lùng thật không đơn giản tí nào.

oOo

Phương Anh đặt ly nước cam thật nhẹ xuống mặt bàn, dù cố gắng lắm nhưng cũng nghe tiếng chạm khô khan xuống mặt kiếng.

Bà Duy Khiêm nhúu mày tỏ vẻ khó chịu. Phương Anh cất tiếng với vẻ dè dặt :

– Thưa mẹ, mời mẹ dùng nước.

Cái nhìn sắc lạnh không chút thiện cảm làm Phương Anh lúng túng :

– Hôm nay chị đi chợ nhớ mua cho tôi bó hoa hồng nhé.

Phương Anh nhỏ nhẹ :

– Hoa hồng đỏ hả mẹ ?

– Thường ngày chị thấy tôi cắm hoa hồng gì mà hỏi.

Phương Anh ngắc ngứ lặng đi mấy giây :

– Dạ, con biết rồi. Thưa mẹ con đi.

Bước chân ra khỏi nhà với tâm hồn trĩu buồn. Những ngày không có Duy Khương, đối với cô thời gian ảm đạm như ngục tù.

Cô chẳng có quyền tự do riêng cho mình, mà cứ sống căng thẳng khi đối diện với mẹ chồng.

Nửa tháng ở nhà, nửa tháng lênh đênh ngoài biển khơi. Duy Khương đã cho nỗi nhớ nhung của những ngày vắng anh. Với chân tình của anh, cô lấy đó làm niềm an ủi để mà sống. Duy Khương như chiếc phao cho cô giữa biển đời. Hiện tại cô không mong gì ngoài sự thông cảm và yêu thương mẹ chồng, làm dâu đã sáu tháng mà cô chưa thể hiện thành ý để bà hiểu cô luôn muốn phục tùng bà.

Chọn xong chục hoa hồng, Phương Anh rẽ vào quán, sáng chủ nhật nào cũng đến, nếu ai tinh ý sẽ thấy được cuộc gặp gỡ thường xuyên như đã giao hẹn.

– Ôi Bé Na, di nhớ con quá.

Trong vòng tay yêu thương và những nụ hôn ngập đầy bé Na tươi cười.

Lâm Anh hỏi :

- Chị đã đi chợ xong chưa ?
- Xong rồi, ở đó có thoải mái không em ?
- Cũng được, rất yên tĩnh. Mấy ngày tết chị có đến chơi với em không ?
- Chị không hứa nhưng sẽ cố gắng, em đừng có trông nghe, còn chuyện ca hát ở vũ trường như thế nào ?
- Anh Trường Văn cũng ưu ái cho em lắm, về mặt tiền bạc chị không cần phải lo cho mẹ con em.

Phương Anh nghiêm giọng :

- Chị phải có trách nhiệm chứ ?
- Em đã vất kiệt tuổi thanh xuân của chị rồi, trách nhiệm trước mắt là chị phải lo cho tổ ấm của mình, đừng để hạnh phúc xấu đi khi nó vốn mong manh. Bây giờ em có thể tự lo cho mình và bé Na.
- Vất vả cho em quá, còn chuyện dự thi ảnh đẹp như thế nào rồi ?
- Em còn đang chọn, cũng chưa hài lòng lắm những cái mà em đang có. Bé Na mãi mê với những viên kẹo không màng đến chuyện của người lớn.
- Em không định về nhà ăn tết sao ?

Lâm Anh lắc đầu :

- Đâu có vui vẻ gì trở lại đó hử chị. Không cần phải làm chú thiêm bực bội. Nghĩ lại thân phận của hai chị em pa muốn khóc :
- Đừng trách chú thiêm làm gì, dù sao họ cũng là người thân nhất của mình.
- Chị xem họ là người thân nhưng ngược lại họ xem mình là nợ, là oan gia.
- Phải cưu mang chị em mình trong khi chú thím mình lại nghèo, thì phát sinh chuyện bực bội là lẽ đương nhiên.
- Nhưng chị đã công cho họ rồi.

Giọng pa trầm xuống :

- Em à, đừng có giọng điệu như thế nữa, có ăn có học phải nghĩ đến ân

nghĩa cứ, đừng phản phúc.

Lâm Anh xụ mặt :

– Em thì khác, không như chị, cái gì cũng giải quyết sòng phẳng cả rồi.

Mình không nợ họ cái gì cả, họ đã bán rẽ đời con gái chị rồi đó.

Câu nói của Lâm Anh làm giọng lệ của pa tuôn dài :

– Em đừng đem chuyện đã qua nhắc lại nữa có được không, chị muốn quên và sẽ quên nếu đừng nghe em nói đến.

Nhìn gương mặt đầm đìa nước mắt của chị Lâm Anh hối lỗi :

– Em xin lỗi chị, em đã làm chị rơi nước mắt. Bắt đầu từ bây giờ chị em mình phải quên đi quá khứ mà sống cho hiện tại để có một tương lai tốt đẹp hả chị ?

Phương Anh gạt đầu :

– Em hiểu như thế là chị yên tâm rồi, bây giờ chị về đây.

– Vâng, chị về.

Phương Anh lại hôn bé Na lần nữa :

– Na có ngoan không ?

– Dạ ngoan.

– Na ngoan không quấy mẹ, lần sau đi sẽ mua cho Na búp bê tóc vàng nhé.

Phương Anh bước đi còn ngoảnh lại, cứ mỗi lần gặp mẹ con họ là mỗi lần cô khóc rồi suy nghĩ vẩn vơ.

Về nhà chạm mặt mẹ chồng, giọng bà Duy Khiêm lạnh lùng :

– Chịu về rồi đó à, tôi tưởng chị đi mua hết cả chợ đem về nhà rồi chứ.

Phương Anh nhỏ nhẹ :

– Xin lỗi mẹ vì xe bể bánh nên con phải chờ vá.

– Chị có trăm ngàn lí đàn ông để biện minh mà, nào đưa hoa cho tôi.

Bó hoa được trao tay, bà ngấm ngấm, rồi bà chì chiết.

– Cả một chợ bán hoa mà chị chọn một bó hoa tồn của tuần trước mang về

nhà cho tôi sao ?

Phương Anh giật thót người, cô nhìn lại từng cánh hoa đã được lựa chọn rất kỹ.

– Dạ, thưa mẹ...

– Dạ thưa cái gì, miệng cứ lễ phép nhưng thật ra chị luôn chọc tức để tôi mau chết sớm để chị toàn quyền làm chủ gia sản này phải không ?

– Không phải thế mẹ à.

– Còn cái nữa hả, không biết cha mẹ cô khéo dạy con cái đến cỡ nào mà cứ cãi tay đôi với mẹ chồng như thế.

– Dạ, thưa mẹ...

– Cô không lên tiếng tôi cũng biết cô không câm mà.

Dứt lời bó hoa được vứt mạnh xuống nền gạch, những cánh hoa được văng ra rơi vãi.

Phương Anh cắn chặt môi để kìm tiếng nấc rồi cúi xuống nhặt, mặc cho gai đâm vào tay tứa máu. Như thế sẽ dễ chịu hơn khi cô nén lòng.

Cơn bão vừa bay qua phòng khách rồi cũng tan nhanh khi Phương Anh đi xuống bếp, chị Mười dù không chứng kiến nhưng cũng hiểu tường tận câu chuyện, chị đón lấy giỏ thức ăn rồi không dám mở lời dù là an ủi. Chị đã quá quen cảnh này mấy tháng nay rồi, ngày trước bà chủ của chị dâu có hẹp hòi, chỉ từ khi Phương Anh bước chân vào làm dâu nhà này mọi việc cứ đảo lộn, nhưng chỉ có mình chị là hiểu rõ tại sao.

Nhìn Phương Anh đang nhặt rau chị thấy thương xót vì không hiểu tại sao bà chủ lại có thành kiến với con dâu, xem ra cậu Duy Khương không hề biết có những chuyện xảy ra.

Lát sau chị Mười cũng lên tiếng :

– Hôm nay mua hoa tươi quá hả mợ ?

– Vâng !

– Cuối tuần là cậu đã về rồi được nghỉ qua tết, thích hả mợ ?

– Vâng !

– Cậu mợ có về thăm nhà không ?

Biết chị Mười lên tiếng cho không khí bớt nặng nề thôi :

Chị Mười tò mò :

– Trước khi cưới nhau hình như bà không bằng lòng mợ.

phải hỏi ngẩng lên vì sự thắc mắc đó :

– Tôi... không biết nữa.

– Bởi vậy mợ đừng buồn khi biết bà không có thiện cảm với mợ, người bà chọn là cô Hương Quế đấy.

Một tiết lộ mới đến bây giờ Phương Anh mới hiểu, chị Mười lại tiếp :

– Trước ngày cưới bà chủ và cậu đã có một cuộc tranh cãi, nhưng cuối cùng bà phải nhượng bộ. Biết rồi mợ đừng buồn nữa nghe dần dà bà sẽ hiểu ra thôi.

Được sự an ủi của chị Mười, Phương Anh nở nụ cười :

– Tôi hiểu cậu yêu mợ lắm.

– Vâng, nhờ tình yêu của anh Khương nên em phải cố vượt qua.

oOo

Hải Đăng với gương mặt rạng rỡ khi cầm xấp hình trên tay, anh khoe khoang với mọi người :

– Xem nè, tay nghề cô gái này đâu có tệ, nhìn tôi trong ảnh còn đẹp hơn cả người thật nữa đó.

Mấy tấm hình được chuyển tay nhau, Châu Nguyễn cũng ghé mắt :

– Cô ta lấy bao nhiêu tiền ?

– Xem đằng sau ảnh kia.

Châu Nguyễn lướt qua dòng chữ có nét mềm mại "mến tặng ".

Châu Nguyễn hiểu được sự hân hoan trên gương mặt của Hải Đăng.

- Thế là cậu gặp may rồi đó, được chụp và tặng ảnh bởi một cô gái quá dễ thương.
- Nhưng mình nghĩ thương không dễ đâu nghe, bởi cô ta đã nhờ chủ quán trao hình lại cho mình, cô ta đoạn tuyệt ngay lần đầu gặp gỡ.
- Tại sao cậu không thể hy vọng, diện tích thành phố mình đâu có lớn nếu cậu có duyên.
- Dĩ nhiên có thể gặp lại nhưng lý lẽ về con tim chắc là đơn phương thôi.
- Chà, dạo này cậu ủy mị vậy.
- Mình cũng không biết tại sao nữa, chỉ biết rằng cô đơn cần sưởi ấm.
- Còn mình đã chán ngấy chuyện yêu đương, xin nhường lại cho cậu đó nhưng đừng dờ hơi để rồi tương tư nghe.

Nói xong Châu Nguyễn bỏ đi mặc cho Hải Đăng lăm bằm.

- Tương tư ư ?
- Sao anh đâm ra ngớ ngẩn chỉ vì một lần gặp gỡ, phải thoát ra cảnh đó thôi, và anh sẽ đến vũ trường để tìm chút thư giãn cho quên buồn.

Châu Nguyễn bị cuốn hút ngay bởi phong cách giản dị trong bộ dài tím Huế, một chút phấn son nhạt cũng đủ tả nét duyên dáng pha lẫn sự trầm buồn của Lâm Anh.

Châu Nguyễn chột ngẩn ngơ và nghe lòng băng khuâng chi lạ, từ từ hôm theo Hải Đăng đến đây anh thật sự ngưỡng mộ giọng ca lẫn phong cách của Lâm Anh.

- Đường xa em đêm nay khi bóng trăng qua hàng cây...

Lời ca tha thiết sâu lắng giao vào lòng anh niềm thương cảm. Anh đã bị choáng ngợp bởi cái nhìn đầu tiên.

Khi bản nhạc chấm dứt anh cũng đứng dậy ra về vì không còn hứng thú ở lại.

Bước chân ra bãi đậu xe anh nhận ra bé Na đang đứng ở bậc thềm.

Châu Nguyễn nghĩ :

– Mẹ con cô ta cũng đi xem nữa sao ?

Anh bước đi luôn không muốn dừng lại để nựng cầm con bé, cuối cùng anh phải mở to mắt hết cỡ để nhìn mẹ của bé Na, Châu Nguyễn thật không ngờ ca sĩ Lâm Anh đang ở rất gần.

Châu Nguyễn cho xe chạy theo sau. Trời đêm nay rất lạnh. Có chút hạt hăng len vào trái tim.

Cho xe dừng lại anh nhìn theo dáng hai mẹ con bé Na, hối hận vì sự bông bột ủy mị của mình. Nhìn lên cao những ánh sao trời lấp lánh, anh và cô ta cách nhau một khoảng sân ngắn.

Không hiểu sao anh lại quay xe vào bệnh viện, nơi ấy là chốn bình yên cho anh với không gian đầy đầy bệnh tật và chết chóc. Đã hơn mười giờ rồi còn gì, mọi người gần như ngủ say Sự vắng vẻ, tĩnh mịch của đêm làm Châu Nguyễn chợt thấy sợ ánh sáng anh đứng lặng dưới gốc cây me già rồi đưa mắt nhìn bao quát khuôn viên bệnh viện.

Tại sao cảm giác không yên ổn ấy lại bủa vây ngập lòng anh, anh chợt thêm mái ấm gia đình với một người anh hết lòng thương yêu.

Tiếng nói nhẹ nhàng cất lên :

– Đâu phải ca trực, sao giờ này cậu còn lang thang ở đây ?

Châu Nguyễn nhận ra Hải Đăng :

– Còn cậu cũng ca lúc chiều mà.

– Mình vừa ở vũ trường về, buồn quá nên tạt vào đây.

– Thế à ?

Hải Đăng cũng giống như anh :

– Thấy cậu có vẻ buồn, có gì lo lắng sao ?

– Mình cũng chẳng hiểu sao nữa, chỉ biết đang có tâm trạng nữa vời...

Hải Đăng tò mò :

– Đang yêu ai đó phải không ?

Châu Nguyễn nhú mắt :

– Yêu à. Làm gì có.

– Nếu không sao cậu thấy tâm hồn mình trống rỗng để lang thang nơi này.

Châu Nguyễn hỏi lại :

– Thế còn cậu cũng đâu khác mình.

Hải Đăng vụt cười to :

– Đúng vậy, chắc chẳng còn ai điên như hai đứa mình.

– Mình về, cậu ở lại à

– Đành ngã lưng ở đây thôi.

oOo

Châu Nguyễn ngạc nhiên khi thấy bé Na đang ngồi trong lòng Châu Nguyệt.

– Muốn gì mà dụ dỗ trẻ con thế kia.

Châu Nguyệt mỉm cười :

– Anh thấy con bé dễ thương không, nó giống mẹ.

– Em có biết mẹ nó làm nghề gì không ?

– Anh biết sao ?

– Dĩ nhiên.

Lạ nghe, tò mò là chuyện không bao giờ có ở anh mà. Hay anh thấy cô ta quá đẹp.

– Cứ nói bậy không hà, nhờ anh đi vũ trường nên mới biết cô ta hát ở đó.

Châu Nguyệt kêu lên :

– Hèn gì...

– Hèn gì là sao không nói ra luôn.

– Cứ thấy mẹ con cô ấy về khuya, thì ra là hát ở vũ trường, nhưng em thấy cô ấy sống đàng hoàng lắm, không bạn bè còn phong cách thì khỏi chê.

– Dù sao thi thành phần ca hát cũng có thể giới riêng của họ.

– Anh nói về chuyện tình cảm yêu đương nhăng nhít chứ gì ?

Châu Nguyễn gật gù :

– Bằng chứng là em thấy đó, ba bé Na chưa chắc đã chết...và nó có thể là jết quả của sự nhăng nhít, anh đoán cô ta còn quá trẻ dại gì ràng buộc chuyện hôn nhân.

– Đừng vội đánh giá người ta anh à.

– Anh không đánh giá mà chắc chắn như vậy.

– Anh có thành kiến với người ta nặng nề vậy sao, đôi khi họ vì miếng cơm manh áo.

Bà Châu Nghị nghe rõ cuộc đối đáp của hai con, lên tiếng :

– Bỗng dưng nói xấu sau lưng người ta là không hay đâu đó.

– Mẹ !

– Tụi con chỉ nói thôi mà.

Bé Na vòng tay cúi đầu khi thấy bà Châu Nghị.

– À bà !

– Ồ, bé ngoan quá.

Bà Châu Nghị ngồi xuống bên cạnh đưa tay bế nó qua ngòai trong lòng.

– Bé Na ngoan quá, con thích ăn gì bà lấy cho.

Đôi môi hồng chúm chím, nó không sợ khi gặp người lạ.

– Con thích ăn kẹo.

– Được rồi bà sẽ lấy cho con ăn.

Châu Nguyễn ngồi ngắm đứa bé, anh chợt thấy tội nó khi đêm đêm phải theo mẹ đi hát tận khuya mới về.

Anh hỏi :

– Buổi tối mẹ thường Na đi đâu thế Na ?

– Mẹ đi hát để có tiền cho con đi nhà trẻ.

Châu Nguyễn biết đó là lời giải thích của mẹ nó.

– Lúc mẹ hát, con ngồi ở đâu ?

– Con chơi với chú Văn.

Nhưng người ái mộ Lâm Anh nên biết cô là góa phụ có một đứa con chắc chẳng còn ai đeo đuổi.

Bỗng dưng anh thấy buồn rồi tự cho mình lắm cảm khi cứ để tâm trí về người đàn bà ấy.

oOo

Hôm nay Lâm Anh xin đổi lại lịch hát để được về sớm hơn vì bé Na đã hâm hấp nóng từ lúc chiều.

Chưa kịp thấy trang cô đã vội vàng ra cửa sau cùng bé Na ra về, gương mặt nó bừng đỏ vì cơn sốt, Lâm Anh cho uống thuốc rồi chườm mát lát sau nó thêm thiếp ngủ.

Tuy có bản lĩnh nhưng một mình với cơn sốt của bé Na, cô thấy lo lắng :
Nằm cạnh bên con, lát lát cô đưa tay sờ trán, cơn sốt không giảm chút nào, đôi môi nó bắt đầu khô. Liệu có chờ cho đến sáng trong tình trạng này được không, cô lấy phon bấm số. Đồng hồ gần ba giờ sáng rồi, tại sao phải làm phiền chị trong đêm khuya khoắt.

Đang ngủ nghe tiếng chuông reo Phương Anh bật dậy :

– Alo !

Đầu giây im lặng :

– Anh Khương hả ?

– ...

Phương Anh hiểu Duy Khương không có nhà, cuối cùng cô đặt máy xuống. Soạn mấy thứ vật dụng cá nhân cho bé Na vào túi xách. Lâm Anh bế con ra khỏi nhà. Vào giờ này đường xá vắng vẻ cô bước nhanh về bệnh viện cũng không xa.

Ở phòng cấp cứu.

Gương mặt bé Na như say nắng. Lâm Anh cắn chặt môi để kềm tiếng khóc và cô lo sợ phải nhìn cảnh biệt ly.

– Sao để em bé sốt cao quá vậy, rất may là không bị động kinh. Chị vào chăm sóc phải nhớ canh chừng nhé, phòng trực của tôi ở đằng kia.

– Dạ, cảm ơn cô.

Đến sáng nhiệt độ trên người bé Na giảm dần, Lâm Anh vui mừng khôn xiết.

Lát sau nó mở mắt rồi gọi :

– Mẹ...con khát nước.

– Chờ mẹ một lát.

Uống cạn ly nước, nó mỉm cười :

– Con làm mẹ sợ quá.

Bé Na cầm lấy tay mẹ dường như để được che chở rồi thiếp dần.

Châu Nguyễn ngạc nhiên khi thấy mẹ con bé Na ở phòng cấp cứu.

Lâm Anh gật đầu chào :

– Ủa, bé Na nhập viện khi nào vậy cô ?

– Dạ lúc khuya thưa bác sĩ.

– Con nít mà đi về khuya quá cảm lạnh là lẽ thường.

Lâm Anh ngạc nhiên, sao anh ta biết rõ bé Na và cả giờ giấc.

– Lúc tối sao cô không gọi tôi ?

– Tôi không biết anh là bác sĩ, nếu biết chẳng phải là điều hay cho tôi sao ?

– Biết rồi có gì cần cô cứ gọi cho tôi.

– Vâng !

– Mùa này trời lạnh mà cô cứ cho cháu đi khuya hoài làm sao tránh khỏi bệnh, cô phải tìm cách khác, nhờ một người trông giúp bé Na vào buổi tối.

Lâm Anh lặng im nghe nói, có chút tự ái khi anh ta trách.

– Cảm ơn, tôi hiểu rồi.

Khám xong Châu Nguyễn bước đi đã nghe Hải Đăng gọi :

– Nguyễn ơi có...

Qua bờ vai rộng Hải Đăng tròn mắt :

– Ôi, cô phò nhòm.

Lâm Anh chào Hải Đăng bằng cái gật đầu :

– Cô ở đây làm gì thế ?

– Con gái tôi bị sốt.

Nghe xong Hải Đăng tưởng mình lầm, sắc mặt anh thay đổi.

– Thế à ?

Châu Nguyễn đã rời khỏi phòng nhưng tâm trí anh vẫn nghĩ về Lâm Anh.

Hải Đăng gặp ngay nụ cười của Châu Nguyễn.

– Thế nào tâm trạng cậu ra sao phát biểu ý kiến coi.

Hải Đăng nhún vai :

– Thất vọng.

– Cô tay là quả phụ đấy.

Hải Đăng ngạc nhiên trước tin bất ngờ.

– Tại sao cậu biết ?

– Mình còn biết cô ta là ca sĩ Lâm Anh mà cậu từng ngưỡng mộ.

– Cái gì ? Sao mình không nhận ra.

– Dưới ánh đèn và đời thường rõ ràng là hai bộ mặt khác nhau, mình còn không nhận ra khi cô ta là người ở trọ nhà mình huống chi là cậu. Biết rồi cậu có ngán ngơ, có còn thấy cô ta dễ thương nữa hay không ?

Hải Đăng gật gù :

– Biết được cô ta là góa phụ mình càng thích, vì góa phụ khao khát tình hơn các cô gái...và chuyện tán tỉnh sẽ không khó.

Châu Nguyễn đo lường được câu nói của Hải Đăng và cảm thấy bực :

– Cậu có cái nhìn hay quá ha, nhưng theo mình thì không đơn giản đâu.

Hải Đăng lắc đầu :

- Nói đùa thôi chứ mình không còn hứng thú chuyện đeo đuổi này nữa.
- Cậu không có lập trường.
- Lập trường của mình là người bạn tình phải trong trắng từ tâm hồn đến thể xác.
- Ai chẳng muốn được như vậy, nhưng lý lẽ của con tim và duyên nợ sẽ đi ngược lại ý mình, cậu có tin như vậy không ?

Hải Đăng phản đối .

- Hạnh phúc đang ở trong tầm tay nếu không nắm bắt sẽ gặp ê chề, có gì lạ.
- Mình cũng mong ý tưởng của cậu được như cậu nghĩ.

Hải Đăng cười :

- Tại sao mình lại cãi nhau vì chuyện không đâu của cô gái ấy, chẳng lẽ cậu đã vấp phải sợi dây tình ái hay sao ?
- Cậu nói điên khùng gì đó.
- Điên khùng không chừng trúng phóc.
- Cậu lo cho công việc của mình đi cứ cù nhảy hoài.

Hải Đăng bỏ đi để lại Châu Nguyễn nổi bần khoản, anh tự nhủ:

- Sao thế nhỉ ?

Người phụ nữ sống vì nghệ thuật tình cảm có thể không chung thủy, và Châu Nguyễn thấy sợ khi biết mình nghĩ về Lâm Anh hơi nhiều. Hiện tại cô mặc bộ đồ đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ thanh thoát cao sang, trong tấm thân mảnh mai, cao hài hòa không ai ngờ đó là người phụ nữ một con.

Lâm Anh vẫn có cái dáng vẻ thơ ngây pha lẫn chút từng trải khi trên sân khấu, có lẽ điều đó đã làm cho Châu Nguyễn băng khuâng chẳng.

Đêm nay trăng mười tám vẫn còn soi sáng xuyên qua khung cửa sổ, Lâm Anh vẫn còn thao thức vì cô không chớp mắt được chút nào, có nỗi sầu tủi mà cô phải hứng chịu một mình.

Khi bé Na đang ngủ thấy mình không thể nằm yên để dỗ giấc ngủ cô khẽ

kháng bước ra sân.

Trong đêm lạnh giá, huyền ảo, vầng trăng tròn đang lên cao trải ánh vàng xuống sân. Dãy hành lang hiện rõ dáng dài chập chờn cô đơn, Dưới ánh trăng và hơi lạnh cảnh vật như lắng đọng, vừa êm đềm vừa cô tịch. Ngồi một mình trong khung cảnh này càng làm Lâm Anh buồn thêm.

Cô ngược nhìn bầu trời đầy các vì sao nhấp nháy. Cái vô cùng mênh mông và cao rộng của bầu trời làm Lâm Anh thấy mình quá bé nhỏ.

Cảm nhận được sự thiêng liêng huyền bí nào đó đang hiện diện nơi đây, Lâm Anh thầm nguyện :

– Cầu xin cho con được bình an đầy đủ sức khỏe, nghị lực để có thể tiếp tục nuôi dưỡng bé Na.

Lâm Anh nghĩ rằng nỗi đau khổ sở gây ra phiền não làm hao mòn sức khỏe, sinh lực và nhan sắc, mà cô thì rất cần sức khỏe, sinh lực và sự dịu dàng tươi mát để công hiến nghệ thuật.

Cứ thế Lâm Anh cảm thấy yên lòng cho đến khi một bóng người to lớn vụt hiện ra, ngồi ở băng đá, Lâm Anh như sực tỉnh cơn mê :

– Thừa bác sĩ.

– Bé Na đã khỏe chưa cô ?

– Dạ đỡ, ngày mai có thể xuất viện được không bác sĩ.

– Cô muốn về nhà.

– Vâng !

– Na không thể theo mẹ hằng đêm dù đã bình phục hẳn.

Lâm Anh cúi mặt :

– Chuyện đó tôi khắc biết không cần bác sĩ phải nhắc nhở.

– Cô đang giận ?

– Chẳng có gì đáng giận cả.

– Bởi đó là lương tâm nghề nghiệp của tôi, không muốn đứa bé lại bị viêm

phối nữa, cô lại phiền vì thành ý của tôi sao ?

– Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ ghi nhận thành ý của bác sĩ nếu con tôi có thể về nhà vào ngày mai, gia đình tôi đơn chiếc lắm.

Châu Nguyễn khoát tay :

– Chuyện xuất viện hãy để ngày mai bàn tiếp, còn bây giờ sao tôi và cô không cùng ngắm trăng khi cảnh vật lung linh huyền ảo như thế.

Lâm Anh nổi nóng :

– Tôi không có tâm trạng như bác sĩ nên không thể ngắm.

Lâm Anh bước đi nhưng cô đã bị Châu Nguyễn giữ lại.

– Cô nói dối, không phải trước đây ít phút cô đang ngược mắt nhìn lên bầu trời không chỉ ngắm trăng mà còn thêm lời cầu nguyện, đúng không ?

Lâm Anh ngắc ngứ :

– Bác sĩ tò mò quá đấy.

– Đồng ý, tôi là một người tò mò nhưng chỉ riêng mẹ con cô thôi.

– Để làm gì chứ ?

– Tôi cũng không hiểu nữa, chỉ biết rằng mình cần phải làm thế thôi. Dù sao cô cũng là một thành viên trong Châu Gia Trang.

– Cảm ơn, bác sĩ có thể buông cánh tay tôi ra, con gái tôi đang khóc đấy.

Châu Nguyễn buông lỏng nhưng chưa có ý định cho Lâm Anh đi.

– Đừng hiểu lầm ý tốt của tôi nhé, vì tôi là người hâm mộ giọng ca của cô.

Lâm Anh bước đi mà nghe có chút gì đó lạnh lùng, cô nhìn thấy đôi mắt sáng ngời nhìn cô vừa thương hại vừa khinh rẽ.

oOo

Phương Anh dọn dẹp phòng khách để chuẩn bị đón Duy Khương, có anh dù sao cũng vui buồn và không thấy lẻ loi trong căn nhà rộng lớn.

Từ khi quen biết và làm vợ Duy Khương là một thời gian quá ngắn, không đầy năm tháng cô đã bằng lòng kết hôn, làm sao cô từ chối một người tốt

như anh. Dù chưa yêu nhưng cô biết mình sẽ yêu thôi vì trái tim cô chưa vấn vương hình bóng ai.

Về làm dâu gặp mẹ chồng khắc nghiệt nhưng cô vẫn cố gắng làm tốt vai trò của mình, không lấy đó làm buồn vì cô tin một ngày không xa bà như người mẹ thứ hai của mình.

– Vâng, phải có một ngày như thế.

Phương Anh cố gắng thoát khỏi bản tính đa sầu, để nhìn đời bằng màu hạnh phúc mà quên đi những nỗi thống khổ.

Những ngày không có Duy Khương, cô miệt mài phác họa, tuy chưa hoàn thành nhưng Phương Anh hiểu nó rất cô đơn cũng giống như tâm trạng của mình.

Ngồi chống cằm nhìn chiếc màn sáo đang đưa bởi gió từ chiếc quạt máy, giờ phút này cô cũng hiểu mình thật sự hạnh phúc hay chỉ là ảo tưởng.

Cuộc đời vốn là chuyện bất ngờ có thể hôm nay tràn đầy yêu thương rồi ngày mai lại cay đắng chia xa, Phương Anh chỉ cầu mong được bình an không đòi hỏi gì cao xa nữa, cô an phận muốn làm một người vợ tốt.

Dù đang nghĩ vẫn vợ để mà buồn nhưng trong lòng lại nôn nóng cho ngày mai cô và Duy Khương lại có nhau, tình yêu anh dành cho cô thật thấm thiết. Mùa xuân năm nay sẽ đẹp biết bao cô sẽ dành tất cả thời gian để chăm chút cho tổ ấm của mình luôn rộn tiếng cười.

Cầm bức vẽ lên cô ngắm, cảnh cô gái ngồi một mình trong chiều vắng mắt ngược nhìn bầu trời nơi màn mây xám ngắt.

– Cần thêm cánh én báo mùa xuân về không nhỉ ?

pa biết rằng có thêm cánh én bức tranh không còn vẽ cô đơn, mà đang hy vọng mùa xuân để xóa tan không gian u ám, sự chuyển mình đó sẽ đó sẽ cho cô gái hy vọng không phải một mình ngắm cảnh hoàng hôn.

Nghĩ thôi chứ cô chưa vẽ, biết đâu khi hoàn thành rồi cánh én đó không cần

thiết nữa cho bức tranh.

Có tiếng chị Mười gọi :

– Mợ ơi bà gọi đấy.

– Vâng. Em nghe rồi.

Bà Duy Khiêm ngồi chễm chệ ở phòng khách thấy pa bà bảo :

– Tết năm nay nhà mình có khách phương xa về chơi, chị lo dọn dẹp căn phòng trên lầu cho sạch sẽ nhé.

– Dạ !

– Ngày mai Duy Khương cũng đã về rồi chị cũng phải chuẩn bị thức ăn những món nó thích nhất.

– Dạ !

– Chuẩn bị trái cây nữa nhé.

– Dạ !

– Xong rồi đó.

Phương Anh cúi xuống chào, kết thúc cuộc truyền lệnh. Về lạnh lùng ngăn cách đó cô biết mình khó làm ấm lại bằng mọi cố gắng để thấy sự yêu thương của bà.

Cơm nước xong cô ra sau hè ngắm mấy cây bách tùng, trúc bá diệp.

Màu lá xanh biếc nổi bật giữa trưa nắng, ngọn gió cuối đông phới phới lạnh. Cô chợt nhớ về mẹ con bé Na. Chủ nhật vừa rồi cô không đến nơi hẹn nên lòng bồn chồn không yên. Sau khi theo chồng ra Vũng Tàu thì mấy tháng nay Lâm Anh cũng thu xếp đi nhờ lời giới thiệu của bạn bè nên hai mẹ con đã có chỗ ở tốt.

Không biết rồi đây mọi việc sẽ đi về đâu ? Cô chợt hoài nghi và lo sợ tất cả, cô sợ tình yêu của Duy Khương dành cho mình. Dù đang ẩn trong tổ ấm Phương anh cũng sợ một ngày nào đó cô lại làm cánh chim lẻ loi trong mưa bão.

Được thừa hưởng cuộc sống giàu sang tốt đẹp, hai chị em cô được thời gian cưng chiều của cha mẹ. Chỉ trong nháy mắt số phận đã an bài tất cả đã đổ vỡ hết rồi.

Hai con chim non đó phải cố hết sức mình để tồn tại, bỏ hết những ước mơ để trở thành bẻ bần hàn.

Đôi mắt Phương Anh rung rung bóng nước, chớp nhẹ để giọt lệ rơi.

Chị Mười cất tiếng làm Phương Anh lau vệt nước mắt :

– Mợ không ngủ trưa sao ?

Phương Anh mỉm cười :

– Em rất ngủ trưa.

– Đang nôn về ngày mai phải không ?

– Vâng !

– Thêm một tuần tuổi nữa rồi mợ nhưng tôi chẳng làm gì cho cuộc đời mình có ý nghĩa.

– Sao chị lại nói vậy ?

Mắt nhìn xa xăm :

– Ngày xưa tôi cũng từng ước mơ một mái ấm gia đình, nhưng lòng người đã thay đổi và tôi bỏ xứ đi luôn.

– Người ấy quên chị hử ?

– Vâng, người anh ấy chọn giàu có còn tôi chỉ là một cô gái nghèo quê mùa.

Giọng Phương Anh buồn thiu :

– Đời sống thật còn nhiều thực tế chua chát lắm chị ạ. Cũng như em khi bằng lòng làm vợ Duy Khương là phải vượt qua trở ngại lớn nhất, bởi vì cuộc hôn nhân với gã nào cũng luôn mang đến một sự ân hận lâu dài. Nhưng em thì cần tình yêu thương đó cho cuộc đời vốn đã bất hạnh.

Dù chị chưa hiểu rõ về mợ cả nhưng tôi nghĩ mợ là người đáng thương.

Cuộc sống trong nhà này không đơn thuần chỉ toàn thơ với mộng đâu, thấy

mợ cứ trầm ngâm thơ thần vậy hoài bà càng đâm ghét. Phải sống lừa dối mới yên thân được.

– Em hiểu ý chị.

– Ngày nào đó mợ sinh cho bà đứa cháu hãnh bà sẽ thay đổi thái độ cư xử. Phương Anh gật đầu .

– Em cũng mong là vậy.

oOo

Phương Anh ngồi trong quán cà phê gần cảng để chờ Duy Khương.

Trời đã tắt nắng và cơn gió chiều lại nhẹ nhàng đưa qua làm bụi hoa đại lao xao, cánh hoa tím mỏng manh lại nở đầy trên những cụm lá xanh.

Đôi mắt cô vụt sáng khi thấy Duy Khương đang đi ra cổng, vội vàng bước nhanh cô đến bên chồng.

– Anh !

Không còn nụ cười nào tươi hơn thế nữa, hai tuần trôi qua đã làm cô nhớ anh quay quắt.

Duy Khương ôm choàng vợ vào lòng khi anh đặt chiếc vali xuống đất.

– Nhớ em quá, em ơi !

– Em cũng vậy.

Ngồi sau lưng Duy Khương cô cảm nhận được mùi mồ hôi ngày nào quen thuộc.

– Đi dạo một vòng rồi kiếm cái gì ăn nghe em ?

– Mẹ đang chờ cơm ở nhà.

– Nếu thế anh chở em một vòng thôi.

– Dạ !

Choàng tay qua hông Duy Khương cô ngã đầu vào lưng anh, Duy Khương đưa tay nắm mấy ngón tay mềm mại hỏi :

– Có nhớ anh không ?

- Không !
- Xạo, không nhớ anh, em nhớ ai ?
- Hỏi làm gì chuyện riêng tư của người ta.
- Đã là vợ anh rồi sao còn chuyện riêng tư gì nữa hở, muốn anh đánh đoàn không ?
- Anh đánh thì em bỏ đi luôn.
- Dám không ?
- Thử đi thì biết.
- Chứ không phải nhớ nên đem nào em cũng khóc.

Phương Anh im lặng :

- Anh nói đúng phóc nên không có ý kiến chứ gì ?

Dụi đầu vào bờ vai rộng Phương Anh nũng nịu :

- Còn chọc em nữa.
- anh sẽ đền bù lại cho em, những ngày xa em anh cũng nhớ quay quắt, ngủ cứ mơ thấy em, anh muốn chắp cánh bay về liền.

Phương Anh cảm nhận lời anh nói thật :

- Cám ơn anh.
- Sao lại cám ơn anh, tình yêu của vợ chồng mình là cho và nhận không có chữ cám ơn.
- Em phải cám ơn vì anh đã yêu em thật lòng, suốt cuộc đời này không ai ngoài anh yêu em chân thành như thế.

Bước chân vào nhà Phương Anh đã gặp cái nhú mảy của bà Duy Khiêm :

- Thừa mẹ con mới về.
- Sa đi lâu vậy ?

Duy Khương đỡ lời vợ.

- Tụi con có đi vòng biển mẹ à, trời chiều đẹp lắm.
- Vậy à ! Anh chị thì đi vui vẻ, tội cho bà già ở nhà chờ nôn nóng không

biết đi đường nó làm, sao.

Duy Khương cười già lẫn :

– Xin lỗi mẹ, tại con có ý thôi.

Giọng bà bức bối.

– Muối ối chuẩn bị dọn cơm cho cậu nghe.

Phương Anh vội vàng đem vali vào phòng rồi cùng chị Mười bày biện thức ăn.

Có tiếng chuông reo ở cổng :

– Mợ để tôi ra xem.

Người khách không mời mà đến là Hương Quế, cô tự nhiên thân mật với

Duy Khương :

Biết hôm nay anh về nên em đến ăn cơm khách được không Duy Khương ?

Duy Khương vỗ tay :

– Hoan hô em chứ còn sao nữa.

Bà Duy Khiêm ra vẻ hài lòng :

– Con ngồi xuống đi Quế.

Phương Anh khó chịu vì người khách không mời mà đến nhưng cô phải tỏ ra vồn vã.

– Thừa mẹ dùng cơm, mời chị Quế dùng cơm.

Duy Khương tình ý gấp một miếng thức ăn cho mẹ anh mới gấp cho Phương Anh, dù bức bà Duy Khiêm cũng không có cơ gì để giận.

Hương Quế mở lời :

– Anh được nghỉ bao nhiêu ngày ?

– Hai tuần, có gì không Quế ?

– Em hỏi để biết lịch nghỉ ngơi của anh.

– Có thích người yêu làm nghề giống anh không, anh sẽ làm mai cho một người.

Hương Quế cười :

- Người đó giống anh không còn phải tìm hiểu nữa.
 - Không ai giống ai cả, em tìm người yêu kiểu đó có nước mà sống già luôn.
 - Em chấp nhận sống già cô đơn vì ngoài anh ra, em không thấy ai vừa ý cả.
- Phương Anh hiểu cô ta bắt đầu khiêu chiến, Duy Khương không nói nữa im lặng ăn.

Hương Quế không buông tha cô quay sang Phương Anh :

- Chị Anh nè, nếu không có chị tôi đã là vợ của Duy Khương rồi đấy. Đáng lẽ ra tôi phải hận chị nhưng ngược lại tôi đã hận tôi, vì không đủ sức quyến rũ anh ấy như chị.

Phương Anh tái mặt :

- Tôi nghĩ chị đã hiểu lầm, chúng tôi yêu nhau chứ không có sự quyến rũ nào cả.
- Chỉ sau năm tháng quen nhau ư ??

Duy Khương nổi giận thật sự dù anh cố gắng kiềm lại.

- Mục đích của em như thế nào hả Hương Quế ?

Hương Quế cười nhạt :

- Mục đích của em không ngoài chuyện nói cho vợ chồng anh biết chuyện trước kia.
- Nhưng giữa anh và em chưa có sự hứa hẹn nào cả.
- Chưa chứ không có nghĩa là không khi cha mẹ hai bên đã đồng ý kết hợp.
- Chuyện qua rồi em không nói nói ra sẽ tác động cho hạnh phúc cho vợ chồng anh.
- Nếu là vậy anh không tin vào hạnh phúc vợ chồng mình sao ?

Phương Anh không ngờ một người đẹp như Hương Quế lại trắng tráo đến thế, cô nhìn sang chỉ thấy bà Duy Khiêm từ tốn ăn xem như không có chuyện gì xảy ra cả. Phương Anh đã hiểu phần nào về sự có mặt của Hương

Quế.

– Tự tin anh không cần phải lo, xin lỗi em cứ tự nhiên dùng tiếp nhé. Vợ chồng anh no rồi.

Và Duy Khương vùng dậy kéo tay Phương Anh.

– Vợ chồng con xin lỗi mẹ.

Trong thế giới riêng Duy Khương nhắc bổng vợ trong tay.

– Em không cần bận tâm vì những lời ngu ngốc đó.

Sau những ngày xa cách tình yêu của Duy Khương nhân lên gấp bội, họ lại lặn ngụp trong tình yêu và không muốn rời nhau nữa.

– Ngủ đi cưng, anh sẽ hát cho em nghe để giấc mơ ấy toàn là hoa cỏ thật nên thơ.

Phương Anh nũng nịu :

– Lỡ em mơ thấy người khác không phải anh thì sao ?

Duy Khương nghiêm mặt :

– Đừng đùa ác chur cưng, trong lòng em duy nhất chỉ có anh, thôi lộn xộn thì biết tay anh.

– Anh không thể xử cách nào được, vì anh đâu chen vào trong giấc ngủ của em.

– Nếu vậy anh đành làm người chồng trăm năm cô đơn.

Phương Anh phá ra cười :

– Đùa thôi, anh là duy nhất trong đời em Khương ạ.

oOo

Châu Nguyệt ngạc nhiên khi thấy anh trai bước qua dãy phòng trọ.

– Đi đâu vậy anh Hai ?

Châu Nguyễn dừng chân :

– Anh đi khám lại cho bé Na.

– Na nó bệnh hả anh ?

– Ừ, vừa xuất hiện sáng nay.

Châu Nguyệt theo chân anh. Bé Na đang được mẹ cho ăn cháo.

Thấy khách cô đứng dậy :

– Bác sĩ ngồi tạm ở đây.

Hai chiếc ghế nhựa thấp được đặt ra. Lâm Anh quay sang cô gái.

– Mời chị.

– Cứ để chúng tôi tự nhiên.

Châu Nguyễn ngồi cạnh bé Na hỏi .

– Na đã khỏe rồi phải không ?

Na ngoan ngoãn trả lời :

– Da con hết rồi-

Châu Nguyễn vuốt tóc nó :

– Na cứ ngoan nghe lời mẹ uống thuốc thì chú sẽ đưa Na đi chơi.

Bé Na vỗ tay vui mừng :

– A ! Thích quá...

Châu Nguyệt ngồi ngắm đứa bé có nước da trắng mịn, đôi mắt tròn đen nổi bật tương xứng với cái miệng hồng xinh xinh. Bé Na giống hệt mẹ, cô chợt có cảm tình dù chưa nói với Lâm Anh câu nào cả.

Lâm Anh rầy con.

– Na ! Con không ngoan đấy nhé.

Đang vui bị mẹ Lâm Anh con bé rụt cổ sụp mắt xuống.

– Cảm ơn bác sĩ, cháu đã đỡ nhiều, làm phiền bác sĩ quá.

– Tại sao lại là phiền trong khi đó là trách nhiệm của tôi, không phải riêng bé Na mà với ai tôi cũng thế.

Lâm Anh chẳng muốn mang ơn ai cùng sự quan tâm nữa.

Châu Nguyệt hỏi :

– Bé Na có thích qua chơi nhà cô không ?

Na định trả lời nhưng lại đưa mắt qua nhìn mẹ :

– Cô sẽ xin phép mẹ cho Na nghe. Chị cho phép tôi nhé.

– Cháu hay quấy lắm đấy.

– Không sao đâu.

Chỉ chờ có thể bé Na cho Châu Nguyệt bế ngay, nó không sợ người lạ vì đã theo Nguyệt mộ lần rồi.

Bà Châu Nghị thấy con gái bế đưa bé hôm trước.

– Con thích nó lắm à ?

– Vâng. Chẳng những con mà còn anh Hai nữa. Anh Hai thích cả con lẫn mẹ.

Châu Nguyễn đi sau với tay cốc lên đầu em gái :

– Đùa gì ác thế em. Không khéo mẹ tưởng thật là tiêu anh luôn.

– Hai đứa nói năng kỳ cục quá người ta nghe được cười cho thú vị.

Châu Nguyệt cố nói :

– Tại mẹ không biết đó thôi, ánh mắt anh Hai nhìn cô ta lạ lắm.

Châu Nguyễn đưa tay dí vào mặt em gái :

– Người ta đã có chồng con rồi không phải tiêu chuẩn của anh.

Bà Châu Nghị thêm :

– Là con trai trong mộ gia đình, địa vị bác sĩ lấy người không ra gì được.

Con phải chọn bạn trăm năm cho đảng hoàng tử gia đình đạo đức lẫn tinh thần nữa, người xưa có câu "Mua heo chọn nái, mua gái chọn giòng".

– Chuyện có gì đâu mà mẹ xô ra dữ vậy, có mắng thì mắng Châu Nguyệt nó là người gây chuyện đó.

– Sẵn tiện mẹ nhắc nhở con luôn.

Châu Nguyễn cười vỗ an lòng mẹ.

– Con sẽ nghe lời giáo huấn của mẹ.

Châu Nguyệt trề môi :

– Nghe lời thì phải nhanh chóng tìm dâu cho mẹ đi, không người nối dõi là trực phế đó.

– Anh nhường ngôi lại cho em.

Bà Châu Nghị lên tiếng :

– Hai đứa này lằng nhằng quá, xem con bé ngơ ngác không hiểu hai cô chú đang nói chuyện gì nữa.

Châu Nguyệt phì cười vì nhìn đôi mắt tròn xoe đang nhìn.

– Xin lỗi bé Na nghe.

Châu Nguyễn trở về phòng nhưng tâm trạng còn vẩn vơ về người đàn bà đó. Anh đã từng có cái nhìn khinh thường Lâm Anh . Vì anh nghĩ biết đâu bé Na là con hoang. Đâu có người mẹ trẻ nào lại góa chồng sớm như vậy, anh đâm ra nghi ngờ vì tính cách của Lâm Anh vẫn thơ dại.

Một dấu hỏi lớn trong Châu Nguyễn.

oOo

Theo lời mời của bà Châu Nghị đêm giao thừa tất cả thành viên trong dãy nhà trọ đều được mời dự tiệc tất niên, chờ thời khắc giao thừa bước sang năm mới.

Sau lần bé Na bệnh, Lâm Anh phải gọi nó lại cho bác Năm cạnh phòng.

Đêm diễn cuối cùng cô lại được sắp cuối chương trình.

Châu Nguyễn không tự lừa dối mình vì hằng đêm anh cứ có mặt ở vũ trường, đêm nào nhắm ca trực không đến anh cứ bồn chồn.

– Tại sao lạ lùng như thế chứ ?

Anh cũng cảm thấy bức bối vì luôn cả trong giấc mơ Lâm Anh vẫn hiện diện. Chẳng lẽ anh đã yêu rồi sao. Yêu một góa phụ.

Lâm Anh xuất hiện trong bộ dài trắng với mái tóc xỏa tự nhiên.

– Còn bao lâu nữa thì đến giao thừa Lâm Anh xin hát ca khúc " Đêm Ba Mươi" dành tặng cho các bạn đang yêu nhau mãi mãi. Xin mời các bạn

thường thức.

– Em đến thăm anh đêm ba mươi

Không còn gì vui bằng đêm ba mươi...

Châu Nguyễn đứng chờ Lâm Anh ở cửa sau, không đầy mười phút cô đã khoát xác trở thành góa phụ.

Lâm Anh gật mình vì dáng cao to đang chắn lối.

– Anh !

Khi nhận ra người khách trước mặt là bác sĩ Nguyễn. Lâm Anh ngạc nhiên khi nghe nói :

– Tôi sẽ đưa cô về nhé ?

– Tôi...

– Đừng từ chối.

Lâm Anh đành chạy song đôi với anh.

– Cô không bức khi tôi chờ chứ ?

– Tôi không bức nhưng ngạc nhiên.

– Ngạc nhiên vì tôi là người hâm mộ cô à ?

– không, tôi lại nghĩ khác, giữa tôi với anh hai giai cấp cách biệt và anh không nên gần gũi tôi.

– Đó là lời cảnh báo chăng ?

– Tôi muốn được yên thân.

– Tôi đã làm gì cô đâu mà lo sợ, tôi chỉ muốn cùng cô khi mình chung đường mà.

Lâm Anh không nói nữa vì đã đến nhà, ở bên kia một dãy bàn dài đã kín người. Lâm Anh vào thăm con, bé Na đã ngủ say cô không muốn dự buổi tiệc đó chút nào.

Lâm Anh đưa tay vuốt lại mái tóc cho ngay ngắn, cô tảng lờ không để ý đến trái tim mình đang đập nhanh khi thấy Châu Nguyễn. Cô biết mình không

thể tránh mặt khi tất cả mọi người đều tham gia.

– Tại sao cô chưa qua ?

– Có cần thiết lắm không ?

– Dù không cần thiết cô cũng không thể từ chối lời mời của mẹ tôi.

– Cáo ơn anh đã nhọc công vì tôi, anh về đi, tôi sẽ sang ngay.

Lâm Anh trong áo sơ mi trắng và quần kem, tóc được cao trông cô có dáng nữ sinh hơn. Điều đó không ngăn được sự tò mò của hai anh chàng độc thân.

– Nếu cô ta không rung động trước đôi mắt này thì cũng lạ đó.

– Mà có công nhận cô ta có thân hình thoan thả mê hồn không, gái một con có khác.

– Tao cá nếu thằng nào cưa được cô ta thì thằng kia chịu trả tiền nhà sáu tháng.

– Gì mà rẽ vậy mày.

Châu Nguyễn buồn cười trước lời lẽ đối đáp đó, anh đưa ánh mắt nhìn Lâm Anh đang e dè ngồi cạnh bác Năm.

Lâm Anh không nhìn chung quanh vì cô biết mình đang là trung tâm cho mọi người vì tới đến trễ, không có ai quen biết ngoài bác Năm, cô chạm phải đôi mắt của Châu Nguyễn hồi hải quay mặt đi..

Những lời chúc nhau râm ran. Bà Châu Nghi ngồi ở bàn trông bà quả đúng là một bà chủ vui vẻ.

Lâm Anh muốn quan sát chứ không muốn làm người dóng trào, như thế cô mới làm chủ được cảm xúc, giữ được một khoảng cách với cuộc sống. Cô không muốn và không cần ai quan tâm đến mình cả.

Những đêm cuối năm đã làm cô chao đảo khi nhận ra đáng Nguyễn, một chút lãng mạn bay qua tâm hồn thơ của cô. Lâm Anh len lén nhìn và bị anh bắt gặp tại trận.

– Ôi sao mình đâm ra vụng về.

Hay tại anh ta quá đẹp trai khiến cô phải ngẩn ngơ, nghĩ lại thân phận hiện tại cô chợt buồn nhủ lòng :

– Đừng mơ hái hoa trên trời.

Lâm Anh là góa phụ, một góa phụ dễ thương lại còn trẻ. Cuối cùng Châu Nguyễn biết có tư cách, không làm bộ làm tịch hay điệu dàng khi cô là một ca sĩ được nhiều người mến mộ.

Buổi tiệc tàn thì trời đã vào khuya sắp bước sang ngày mới. Châu Nguyễn nghĩ vậy khi mọi người đứng dậy cáo từ, Lâm Anh lịch sự chào bà Châu Nghị, phải mất đến mười phút mới rời khoảng sân rộng.

Châu Nguyễn không còn nhìn thấy Lâm Anh. Thất vọng vì anh chưa kịp chúc cô lời chúc mừng năm mới. Khi nằm dài trên giường anh thấy tiếc khi biết mình không có cơ hội để yêu người phụ nữ ấy.

oOo

Trên đường nắng dịu dịu làm lòng Lâm Anh chợt ấm, những đám mây trắng trên bầu trời cao khiến cô vui hơn.

Mùa xuân vừa đến trải lộc trên khắp thành phố Vũng Tàu. Cô chạy xe lanh quanh mãi mà chưa đến chỗ tập văn nghệ, dạo này cô thấy mình lơ đãng không chú tâm vào việc gì cả.

Khi thấy cô Trường Vân đã kêu lên :

– Sao thế vậy Lâm Anh, bé Na không khóc à ?

– Không em bận chút chuyện.

– Ca khúc bài tango cho em phải dợt kỹ lưỡng, em sẽ rất thành công đấy.

Lâm Anh ngần ngừ :

– Anh có thể sắp xếp lại giờ biểu diễn của em được không ?

– Sao vậy ?

– Về khuya quá không tiện cho bé Na.

– Có một số mà em không hoàn thành nổi, trong khi các ca sĩ khác một đêm

phải chạy đến bốn sô thì sao ?

– Em khác anh à, em chỉ cần chi phí đủ cho mẹ con em thôi. Đi ca hát là chuyện bất đắc dĩ.

– Đồng ý, nhưng em còn có cơ hội phát triển tài năng của mình. Một ca sĩ được thành công đâu phải dễ.

– Em chỉ hoạt động một thời gian ngắn thôi. Khi có việc làm thích hợp em sẽ không hát nữa.

Trường Văn phản đối :

– Nhưng hợp đồng của em phải đúng một năm đấy.

Lâm Anh cười :

– Em không quên đâu mà.

– Với số tiền ít ỏi đó mẹ con em có đủ sống không ?

– Tiện tặn cũng xong thôi.

– Anh phục em, một người biết hy sinh cho nhiều người.

– Anh không định cho em phòng mũi đến vỡ luôn sao, những gì biết về hoàn cảnh của em, anh phải bảo mật đấy.

Trường Văn có vẻ tiếc nuối :

– Rất tiếc là anh đã có gia đình.

– Liên quan gì đến em ?

– Sao không, anh chưa có gia đình thì người đầu tiên anh yêu phải là em chứ không ai khác.

Lâm Anh cười :

Thôi tạm gác chuyện dợt cho em đi, trưa lắm rồi.

Đến tối, ca khúc mới được mọi người vỗ tay tán thưởng, ở sàn nhảy từng đôi hòa quyện theo điệu tango.

Châu Nguyễn ngồi đấy thềm được nhảy cùng Lâm Anh. Dù anh biết rằng không thể. Bản nhạc chấm dứt anh đã ngồi trên xe chờ ở cổng sau.

Lâm Anh không còn ngạc nhiên khi thấy Châu Nguyễn, cô không biết nên phớt lờ hay hỏi chuyện :

– Hôm nay cô về sớm cùng tôi đi uống nước nhé ?

Lâm Anh chưa biết nên đi hay từ chối thì Châu Nguyễn đã nói :

– Đừng từ chối khi tôi thật lòng mời, mình đi nhé.

Cuối cùng thì Lâm Anh đồng ý vì không còn cách nào bởi đôi mắt anh tha thiết quá.

Châu Nguyễn đưa Lâm Anh vào quán sao biển. Anh kéo ghế mời.

– Mình uống ở đây đi Lâm Anh.

– Tùy anh cứ gọi theo ý đi.

Anh phát tay :

– Cho hai cam vắt nhé.

Lâm Anh không thể nào quay mặt về phía Châu Nguyễn dù không nhìn cô chăm chăm. Và Châu Nguyễn sẽ nghĩ thế nào khi cô đồng ý đi với anh, Lâm Anh cảm thấy mình trở lại với cô nữ sinh bị khuôn mặt đẹp trai làm cho ngớ ngẩn.

Trong mắt Châu Nguyễn, cô đẹp thật phải gọi như thế nào nhỉ ? Bởi vì nét đẹp đó không sáng chói mà thanh thoát, khi tẩy trang trong cô trắng chur không phong trần như trên sân khấu.

Châu Nguyễn không thất vọng, dù Lâm Anh không hề nhìn thẳng vào anh, nhưng anh vẫn cảm thấy đã có một sự giây vô hình nối hai người lại với nhau.

– Cô đi hát vì mưu sinh hay mua vui ?

– Có cần thiết để biết hay không ?

– Cô không nên bức bối vì tôi quan tâm đến cô. Và chính tôi cũng không hiểu tại sao mình phải làm vậy.

– Có lẽ anh tò mò muốn biết đời tư của tôi.

– Chuyện đương nhiên thôi, vì trái tim đã bảo tôi phải làm thế.

Lâm Anh ngược mắt .

Anh có biết mình đang nói gì không, anh có nghĩ đến thân phận tôi và anh rất khập khiễng, và anh đừng đánh giá quá thấp dù tôi là gái đã có chồng.

Tôi muốn được sống yên ổn bên cạnh con gái, và nhất là tôi không muốn có lần thứ hai như thế này nữa.

– Tôi đã nhận ra sự đồng cảm của hai chúng ta, tôi nghĩ mình sẽ không còn bình yên như xưa vì đã gặp cô. Cô không thể chối bỏ một chân tình như thế chứ ?

– Anh có nghĩ mình đang nói những lời ngây ngô không. Hiện tại anh là một bác sĩ có gia đình danh giá, cha mẹ anh sẽ không chấp nhận tôi và ngay cả bản thân anh làm sao sánh đôi cùng tôi trên phố chứ, rất cảm ơn những tình cảm mà anh đã dành cho tôi, nhưng xin anh hiểu cho hoàn cảnh của tôi vốn đã ngang trái rồi nên không muốn lại trái ngang lần nữa.

– Hãy cho tôi chia sẻ những đau đớn đó của cô đi, tại sao không đến với nhau bằng tình cảm thật của mình.

– Tôi rất sợ dư luận, có thể chết vì miệng đời đấy. Anh đến với tôi có thể vượt qua trở ngại của gia đình không, đó là điều quan trọng nhất.

– Chỉ cần cô cho tôi một lời hứa hẹn, tôi sẽ dùng cảm đối đầu với tất cả.

– Tôi nghĩ anh nên rút lại lời nói.

Châu Nguyễn nhìn vào cặp mắt có màu đen long lanh, nó như soi rõ đáng anh trong đó. Bất ngờ anh chồm đến nắm lấy bàn tay cô.

– Anh.

Lâm Anh không thể rút tay lại.

– Cứ để nó nằm ngoan trong tay anh đi, tại sao lại phải dấu giếm tình cảm mình. Anh biết em cũng có cảm tình với anh mà, những ngày qua anh luôn trấn trở vì nghĩ đến em, biết yêu em là chuyện không đơn giản. Đừng phụ

lòng anh mà hãy cho anh niềm tin đi Lâm Anh.

Lâm Anh cũng không hiểu tại sao mình lại miên lòng.

– Anh đừng đặt tôi vào chuyện đã rồi. Tình cảm không xuất phát từ hai phía thì sao tôi có thể dễ dàng chấp nhận. Và anh đâu hiểu rõ gì về tôi, có những cái xấu xa tệ hại lắm mong anh đừng yếu mềm đi yêu một người không ra gì cả.

– Trước đây anh chưa từng có tâm trạng như vậy với bất cứ ai, anh thật sự khao khát có em trong đời.

Lâm Anh cười buồn :

– Tôi về được rồi chứ ?

– Em phải hứa với tôi...

– Về chuyện gì ?

– Không được lạnh nhạt và hãy xem anh là người thân thiết nếu như em chưa thể yêu anh.

Lâm Anh bật cười khi thấy vẻ mặt căng thẳng của Châu Nguyễn.

– Ngay từ giờ phút này vẻ đạo mạo của vị bác sĩ trong anh không còn.

– Khi yêu dù là hoàng đế cũng vẫn ngây ngô như thường.

– tôi không hứa hẹn gì cả, mong anh hiểu cho.

– Anh sẽ rất buồn nếu em cứ cự tuyệt.

Lâm Anh đứng dậy :

– Anh sẽ hối hận khi biết tôi đây.

Lâm Anh làm vẻ lãnh đạm chứ thật ra trong lòng cô cũng ít nhiều xao động.

– Em có nói dối không ? Khi cuộc sống buồn chán đầy cô đơn đó, em không thể dối lòng là có chút ít nghĩ đến anh.

– Anh đừng nghĩ tôi là góa phụ nên dễ dàng chấp nhận chuyện yêu đương, tôi luôn có lòng tự trọng và không muốn bất cứ ai chà đạp lên nhân cách của mình. Dưới con mắt mọi người thành phần xướng ca vô loại như tôi không

thể xanh ngang với anh, mong anh hiểu cho và đừng làm phiền đến tôi nữa. Châu Nguyễn chột hột hận, đáng ra anh không nên vội vã như thế này, nhưng con tim đã thắng lý trí để rồi cuối cùng đi đến kết quả xấu. Đáng Lâm Anh đã khuất xa.

oOo

Lâm Anh ngã đầu tựa lưng ghé ngược mắt nhìn lên trần nhà, suy nghĩ về chuyện vừa xảy ra. Nếu trước đây chắc cô đã xiêu lòng với lời tán tỉnh của Châu Nguyễn, còn bây giờ thì không thể. Hoàn cảnh hiện tại nhắc nhở cô không được phiêu lưu về chuyện tình cảm.

Đôi mắt và giọng nói ấy đã cám dỗ khiến cô đâu thể làm ngơ mà không nghĩ đến. Tại sao anh ta lại buông ra tiếng yêu đương vội vã mà không cần biết đối phương có chấp nhận hay không ?

Lâm Anh phấn đấu hết mình để có khuôn mặt mới như thế này, cô rất sợ chuyện tình cảm nên muốn mọi người xem mình là một góa phụ. Cô đã chọn Vũng Tàu làm nơi ẩn thân để hòa nhập với mọi người vì chẳng ai biết rõ về cô cả. Câu hỏi Châu Nguyễn làm tự ái cô bị tổn thương, anh đã hiểu gì về cô mà hỏi câu hỏi đó. Tự nhủ sẽ không gặp anh lại lần sau.

Bé Na trở mình cắt ngang dòng suy nghĩ.

– Mẹ ơi !

Bàn tay bé xíu quàng qua cổ mẹ, cô hiểu không có tình thương nào quan trọng hơn bé Na nữa. Dù cha nó là người đáng ghét cô cũng không vì thế mà không thương con.

Khi ánh sáng vừa hừng lên bên ô cửa Châu Nguyễn đã thức giấc. Anh thấy cuộc đời mình thay đổi chỉ trong một ngày, năm tháng có thể trở nên vui vẻ, đẹp đẽ như mùa xuân đang đến.

Dù bị từ chối anh vẫn tin vào tình yêu của chính mình, nhìn xuống căn phòng còn đóng kín anh thấy lòng dào dạt niềm yêu thương. Tình yêu có

một ma lực khiến anh không sao cưỡng lại.

oOo

Châu Nguyễn ngồi xuống bậc thềm rồi chợt nhận ra dáng Lâm Anh lách người ra cửa. Anh vội vã bước theo :

– Lâm Anh !

Lâm Anh quay lại :

– Em đi đâu sớm vậy ?

Cô đưa gamen cho Châu Nguyễn xem.

– Tôi đi mua cháo cho bé Na.

Châu Nguyễn đi bên cạnh cô .

– Em giận anh đấy à ?

– Tôi đã quên hết chuyện đem qua rồi, anh đừng bận tâm.

Châu Nguyễn nghiêm mặt :

– Em nghĩ anh đang đùa hay sao ?

– Vâng ! Tôi nghĩ vậy và anh chấm dứt trò đùa tai hại ấy đi, đừng để mọi người chú ý và chuyện không tốt đẹp xảy ra.

Châu Nguyễn chủ động kéo Lâm Anh vào lòng mình.

– Hãy chấp nhận anh đi.

Khoảng đường vắng vẻ của buổi sáng còn lơ mờ làm Lâm Anh sợ hãi :

– Anh làm gì vậy ?

– Một người con trai tỏ tình với con gái mà em không hiểu sao ?

– Nhưng tôi không còn tự do.

– Chồng chết là em đã thoát khỏi hôn nhân còn không tự do sao ?

– Nhưng...

Châu Nguyễn đã khóa môi cô bằng nụ hôn, trong đôi tay rắn chắc Lâm Anh đành buông xuôi. Như có làn điện mạnh chạy rần trong cơ thể khi cô tiếp nhận đôi môi tham lam ấy.

Lâm Anh không hiểu tại sao không cố thoát ra tình huống này.

– Lâm Anh !

Qua giây phút đó cơn giận trong Lâm Anh bùng lên, cô đưa tay tát vào mặt Châu Nguyễn, nhưng cô không thể hành động vì Châu Nguyễn đã đoán trước anh giữ cánh tay Lâm Anh rồi nói :

– Anh cứ tưởng em là cô gái mới lớn hơn là một phụ nữ đã có chồng.

Lâm Anh đỏ mặt quay đi, nhưng Châu Nguyễn không tha :

– Hãy nhớ em là của anh rồi đấy nhé.

Lâm Anh tức tối :

– Tình yêu không có sự áp đặt và anh không có quyền buộc tôi.

– Anh không áp đặt mà van em đấy.

– Thật là dai như đĩa.

– Đúng đấy em cứ xem anh là đĩa đang cố bám vào em không dứt ra được.

– Trong mắt anh tôi có giá trị quá thấp phải không ? Tuy tôi nghèo hèn nhưng có lòng tự trọng cao. Anh phải hiểu điều đó.

– Anh biết, nhưng em đừng lạnh lùng với anh nữa.

Lâm Anh không biết nói sao vì trái tim cô cũng đã nhảy chồm.

– Tôi chỉ xem anh là bạn bè.

Châu Nguyễn hớn hờ :

– Anh bằng lòng miễn sao em vui.

– Nếu muốn tôi vui, anh hãy để tôi đi mua cháo cho bé Na, có lẽ giờ này nó đã thức và khóc vì không thấy mẹ.

– Cho anh xin lỗi.

Nhìn theo dáng Lâm Anh vội vã, Châu Nguyễn hiểu dù ít nhiều cô cũng đã nghĩ đến anh. Về đến nhà. Lâm Anh đã nghe tiếng vỗ về.

– Nín đi bé, mẹ sẽ về ngay thôi.

Tiếng bé Na thút thít bên trong :

– Mẹ ơi, mẹ ơi...

Thấy cô bà Năm bảo :

– Bé Na khóc lâu rồi sao cô đi lâu vậy ?

– Dạ, cảm ơn bác Năm.

Cửa mở bé Na với gương mặt rần rụa nước mắt.

– Mẹ xin lỗi con nghe, mẹ đi mua cháo cho con nè.

Bá cổ mẹ. Na nói trong tiếng khóc :

– Mẹ bỏ Na...

– Ngoan nào. Làm sao mẹ bỏ con, bé Na là đời sống của mẹ đấy.

Dù không hiểu mẹ nói gì bé Na cũng nín khóc ngay :

– Ăn cháo xong mẹ sẽ đưa con đi gặp dì Phương Anh nha.

– Dạ !

Đứng trên lầu Châu Nguyễn đã nghe rõ lời vỗ về, anh nghĩ mình có cơ hội tiếp cận mẹ con Lâm Anh.

Yêu Lâm Anh là anh phải thương luôn bé Na, vì yêu mẹ phải bế con mà, anh tự nhủ lòng như vậy.

oOo

Những ngày bên nhau sao trôi qua thật nhanh, không ngủ được Phương Anh nằm chống tay nhìn Duy Khương đang say giấc. Cô hiểu ra mình rất yêu anh.

Trong tim cô đã ngập tràn hình bóng anh, Duy Khương là một phần đời là hơi thở là mạch sống của cô không chối cãi.

Đêm như không muốn trôi, tiếng tắc lưởi của thằng lằn trên vách như đồng cảm với Phương Anh. Cô trở dậy khẽ khàng đến bên cửa sổ, mùi hương của giàn thiên lý ngoài sân thoang thoảng trong đêm.

Ngước nhìn bầu trời với muôn ngàn vì sao, ngôi sao hôm nhấp nháy như mỉm cười với cô. Hẳn là sao đang cô đơn giữa muôn ngàn vì sao, cũng như

đêm nay cô thức một mình để nghe lòng day dứt một nỗi đau nặng trong lòng.

Duy Khương cựa mình đưa tay nhìn Phương Anh, trên nệm trông không lạnh lẽo chẳng có chút hơi ấm.

Anh mở mắt tìm kiếm và nhận ra Lâm Anh đang ở bên cửa sổ. Anh chợt nhận ra cô thật lẻ loi, Duy Khương khẽ gọi :

– Phương Anh !

Phương Anh quay lại với đôi mắt long lanh, anh hốt hoảng :

– Kia, sao em khóc ?

Duy Khương kéo cô vào lòng vỗ về :

– Anh xin lỗi nhé, anh ngủ say quá nên bỏ quên em.

– Ô không đâu, anh chẳng có lỗi gì cả chỉ tại em biết ngày mai anh lại đi nên khó ngủ một chút.

– Thế à ? Anh vô tình quá. Tội nghiệp cho em một mình với những ngày vắng anh.

Phương Anh cười trấn an chồng cô không muốn anh lo lắng :

– Em đã quen rồi anh đừng nghĩ ngợi mà phân tâm sẽ không tốt cho công việc.

– Anh nghĩ một ngày không xa anh sẽ được về công tác ở đất liền, khi đó chúng mình không còn mong nhớ vì xa nhau nữa phải không em.

– Vâng ?

Mân mê những ngón tay thon mềm của Phương Anh, Duy Khương hỏi :

– Em có yêu anh không ?

Đưa đôi mắt long lanh nhìn chồng :

– Anh nghi ngờ lòng dạ của em ?

– Không anh không nghi ngờ mà có điều anh chưa hiểu về em khi nghe tiếng thở dài và đôi mắt cứ nhìn xa xăm.

Phương Anh gật mình, bối rối nói :

– Anh cũng biết trong đời em chỉ còn có hai chị em côی cút sống nương tựa vào nhau, yêu anh theo chồng bỏ lại em gái một mình dĩ nhiên là em sẽ có những giây phút buồn như thế.

Anh hôn vào mái tóc thơm thơm mùi dầu gội.

– Cho anh xin lỗi khi không hiểu em vắng anh, em xin phép mẹ về thăm em gái nhé.

– Biết mẹ có bằng lòng không anh ?

– Anh sẽ nói với mẹ, em yên tâm ngủ lại đi, con gái thức đêm da mặt sẽ xấu lắm đó.

Phương Anh ngoan ngoãn :

– Cám ơn anh.

Duy Khương nghiêm mặt :

– Tại sao phải cám ơn anh, đó là điều anh cần làm cho em vui, miễn sao em mãi là người vợ thủy chung của anh. Vì anh ghét nhất là sự phản bội, anh vốn có tính xấu và rất ít kỷ trong tình yêu, anh chỉ muốn mình là người duy nhất trong lòng em từ bây giờ cho đến hết đời.

Phương Anh không khỏi gật mình với câu nói của anh, anh đã vi6 tha bỏ qua cho chuyện làm lỡ thời con gái của mình thì làm sao cô có thể phản bội Duy Khương. Vả lại cô muôn mình làm lại cuộc đời nhờ tình yêu của anh, quên đi quá khứ là nhát dao chém rất đau vào trái tim lẫn thân xác.

Trong căn phòng ấm áp những cánh tay quấn quít không rời, cả hai đắm chìm vào hương lửa yêu đương nồng nàn.

Lâu sau, Phương Anh gối đầu lên tay chồng nhỏ nhẹ .

– Em phải làm sao để được mẹ yêu thương hả anh ?

– Sao em nói thế, mẹ không đang yêu em như anh sao

Phương Anh muốn bật khóc vì Duy Khương không hiểu tí gì về mẹ mình cả.

– Không ? Ý em không phải nói thế, em chỉ muốn làm sao để mẹ yêu thương em như con gái của mẹ.

Vuốt lên mái tóc mượt mà anh nói :

– Đó là thiện ý của em, anh tin rằng càng ngày mẹ càng hiểu em hơn vì em vốn nhu mì, dễ thương kia mà.

– Vâng ! Em hiểu rồi.

Đêm đã trôi qua, Phương Anh soạn lại quần áo cho chồng, cô thấy buồn cứ mỗi lần tiễn anh ra khơi.

Bà Duy Khiêm khó chịu khi thấy vẻ bịn rịn của con trai.

Duy Khương từ biệt mẹ và không quên nhắc nhở.

– Ngày mai mẹ cho Phương Anh về thăm nhà mẹ nhé ?

– Mẹ biết rồi, sao con cứ nhắc đi nhắc lại mãi, bộ con nghĩ mẹ lắm cảm rồi sao.

Duy Khương già lẫn :

– Xin lỗi mẹ con không có ý đó.

Cứ mỗi lần tiễn chồng đi là mỗi lần Phương Anh buồn khi cô một mình trở về nhà.

Bà Duy Khiêm vẫn còn ngồi ở phòng khách vì bà cố tình đợi cô.

Bằng giọng lạnh băng bà hỏi :

– Chị định ngày mai đi à ?

– Dạ ! Nếu mẹ cho phép.

– Không cho được sao, khi chị đã nhỏ to với Duy Khương rồi. Chị định đi bao lâu.

– Dạ ! Con chưa biết nữa.

– Chưa biết có nghĩa là đi lâu chứ gì ? Chỉ về thăm nhà thì vài ngày là cùng. Nhưng nhớ đừng ngang về tắt nhé.

– Dạ !

Câu nói như gáo nước lạnh tạt vào mặt.

Lòng Phương Anh buồn tênh, nhưng rồi cô gạt ngay sự buồn phiền đó vì ngày mai lại được gần gũi mẹ con Lâm Anh.

Thái độ phản khởi của Phương Anh làm bà Duy Khiêm khó chịu. Quét vội tía nhìn nghiêm khắc lên mặt cô, ánh mắt sắc bén đó làm Phương Anh gợn gợn, xốn xang.

Chuẩn bị vài bộ đồ cho vào túi xách Phương Anh nôn nao không ngủ, đã sáu tháng qua cô không được yêu chiều bé Na, không có những phút vui đùa tâm sự cùng em gái. Rồi đây cô sẽ có mấy ngày tự do, cô sẽ nấu những thức ăn mà Lâm Anh ưa thích.

Lâm Anh với gương mặt còn ngái ngủ đưa tay mở cửa.

– Ôi ! Chị...

Nhìn Phương Anh xuất hiện với cái xách tay, Lâm Anh nghĩ ngay đến tình huống xấu. Khi bước chân vào nhà Phương Anh đã nói ngay .

– Đóng cửa lại đi em.

Đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn chị :

– Có chuyện gì mà chị đến lúc tờ mờ sáng thế này ?

Khác với sự lo lắng của em gái, Phương Anh mỉm cười :

– Chị được cấp phép về nhà thăm em đây.

– Vậy hở ?

– Đã đóng kịch phải diễn cho tròn vai chứ.

– Bà ấy đồng ý cho chị đi sao ?

– Nhờ sự can thiệp của anh Duy Khương, anh đi rồi chị cô đơn lắm.

– Còn sớm chị ngã lưng một chút nữa đi.

– Lâm Anh nè, những ngày chị ở đây không muốn cho ai biết về sự có mặt của chị cả.

– Yên tâm đi buổi sáng ở đây mọi người đi làm cả chị à.

Phương Anh an tâm, cô đưa tay vuốt tóc bé Na còn say ngủ, nâng bàn tay nhỏ lên môi :

- Na vẫn ngoan hử Lâm Anh ?
- Dạ, tuần trước nó sốt cao phải nhập viện đấy.
- Sao không báo cho chị.
- Em thấy không nghiêm trọng nên không nói, biết chị sẽ lo lắng thôi.
- Đêm nay chị sẽ đi xem em biểu diễn nhé, Lâm Anh ?
- Vâng ! Nhưng nếu ai bắt gặp thì làm sao hử chị ?
- Chị sẽ hóa trang để không ai nhận ra mình.

oOo

Ngồi dưới hàng ghế bên cánh trái nghe tiếng nhạc xập xình Phương Anh thấy lòng mình rộn vui, bao buồn phiền dồn nén u uất như biến mất.

Lâm Anh trên sân diễn với điệu cha cha vui nhộn, mỗi đêm cô đổi giai điệu vui buồn lúc sôi động khiến người xem thích thú. Những người hâm mộ chưa lần diện kiến được cô hát xong là cô biến mất.

Theo lời dặn dò của Lâm Anh, Phương Anh đứng chờ ở cửa sau. Không lâu Lâm Anh đã lột xác không ai có thể nhận ra cô vừa trình diễn trên sân khấu, vì lớp hóa trang làm cô già dặn hơn so với lúc này.

Phương Anh chưa kịp gọi đã thấy người đàn ông nãy giờ cũng chờ như cô, đứngph đầy chân lồi Lâm Anh.

- Anh đưa em về nhé.
- Hôm nay tôi có bạn.

Châu Nguyễn chưa kịp thắc mắc đã thấy Lâm Anh lên ngôi sau xe với một cô gái.

Bé Na chồm ra sau nói :

- Chú Nguyễn kìà mẹ !

Lâm Anh trả lời con :

– Mẹ biết rồi.

Phương Anh cho xe nổ máy, Châu Nguyễn chạy theo sau không nói gì.

Phương Anh hỏi em gái :

– Em quen anh ta à

– Châu Nguyễn là chủ phòng trọ nơi em ở đấy.

– Vậy à ? Chờ em hằng đêm sao ?

– Còn tùy.

– Là sao ?

– Đêm nào trực thì không đến.

– Bác sĩ à ?

– Vâng !

– Có tình ý với nhau không

– Chưa có gì cả. Mình tí gì ăn nha chị.

Phương Anh cho xe tấp vào quán, Châu Nguyễn cũng theo sau, anh nói nhỏ với Lâm Anh :

– Cho anh đưa em cháu này nhé.

Giữa chốn đông người Lâm Anh không thể từ chối, Châu Nguyễn chào khi thấy Phương Anh.

– Chào chị, chị có nhớ tôi không ?

Phương Anh còn ngơ ngác, Nguyễn tiếp .

– Hôm đám cưới chị và Duy Khương tôi có dự.

Ôi ! Tôi không biết rõ lắm về bạn bé của anh Khương.

– Chắc Khương đi biển nên chị mới có thời gian rảnh rồi.

– Vâng !

Lâm Anh ái ngại nhìn chị, không khéo sẽ bẽ chuyện.

– Chị là gì của Lâm Anh ?

– Tôi là chị gái.

– Thật là một điều may.

Lâm Anh hỏi lại :

– May gì cơ ?

– Sẵn đây có chị tôi mạn phép đăng ký hò hẹn với Lâm Anh.

– Anh không ngại về chuyện nó có gia đình sao ? Bé Na là sự hiển nhiên trước mắt.

Châu Nguyễn cười :

– Khi yêu Lâm Anh những chuyện đó không quan trọng.

– Dù Lâm Anh có yêu anh đi nữa thì gia đình chẳng ai chấp nhận gái đã một lần đổ vỡ đâu, anh phải hiểu điều đó chứ.

– Vâng ! Tôi hiểu nhưng gia đình tôi cũng thoáng lắm, yêu nhau thật lòng sẽ vượt qua tất cả.

Rồi anh quay sang Lâm Anh :

– Em có đồng ý với anh như vậy không ?

Lâm Anh không biết trả lời sao trong tình huống này.

– To nghĩ anh đã hấp tấp rồi đó, anh đã hứa sẽ là bạn bè mà.

Phương Anh rầy em gái :

– Lâm Anh à, đừng căng với anh Nguyễn như vậy. Dù sao là bạn bè để tìm hiểu nhau cũng tốt vậy.

– Thật ra em rất sợ.

Châu Nguyễn tìm lấy bàn tay của Lâm Anh :

– Em phải tin anh chứ ?

Phương Anh hiểu nỗi lo sợ của Lâm Anh.

– Nếu anh thật lòng yêu Lâm Anh thì hãy cố gắng hiểu nó, tuy đã có gia đình được làm mẹ nhưng Lâm Anh vẫn còn rất trẻ con. Chị tôi có những gút mắt khó giải bày nên chúng tôi như những cánh chim lạc đàn trong mưa giông.

– Vâng ! Tôi nghe theo lời chị.

Qua giây phút trao đổi họ như cảm thông nhau hơn. Lâm Anh ngồi đó im lặng nghe Nguyễn và chị mình đối đáp. Cô biết bắt đầu từ bây giờ cô không được bình yên như xưa mà trái tim đã có sự xao động bởi một người quá nhiệt tình.

Khi họ rời khỏi quán, Hương Quế cũng đứng dậy nở nụ cười nham hiểm. Và Phương Anh không bao giờ ngờ giông tố đang chuyển mình tàn nhẫn phủ xuống đời cô.

oOo

Phương Anh ngồi đó mà tưởng mình đang đứng trước vành móng ngựa, mà người buộc tội cô là bà Duy Khiêm.

Chị Mười biết, với cái nhìn nghiêm lạnh đó, Phương Anh sẽ nhận những lời cay đắng cáo buộc của mẹ chồng.

Nhưng đành vậy, vì chị làm sao biết mẹ chủ ở đâu để báo tin. Ngày hôm kia thấy Hương Quế to nhỏ với bà chủ, chị nghe loáng thoáng có nhắc đến

Phương Anh nên hiểu chuyện không đơn giản.

Ánh mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào Phương Anh :

– Chị hãy nói thật mấy ngày qua chị đã đi đâu ?

– Dạ ! Con xin phép mẹ rồi.

– Đồng ý, nhưng chị xin phép tôi về Sài Gòn chứ không phải đi lang hện hò với trai.

Phương Anh kinh ngạc :

– Thừa mẹ...

– Chị không cần phải trả lời mà hãy nghe tôi nói trước đã. Ngay đêm đầu tiên rời khỏi nhà chị đã có mặt ở vũ trường và đi ăn cùng với trai, có sai chút nào không ?

Phương Anh im lặng, làm sao cô giải thích nỗi oan.

– Đợi thằng Khương về tôi sẽ tính chuyện với chị, giờ thì đừng để tôi thấy mặt chị nữa.

– Con, xin lỗi mẹ.

– Hừ, cứ làm ra vẻ đoan trình nhưng thật ra cô chỉ qua mặt được thằng con ngu muội của tôi mà thôi.

Phương Anh lặng người không mở lời được câu bào chữa cho mình, khi đi ngang qua chị Mười cô nhìn được ánh mắt lo ngại của chị. Nở nụ cười héo hắt.

– Mợ ơi chuyện là sao ?

Phương Anh lắc đầu chán nản :

Ngồi lại căn phòng đã quen thuộc cô chợt sợ hãi khi nghĩ mình sẽ không còn tồn tại nơi đây. Làm sao Duy Khương hiểu và tha thứ cho cô, anh đã từng cảnh cáo cô về sự phản bội. Không thể nào mình oan có lẽ cuộc hôn nhân của cô đến đây sẽ chấm dứt.

Nỗi lo làm bàn tay Phương Anh lạnh buốt nó lan dần khắp cơ thể. Hoàn cảnh bất hạnh có thể xảy ra và cô sẽ là kẻ nhận trọn phần đau khổ.

Ngoài trời đêm đã tối dần cô cũng chẳng buồn bậ đèn, ngồi lặng trong căn phòng ngập tràn bóng tối.

Ôi ! Hạnh phúc mong manh cô đã chất chiu lại bị người ta lần lượt lấy đi, giá mà cô không hề yêu Duy Khương giá mà cô không còn tồn tại. Cuộc đời cứ có những giòng chảy bất ngờ và cô đã bị nhận chìm xuống đáy.

Phương Anh thấy đau khổ khi nhìn lại tuổi trẻ của hai chị em. Vẫn có một khoảng cách nào đó giữa sự may mắn và bất hạnh này đến bất hạnh kia.

Nỗi đau êm đềm và mãnh liệt cứ đan chéo vào nhau. Bây giờ mọi thứ cảm xúc đều tan biến nhường lại cho nỗi lo. Khi yêu Duy Khương rồi làm vợ anh cô không để tâm hồn mình đi hoang dù một khắc để lướt qua hình bóng cũ.

Sự tĩnh mịch xung quanh cho cô ý thức về thời gian, có bước chân thật êm.

– Mợ ơi, sao không bật đèn ?

– Vâng !

Đèn được bật sáng Phương Anh phải chớp mắt mấy lần mới quen với ánh sáng.

– Tôi nấu tô mì cho mợ ăn nghe.

– Em không đói.

– Từ trưa giờ mợ có ăn gì đâu.

– Giờ phút này em còn thiết tha gì ăn nữa sao.

Chị Mười ngồi xuống.

– Chuyện như thế nào mà bà giận dữ vậy.

– Hiểu lầm thôi nhưng em không thể minh oan.

– Chuyện tệ hại lắm sao mợ ?

Phương Anh thở dài :

– Biết nói sao bây giờ... có thể em không còn ở đây được nữa, mẹ vốn dĩ đã không thích em nay lại xảy ra chuyện này thì làm sao được tha thứ.

– Nhưng cậu Duy Khương phải bênh vực cho mợ chứ ?

– Chưa chắc đâu chị, có thể anh sẽ hận mà không tha thứ...

– Mợ kể cho tôi nghe đi.

Phương Anh lắc đầu :

– Làm sao đem chuyện riêng tư cần giấu diếm kể cho khác nghe. Chờ anh anh Duy Khương về em sẽ hiểu thân phận của mình ra sao.

Chị Mười cũng buồn lây .

– Tuy tôi không hiểu ai phải, ai trái có ẩn tình gì nhưng tôi vẫn đứng về phía mợ, là người đàn bà đôi khi có những chuyện xảy ra ngoài ý muốn nhưng mình phải cắn răng chịu đựng.

– Cảm ơn chị.

Trong tâm tư rối bời Phương Anh chợt nghe lòng mình được vượt ve khi

nghe những lời nói chân tình của chị Mười. Dường như Chị nhìn thấu tâm tư của người đàn bà không may mắn trong hạnh phúc.

Cô có một niềm mơ ước, một nỗi khát khao dù cứ lo sợ nó mong manh dễ vỡ. Cứ nghĩ đến nó nước mắt cứ tuôn trào, khi phải chia tay với Duy Khương chắc cô không còn chịu đựng nổi.

Không ngăn được tiếng thở dài. Chị Mười phải đứng dậy vì nghe tiếng gọi.

– Có gì mẹ cứ gọi tôi nghe.

– Dạ !

Từ khoe mắt nước mắt cứ tuôn trào lặng lẽ.

Phương Anh suy sụp tinh thần lẫn thể xác chỉ với mấy ngày khi cô trở về.

Cô luôn lẩn tránh để không chạm mặt với mẹ chồng, nhìn về ủ rũ chị Mười cũng xót xa.

– Mẹ phải cố ăn đi, chuyện gì cũng chờ cậu về không nên căng thẳng mà hại cho sức khỏe.

– Em biết chứ, nhưng miễn cứ đắng ngắt không làm sao nuốt com nổi.

Những ngày này sao thời gian trôi qua chậm quá, còn năm ngày nữa anh Khương mới về.

– Tôi cũng rất mong dù sao cậu Khương cũng là người hiểu biết mà.

– Em cũng mong là vậy.

Ngồi thẩn thờ bên khóm hoa cúc đưa mắt nhìn vạt nắng nhấp nháy ở khoảng sân rộng, lẽ nào sự hy sinh của chị em cô trở thành công cốc.

Có tiếng chị Mười gọi :

– Mẹ ơi.

Phương Anh vội vã vào nhà gặp ngay Hương Quế ngồi cùng bà Duy Khiêm với nụ cười ngạo mạn :

– Chào chị, sao sắc mặt chị không tốt vậy nhớ chàng rồi chăng ?

Nhìn gương mặt lạnh băng của mẹ chồng Phương Anh lúng túng :

- Thừa mẹ gọi con.
- Chị làm gùm hai ly nước cam cho tôi đãi khách nhé.
- Dạ !

Phương Anh dừng lại khi Hương Quế nói theo :

- Ly của tôi ngọt một chút nhé.
- Vâng !

Thấp thoáng trong đầu cô nghĩ Hương Quế không đơn giản đến chơi với lời to nhỏ cùng bà Khiêm. Chỉ có Hương Quế mới đến những nơi đó để nhìn thấy cô, Phương Anh cắn môi mỗi lần cô buồn phiền chỉ biết làm thế.

Đặt hai ly nước cam thật nhẹ nhàng xuống bàn.

- Mời mẹ và chị dùng nước.
- Cảm ơn !

Phương Anh lẩn đi ngay nhưn cô vẫn nghe câu nói của Hương Quế.

- Đẹp người nhưng không đẹp nét chút nào, thế mà anh Khương lại chết mê chết mệt.

Phương Anh hiểu Hương Quế cố tình phá vỡ hạnh phúc cô đang có.

Nước mắt rơi trên má xanh xao, cô ngồi co ro bên hiên nhà để hiểu mình cần có ai đó an ủi.

Chị Mười muốn nói gì đó nhưng lại sợ chạm vào nỗi đau của cô, nên ngồi xuống bên cạnh và giữ im lặng :

Chuyện gì đến cũng đến, Duy Khương đã về và anh đã nghe mọi chuyện từ nơi bà Duy Khiêm. Phương Anh ngồi chết lặng trên giường chờ anh mở lời, nhưng Duy Khương cứ trầm ngâm đốt thuốc, hết điều này sang điều khác.

Không biết sự hiện diện của Phương Anh.

Không chịu nổi sự im lặng đó Phương Anh mở lời :

- Anh không hỏi gì em sao Khương ?

Duy Khương quay lại nhìn vợ :

– Anh không hỏi mà đặng chờ em nói đấy chứ.

Phải mất mấy giây Phương Anh mới nói .

– Những gì qua mẹ anh đều biết cả rồi nên em không thể biện minh gì cho mình cả, em chỉ xin anh hãy tin em là không lừa dối anh điều gì với anh.

– Nhưng sao em xin về Sài Gòn thăm nhà nhưng ở lại đây và đi chơi với một người đàn ông khác. Dù yêu em anh cũng không thể bảo vệ em khi mọi chuyện đã rõ ràng trước mắt, anh phải nói thế nào để mẹ hiểu mà không có thành kiến với em tự em đào thêm hố sâu với mẹ.

– Em hiểu rồi, bây giờ anh định sao đây, em chờ anh phán tội đấy.

Gương mặt dăm chiêu Duy Khương nhìn chằm chằm vào gương mặt mà anh hằng yêu thương.

– Phải giải quyết thế nào cho an lòng mẹ và vừa lòng em ?

– Em không muốn anh thiên về em mà mất lòng mẹ, anh cứ thẳng thắn giải quyết em sẵn lòng chấp nhận.

Duy Khương ôm Phương Anh vào lòng :

– Chẳng lẽ tình yêu của anh cho em không đủ hay sao Phương Anh, em làm cho anh mất hết tự tin và đâm ra nghi ngờ mình đang sống trong lừa dối. Có phải gặp lại người đàn ông đó không ?

Phương Anh lắc đầu nói nhanh :

– Không ! Đó là một sự tình cờ thôi và không phải người đàn ông đó.

– Em không có hẹn trước sao lại có cuộc gặp tình cờ, phải giải thích thế nào cho người nghe tin được.

– Em không thể giải thích.

– Nếu vậy là em tự công nhận mình đã sai trái làm sao anh có thể làm gì cho em được nữa.

Giọng Phương Anh rụt rè :

– Mình phải chia tay sao anh...

Câu nói khế nhưng nếu tiếng chuông vang mạnh làm cả hai người như chạm phải điện.

Duy Khương chau mày :

– Em muốn vậy à ?

Phương Anh lấp bắp :

– Không...em không...muốn.

– Không muốn nhưng sao em thốt ra câu nói đó ?

– Vì em tự biết mẹ và anh không thể tha thứ cho em.

– Bởi em không nói thật.

– Đôi khi muốn bảo vệ mình người ta phải lừa dối, vì sự lừa dối đó đem lại cho mình hạnh phúc. Nếu anh nghĩ mình bị lừa dối thì xin hiểu vì em quá yêu anh, chuyện quá khứ đã đi qua rồi anh không nên biết làm gì cả. Nói như thế không phải để bào chữa cho mình, vì hiện tại em rất hạnh phúc khi làm vợ anh.

– Em biết mình đang hạnh phúc thì tại sao không nắm giữ mà cố tình phá bỏ, tại sao em muốn đập đổ tất cả những gì anh cho em, sống với anh nhưng em luôn hướng về dĩ vãng, bây giờ thì anh đã hiểu tiếng thở dài u uẩn của em rồi. Thật là đau lòng...

Khó nhọc lắm Duy Khương mới nuốt được cơn giận, bao nhiêu cay đắng tràn về sau câu hỏi của anh, Phương Anh lịm đi vì biết nói sao cho anh hiểu.

Có đưa mắt nhìn Duy Khương bằng tia nhìn đìu hiu, buồn bã :

– Xin lỗi anh, em đâu muốn xảy ra câu chuyện đau lòng này.

Nhéch môi, Duy Khương nói :

– Anh hiểu rồi, vì đó là chuyện tình cò thôi phải không. Thế chứ "đức hạnh" của người đàn bà có chồng em để ở đâu ?

Phương Anh cười mà nước mắt ứa mi :

– Anh muốn nói với em lời cay đắng nào cũng được cả, nhưng anh hãy tin

em vẫn giữ mình trong sạch.

– Làm sao anh còn dám tin em khi còn con gái đã thất thân với người khác. Là đàn ông anh vẫn coi trọng chữ trinh tiết, nhưng yêu em anh sẵn sàng bỏ qua, bởi lúc mới lớn tập tành yêu đương dễ bị sa ngã. Nhưng khi làm vợ anh rồi em lại không đoan chính.

Câu nói nhẹ nhàng như có ngàn mũi kim châm vào trái tim đang tan nát.

– Đã có lúc chúng mình nên kiểm lại con tim xem có thể cùng nhau đi suốt con đường đời hay không ?

Những lời nói chạm đến nỗi đau sâu thẳm của cô :

– Cuộc hôn nhân sẽ đổ vỡ khi mình hiểu về nhau quá ít, em xin rút lui vô điều kiện.

– Em nghĩ giải quyết như vậy là ổn sao, hôn nhân phải không trò đùa vui ở, buồn chia tay.

– Tại sao không chia tay khi trong mắt anh và mọi người em là người không đoan chính.

– Qua những lời em nói này giờ anh đã hiểu em không hề thật lòng chút nào.

Ngơ ngẩn đến ngơ ngàng :

– Em xin lỗi anh, càng nói em càng làm cho mình tệ hại hơn. Lỗi nhẹ sẽ biến thành lỗi nặng, đoạn đường ngắn sẽ thành khoảng cách dài hơn.

Phương Anh mở cửa bước ra khỏi phòng vì không còn chịu đựng nổi những câu trách móc, nhẹ nhàng mà đau thấu tim của Duy Khương.

oOo

Bà Duy Khiêm không bằng lòng với giải quyết của Duy Khương.

– Mẹ ơi chuyện đã qua rồi không nên đá động tới nữa. Phương Anh sao không xin lỗi mẹ đi.

Phương Anh quã xuống trước mặt bà :

– Con xin mẹ tha thứ mà bỏ qua cho.

Bà Duy Khiêm mát mẻ :

– Tôi không có quyền đó đâu, có chăng là anh Khương yêu quý chị đó thôi.

– Mẹ !

– Con đi rồi vắng nhà ai mà kiểm soát nổi.

Duy Khương quay sang vợ :

– Cách tốt nhất là em không rời khỏi nhà.

– Vâng.

– Đâu phải không ra khỏi nhà là yên chuyện, ngoại tình tư tưởng còn ghê gớm hơn nhiều.

Phương Anh quả đó không dám ngược mắt. Bây giờ là nỗi ân hận làm sống mũi cô chột cay mắt ướt. Cô không hiểu mình làm nên tội gì.

Duy Khương kêu lên :

– Mẹ ơi !

Không nỡ làm con trai buồn hơn trước khi ra đi bà dịu giọng :

– Thôi được rồi, tôi sẽ bỏ qua nhưng chờ xem thành ý của người biết lỗi không đã.

Chỉ chờ có thế, Duy Khương nói :

– Dạ, con cảm ơn mẹ.

Duy Khương bước đến kéo Phương Anh đứng dậy, anh cũng xót lòng lắm chứ.

Lần đầu tiên cô không đưa anh đến cảng. Duy Khương muốn thế, anh không muốn đào sâu thêm sự ghen ghét trong lòng mẹ.

Duy Khương không hôn từ giã vợ, anh bước nhanh để không nhìn giọt nước mắt đang thi nhau rơi.

Phương Anh lặng lẽ nhìn bóng Duy Khương xa dần rồi khuất hẳn. Hình ảnh Duy Khương lầm lũi bước cô cũng tội nghiệp. Dường như anh cũng đau chứ không gì Phương Anh. Cô chột nghe lòng mình ray rức khi nghĩ mình có lỗi.

– Em yêu anh thật lòng đó Khương ơi.

Không biết Phương Anh đứng bao lâu cho đến lúc có tiếng gọi, cô như người sực tỉnh cơn mê.

– Chồng vừa đi khỏi chị đang toan tính chuyện gì trong đầu đó.

Phương Anh rùng mình vì nhận ra những ngày nơi đây dễ gì yên ổn với mẹ chồng.

Duy Khương đi không đầy một tuần cô đọng đầy nước mắt, cô nằm trên giường tóc xõa dài dằng dặc cô đơn với nỗi khắc khoải chờ mong. Cô không còn đi chợ nên không có dịp đến nơi hẹn với Lâm Anh, chắc nhỏ sẽ lo lắng lắm.

Những đêm nằm lẽ loi cô mới đối diện với nỗi thôn thức của chính mình. Tại sao tuổi thơ ngây lại trôi qua nhanh với sự nghiệt ngã.

Chị Mười với ly chè sen ướp lạnh.

– Mợ ơi ăn chút chè cho mát đi.

Cầm lấy ly chè Phương Anh nói :

– Cảm ơn chị.

Nhìn gương mặt vẫn phản phát nỗi buồn của Phương Anh, chị Mười hỏi :

– Mợ vẫn còn buồn sao ? Chuyện đã vậy rồi thì hơi sức nào buồn rầu cho sinh bệnh, tại mợ không biết chứ tôi nghĩ có bàn tay của Hương Quế.

– Ấy chết, chị đừng nói bậy mẹ nghe được rầy ra lắm.

– Không sao đâu, cô Hương Quế mới đến đưa bà đi tắm sữa gì đó, đầu tháng này là ngày mừng thọ của bà.

– Vậy à, thế mà em có biết gì đâu.

– Có ai quan tâm đến mợ.

– Em phải làm gì để mừng mẹ em hả chị Mười ?

– Mợ không được ra khỏi nhà thì làm sao chọn quà tặng.

Phương Anh suy nghĩ lát sau cô nói :

- Chị có thể mua giúp em những thứ này không ?
- Em muốn làm cái bánh kem mừng thọ mẹ em được không chị ?
- Được chứ, mợ giỏi quá ha.

Có tiếng chuông điện thoại reo chị Mười nhấc ống nghe rồi sang bảo.

Phương Anh lo sợ :

- Là ai vậy chị ?
- Tiếng con gái mợ à.
- Alô !
- ...
- Ủ, không có gì cả, chỉ tại chị bận rộn quá thôi, những ngày tới em đừng chờ chị nghe.
- ...
- Ủ, chị biết rồi anh ta là một người tốt đáng cho em tin tưởng.
-

Thôi nhé hôn bé Na giùm chị đi.

Vừa đặt ống nghe xuống Phương Anh đã chạm ngay ánh mắt giận dữ của bà Duy Khiêm.

– Thừa mẹ !

Bà tru tréo :

– Biết ngay mà, không được gặp mặt thì hẹn hò qua điện thoại, chị đâu có biết sữa mình.

Hương Quế châm dầu vào lửa :

– Con đã nói với anh Duy Khương đã trúng phải bùa mê mà. Lần này bác không nên nhân nhượng nữa mà phải làm thẳng đã vậy nên ly dị thôi.

Cơn giận trào lên Phương Anh không nề nang gì nữa.

– Xin lỗi chuyện gia đình tôi tự khắc chồng tôi sẽ biết giải quyết, chị có mưu đồ gì muốn chúng tôi ly dị nhau. Phải chăng chị chờ cơ hội để phá bĩnh tôi

và đoạt lại Duy Khương ?

Hương Quế không ngượng còn vênh váo mặt :

– Đúng vậy, cô không còn sự lựa chọn nào khác cả.

Bà Duy Khiêm lạnh lùng :

– Từ lâu tôi đã biết chị là người không đàng hoàng rồi, chỉ tiếc là con trai tôi có mắt như mù nên yêu lầm chị đó.

– Mẹ ơi, con cứ mắc sai lầm này đến sai lầm khác nên không thể biện minh gì cho mình cả, nhưng con không thẹn với lương tâm mình vì con chẳng làm gì sai trái cả mẹ à ?

– Tôi không nói tay đôi với chị, xin chị biến đi cho tôi nhờ.

– Thừa mẹ !

Phương Anh kịp thấy cái nháy mắt của chị Mười, cô cúi đầu rồi bước nhanh. Chị đã vờ mờ hiểu rằng Phương Anh có nỗi oan ức, rõ ràng khi này chị bắt máy nghe tiếng con gái. Nhưng xui xẻo làm sao bà chủ tin, không phải là cú điện hẹn hò chị chắc như thế.

– Mẹ !

Phương Anh cười chua chát :

– Em không sao đâu, giờ đây em đã cảm nhận được một điều là không còn dung thân được nơi này.

– Mẹ đừng nghĩ bậy chứ.

– Chị đã chứng kiến tận mắt mà, em là đàn bà yếu đuối làm sao chịu đựng nổi những giông bão mà họ cố tình đưa em vào vòng xoáy đó. Và Duy Khương nữa, tình cảm đã rạn nứt rồi chị ơi.

– Tội nghiệp cho mẹ. Làm sao bây giờ tôi không biết làm gì để giúp cho mẹ cả.

– Cảm ơn chị đã thông cảm cho em, cứ để lễ mừng thọ của mẹ xong em sẽ lặng lẽ ra đi, xin chị giữ bí mật cho em chị nhé.

Chị Mười cũng buồn lây trước sự việc :

– Mẹ làm tôi lo ghê.

– Không sao đâu, em đã chịu khổ quen rồi.

Chắc không đến nỗi nào đâu mẹ.

– Tác động mạnh nhất vẫn là mẹ của anh ấy thì em còn mong gì. Nhưng đỡ vỡ lúc này làm em bất ngờ vì em không hề chuẩn bị đoán nhận tình huống xấu như vậy.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Phương Anh bỗng thấy sợ những ngày vô vị đó, nó càng rút ngắn cô hiểu chuyện ra đi của mình càng gần, cô đã quyết định như vậy nên không cần phải suy nghĩ hay cần một lời khuyên nào cả.

oOo

Buổi trưa im ắng Phương Anh ngồi tỉ mỉ làm nèn và bắt bông cho chiếc bánh chúc thọ lục tuần của mẹ chồng. Gì thì gì những ngày còn lại cô cũng cố làm tròn vai trò dâu con.

Chiều Duy Khương sẽ về, cô lại phải đối đầu với sự việc. Cô đâu cần giải thích hay bào chữa, nhưng điều đó đâu làm Duy Khương hài lòng. Khi buộc tội phải có đủ chứng cứ họ mới đọc bản án cho người phạm tội được chứ.

Phương Anh thấy nhói lòng khi biết anh là tất cả cuộc đời của cô. Khi đã xa rồi cô mới nhận thức mình từng có hạnh phúc, nhưng hạnh phúc ấy quá non nớt nên cô cứ mãi đau đớn dần vật như thế này.

Chị Mười cười đăm thăm :

– Mẹ đã lấy lại tự tin rồi phải không ?

Phương Anh dừng tay nhìn lại chị.

– Tự tin ư ? Em làm gì có tự tin hả chị.

– Tôi thấy mẹ đã bớt buồn.

– Vâng ! Những ngày ngắn ngủi này tại sao em phải buồn hử chị.

– Mợ quyết định thật sao ?

Phương Anh cười héo hắt .

– Đó là cách tốt nhất cho mọi người.

– Để gì cậu Duy Khương bỏ mợ.

– Anh ấy không thể tha thứ cho em lần nữa đâu.

– Tại sao mợ không nói thật ra đi.

Phương Anh lắc đầu :

– Có những cái không thể nói thật thì sao đây chị, có những cái cần phải giấu giếm trong lòng cho đến chết.

– Nghe mợ nói tôi hiểu chuyện đó buồn lắm phải không ?

– Vâng ! Buồn như một mùa đông.

Nhưng bông hồng mềm mại được Phương Anh đặt xuống nền bánh. Rồi hàng chữ mừng thọ mẹ được nằm dưới khóm hoa vàng đó.

Dù không được bà yêu thương nhưng cô vẫn muốn thể hiện tâm lòng thành của mình, cô vốn đã mồ côi từ thuở nhỏ nên luôn khao khát tình thương.

Ngồi ngắm lại tác phẩm của mình rồi hài lòng, cô bảo :

– Chị Mười giúp em dọn trống một ngăn trong tủ lạnh đi.

– Ủ, xong rồi hả mợ.

– Dạ, chị xem có được không ?

– Sao không làm hoa hồng đỏ mà làm hoa hồng vàng.

– Hồng vàng tượng trưng cho sự trường thọ chị à, em cũng mong mẹ khỏe mạnh lâu dài để sống cùng con cháu.

Chị Mười thở dài :

– Mợ không giận bà sao ?

– Em là người có lỗi thì làm sao lại giận mẹ, Phải cảm ơn bà đã chấp nhận cho em bước chân vào làm dâu nhà này. Những ngày vừa qua tuy không vui vẻ nhưng khi em đi rồi sẽ mang vào lòng mãi mãi.

Mắt chị Mười đã ướt .

– Mợ vẫn quyết định không thay đổi hay sao ?

– Thay đổi ư ? Trừ khi mọi người hiểu được em.

– Muốn họ hiểu thì mợ không cần phải giấu giếm. Cứ nói thật ra đi xem sự thể thế nào mà tìm cách ứng phó. Kết hợp rồi tan rã cũng đâu dễ dàng gì.

Phương Anh thở dài chị Mười tiếp .

– Chuyện vợ chồng quan trọng hơn nhiều, đâu cứ mỗi lần có chuyện lại bỏ nhau sao mợ.

Một thoáng...trái tim Phương Anh quặn thắt khi nghĩ mai đây có rời khỏi ngôi nhà này, cô sẽ sống lại cho chính mình mà không cần giấu giếm hay sợ sệt bất cứ ai. Tình yêu ! Cô vì quá yêu Duy Khương nên sống lừa dối với anh và cả bản thân mình nữa.

Phương Anh còn suy nghĩ lan man thì chị Mười đã nhẹ nhàng đặt tay vào tay cô siết nhẹ :

– Có cái mình cứ lo lắng nhưng cuối cùng cũng được giải quyết êm thấm thôi, mợ hãy vững tin vào tình yêu của cậu Khương đi.

– Vâng ! Cảm ơn chị đã an ủi và động viên em, cảm ơn chị có lời khuyên duy nhất cho em lúc này.

Tiếng chuông gọi cổng làm Phương Anh giật thoát người vì biết Duy Khương đã về. Những ngày chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Cô chạy nhanh ra, trước mắt Duy Khương với bộ râu chưa được cạo cùng vẻ mặt rất buồn. Điều mà từ khi làm vợ anh đến giờ cô mới thấy, hẳn những ngày qua anh buồn bực lắm. Cô gọi khẽ, âm thanh như từ xa vọng lại.

– Anh !

Phương Anh muốn ôm chồng cho vơi thương nhớ nhưng cô đã kịp nhìn thấy mẹ chồng và Hương Quế sau lưng. Cô hiểu họ vừa đi đoán Duy Khương, cô đã mất quyền đưa rước anh rồi.

Chỉ gọi được có vậy cô với tay lấy chiếc vali của Duy Khương rồi quay đi, cô không muốn họ thấy cô đang tủi lòng ghê gớm.

Dường như Duy Khương có xúc động.

– Phương Anh !

Bà Duy Khiêm chau mày nói :

– Con phải thể hiện vai trò làm chồng cho mẹ xem, không để nó muốn làm gì thì làm, coi chừng trên đầu mọc sừng con mới nhận ra sự phản trắc của nó à.

Duy Khương lạnh lùng bước lên mấy bậc thang lầu. Dù nhớ mong nhưng vẫn có cay đắng hiện rõ trên gương mặt. Vào đến phòng anh nhìn thấy sự bối rối ngượng ngập của Phương Anh nên càng khẳng định chuyện mẹ và Hương Quế kể lại.

Phương Anh nhỏ nhẹ nói :

– Em soạn quần áo cho anh tắm nhé ?

Buông mình xuống ghế Duy Khương nói :

– Để anh nghỉ một lát đã, em làm cho anh ly nước mát đi.

– Vâng ! Em sẽ làm ngay.

Nhìn theo dáng Phương Anh, Duy Khương thấy chạnh lòng, cô đúng là mẫu người anh đã chọn, ngoài mặt là thế nhưng bên trong tâm hồn anh chưa hiểu hết bao giờ.

Phải làm sao đây để bảo vệ cho Phương Anh và không đổ vỡ hạnh phúc ?

Ly nước mát được trao tận tay Duy Khương uống cạn rồi bảo vợ :

– Em cứ ngồi xuống đi cứ lóng ngóng như người phạm tội vậy.

Căn môi bần khoản, Phương Anh hiểu. Duy Khương sắp mở đầu câu chuyện, biết vậy nhưng cô cũng chưa chuẩn bị được câu trả lời để lý giải cho mình.

Bấy giờ là không khí ngột ngạt nặng nề, cô chờ đợi Duy Khương cũng

không bật ra tiếng nói.

Cô cúi mặt nhìn đôi bàn tay thừa thải của mình và trái tim thì run lên bần bật. Duy Khương đưa tay vỗ cô.

– Hãy lại ngồi gần đây với anh, bao nhiêu ngày xa cách em không còn nhớ mong anh sao mà hờ hững quá vậy.

Phương Anh bật khóc, cô cứ tưởng Duy Khương sẽ buông ra những câu hỏi nào ngờ anh lại dịu dàng đến thế.

Cô bước đến tựa đầu vào bờ vai rộng :

– Em xin lỗi anh.

– Tại sao cứ phải xin lỗi anh mà không là lỗi tự thú.

Phương Anh ngẩng đầu dậy :

– Em đã có một quá khứ không tốt đẹp và anh đã biết cả rồi, còn hiện tại em chẳng làm gì sai để phải thú tội với anh.

– Thế những chuyện đó mẹ bịa đặt hết sao ?

– Không ! Mẹ không bịa đặt nhưng mẹ chỉ hiểu lầm em thôi.

– Hiểu lầm à, thế người gọi điện thoại hẹn hò với em là ai ?

– Là Lâm Anh, nó hỏi thăm em về chưa ?

– Sao đi ấy biết khi em không hề về Sài Gòn.

Phương Anh lại nói dối :

– Nó cùng bạn bè ra đây chơi nên hẹn gặp em, và như anh đã nghe rồi đó.

– Tạm thời anh tin những lời em nói. Em có biết anh đang rất buồn không ?

– Vâng ! Em biết.

– Đừng nên làm tổn thương tình yêu của anh, vì anh rất yêu em. Quá yêu nên anh ích kỷ chỉ muốn em là của riêng anh thôi. Và anh tức tối khi chưa hiểu nỗi đau nào đang cất giấu trong trái tim em.

Phương Anh lặng im máu trong cơ thể như đông cứng, cô thì thào :

– Em chẳng có niềm đau nào cả, hãy tin em đi anh Khương. Anh là duy nhất

trong đời em hiện tại và mãi mãi, dù nói thế nào thì anh cũng không hoàn toàn tin em đâu. Một tình yêu của anh, hạnh phúc anh ban cho em sung sướng nhận lấy và chắc chiu từng chút thì làm sao em có thể phản bội anh. Em chỉ xin anh nếu yêu em thật lòng xin đừng nhắc đến quá khứ, em muốn quên và nghĩ nó chưa từng xảy ra trong đời mình. Em rất sợ một ngày nào đó anh sẽ chán ghét và lìa xa em. Có thể em không chịu đựng nổi nhưng biết làm sao bây giờ hả anh ?

Phương Anh nói một tràng dài :

Hạnh phúc và đau khổ là hai vế đối nghịch nhau nhưng nó rất gần gũi phải không anh ?

Duy Khương lắng nghe và tràn đầy xúc động, phải làm sao đây cho tình hiểu được vẹn tròn.

Anh cắt đứt câu chuyện bằng cách nói :

- Anh đói rồi em có cái gì cho anh ăn không ?
- Vâng ! Em sẽ dọn cơm cho anh.

Phương Anh cúi đầu đi trong nước mắt, Duy Khương là thế vừa đáng yêu vừa độ lượng. Cô có thể xa anh dễ dàng không ?

Gì thì gì cứ chờ xong lễ mừng thọ xem chuyện tiếp diễn ra sao rồi quyết định.

Bà Duy Khiêm vui sướng ra mặt, vì hôm nay là ngày mừng thọ bà tròn sáu mươi tuổi. Hương Quế lúc nào cũng kề kề một bên để chăm sóc cho bà.

Phương Anh và chị Mười một dừ vì phải thức dậy từ sớm để lo liệu mọi việc. Khách đến đã đông đủ. Duy Khương đứng tiếp và mời họ vào bàn.

Đến lúc này Phương Anh mới bê chiếc bánh kem mừng thọ đặt lên bàn bên cạnh những gói quà mà khách vừa mang tới.

Hương Quế lầm bầm :

- Đã hẹn mà giờ này vẫn chưa chịu đến.

Bà Duy Khiêm hỏi :

– Cậu ấy có còn nhớ nhà bác không đấy, sao con không ra trước đón đi.

– Dạ !

Hương Quế tươi trẻ trong bộ đầm ngắn màu cà rốt, với làn da mịn màng trắng hồng nên nổi bật với màu áo.

Phương Anh đến cạnh mẹ chồng :

– Thưa mẹ, con xin chúc mừng mẹ mãi mãi trường thọ và nhiều sức khỏe.

Con chẳng có gì kính mừng mẹ, ngoài chiếc bánh kem tự con làm lấy, xin mẹ nhận cho.

Bà liếc mắt nhìn :

– Nó cũng khéo tay đấy chứ ?

Giữa mặt quan khách bà vui vẻ :

– Cảm ơn con, mẹ rất vui.

Chỉ chờ có thế Phương Anh lẩn đi ngay, nhưng cô phải giật mình quay lại vì nhận ra một giọng nói.

Người đàn ông đang cùng Hương Quế bước vào, anh đưa tay ngỏ ý xin lỗi :

– Xin lỗi tất cả vì đã đi trễ.

Rồi anh tiến đến bên chủ nhân :

– Thưa bác, con xin chúc mừng bác mãi mãi trường thọ sống lâu trăm tuổi, đây là chút quà mọn con kính tặng bác.

–Ồ. Bác cảm ơn con. Nào hãy đưa cậu Hoàng vào bàn đi Hương Quế.

Phương Anh tưởng chừng đất dưới chân cô như sụp xuống, tất cả các mạch máu căng phồng như sắp vỡ. Tại sao oan gia cứ đeo đẳng cô mãi.

Phương Anh đi nhanh xuống bếp với gương mặt tái xanh, chị Mười hốt hoảng :

– Mợ mệt hay trúng gió mà xanh lét vậy nè ?

– Em hơi chóng mặt một chút không sao đâu, giờ nhờ chị lên yem dùm

khách đã đến đông đủ rồi phải đem thức ăn lên thôi.

– Ồ, để tôi lo cho mọi người nghỉ một lát đi.

Những lời chúc mừng và chạm ly lạnh canh. Hoàng hỏi Duy Khương :

– Nghe cậu cưới vợ rồi vì hôm đó mình không về dự được, hôm nay phải giới thiệu cho mình biết mặt chứ ?

– Dĩ nhiên rồi.

Duy Khương đưa mắt tìm nhưng không thấy Phương Anh đâu cả, anh hỏi chị Mươi :

– Vợ tôi đâu rồi chị ?

– Mọi người chóng mặt nên ra sau nghỉ một chút rồi.

Nhận ra dáng ngồi của Phương Anh, Duy Khương nâng vợ dậy lo lắng hỏi :

– Em sao vậy Phương Anh ?

Cô ngẩng lên :

– Em hơi mệt một chút.

– Anh muốn giới thiệu với em người bạn đã lâu không gặp lại, hôm đám cưới Hoàng có gửi quà chưa không đi dự.

Phương Anh biến sắc :

– Anh nói giúp lần sau được không, em không được khỏe.

– Lên chào cho phải phép rồi em về phòng nghỉ, chịu anh chút đi.

Không thể làm khác được Phương Anh miễn cưỡng bước theo Duy Khương, cô biết rồi đây mọi người sẽ lột được mặt nạ của cô hôm nay.

Thôi thì phó mặc cho số trời, ông đã định cho cô rồi có chạy đàng trời cũng không thể đổi cuộc đời mình được vận đỏ. "Đỏ tình đen bạc - Đỏ bạc đen tình".

Nhưng phía nào cô cũng ôm phải vận đen. Bước những bước vô hồn chân này đạp ngón chân kia, Duy Khương kéo tay Phương Anh đến bàn có bà Duy Khiêm Hương Quế và người đàn ông đó.

– Hoàng à, vợ mình đây, Phương Anh chào đi em.

Phương Anh cúi đầu chào nhưng mắt không dám nhìn người đối diện :

Trong khoảnh khắc sững sờ Hoàng bừng tỉnh lại ngay.

– Chào chị, ôi phu nhân của cậu xinh quá vậy Duy Khương . Nào mời chị Khương uống cạn ly rượu này nhé.

Phương Anh đưa mắt cầu cứu chồng :

– em nhấp miệng đi.

Hoàng đưa ly rượu cho Phương Anh và cố tình chạm vào những ngón tay ấy.

Phương Anh run rẩy thay vì nhấp môi cô lại uống cạn.

Hoàng vỗ tay khen :

– Hoan hô, rất vui và thấy thiện ý của chị Khương, đánh dầu ngày quen biết.

Bà Duy Khiêm tỏ ra bức bối khi thấy Phương Anh uống cạn ly rượu, đúng là thứ đàn bà lẳng lơ mà.

Duy Khương choàng tay qua vai cô :

– Bà xã mình không được khỏe, cho cô ấy xin lỗi nhé.

– Sao được phải cùng vào bàn tiếp khách chứ, hay cậu sợ người khác nhìn ngấm vợ mình.

Duy Khương cười :

– Cậu vẫn đùa như ngày nào ?

Phương Anh lí nhí :

– Xin phép tôi còn công việc một chút, anh thông cảm cho.

Hoàng đưa mắt nhìn theo dáng Phương Anh khuất dần, điều ấy không qua được mắt của bà Duy Khiêm.

Tiệc mặn đã tàn họ kéo nhau ra khoảng sân rộng để uống trà tán gẫu,

Phương Anh và chị Mười nhìn đồng chén bát nằm ngổ ngang mà ngán ngẫm.

Không hiểu Hoàng có nhận ra cô hay không, hay anh giả vờ không quen biết nhưng đó cũng là điều may mắn cho cô trong lúc này.

Có tiếng gọi :

– Mười ơi cho thêm trà đi.

Mười vội cho tay vào thau nước để giữ bỏ lớp xà bông rồi bước đi.

Trong khoảng tối của bụi rơ ri chợt lay động, và thật bất ngờ Hoàng xuất hiện gọi :

– Phương Anh.

Tiếng gọi làm rơi cái ly đánh xoảng xuống nền đất. tay chân cô run rẩy :

– Tôi không quen biết anh.

Hoàng cười khẩy :

– Không quen à ? Anh có nghe làm không đây. Tại sao em lại trốn anh, con chúng mình đâu rồi và tại sao em lại làm vợ Duy Khương. Anh rất muốn biết những chuyện đó.

– Tôi van anh đừng Hoàng, chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi, tôi xin anh hãy để cho tôi yên, gần ba năm rồi tất cả đã vào dĩ vãng, anh đừng làm cho mọi chuyện rối mù lên nữa.

– Tôi cần em trả lời những câu hỏi vừa rồi.

– Cho tôi hẹn anh khi khác giờ thì anh hãy lên đi, mẹ chồng tôi khó lắm.

Thấy bóng chị Mười, Hoàng nói :

– Cô đã nói thì phải giữ lời đấy nhé.

Hoàng vừa khuất vào thì thân xác cô như tàu lá rũ. Muốn yên nhưng nào được yên. Phương Anh bỗng ước giá gì thời gian có quay lại cô sẽ không khờ dại để rơi vào bẫy của Hoàng.

Duy Khương cởi áo vắt lên thành ghế, anh ngã người xuống chần đệm phẳng phiu. Hôm nay anh đã quá chén, Phương Anh sửa lại thế nằm cho chồng, Duy Khương chìm vào giấc ngủ ngay hơi thở nồng hơi men phà ra

ngây ngây.

Cô phải trở xuống để dọn dẹp tiếp, chắc chắn khách đã về hết rồi.

Phương Anh phải sựng lại mấy giây khi Hoàng và Hương Quế vẫn còn trò chuyện cùng bà Duy Khiêm, cô tháo lui đâm sầm vào chị Mười.

– Ô ! Mợ ơi.

– Em xin lỗi...

Chị Mười nhìn thẳng vào mặt mợ chủ rồi kéo tay Phương Anh ra phía sau.

– Có phải người đàn ông đó không ?

– Sao chị...hỏiem...như thế ?

– Mợ không cần phải dấu nữa tôi đã nghe thấy cả rồi.

Phương Anh không thể chối cãi .

– Giờ mợ tính sao đây, người đàn ông đó không để yên cho mợ đâu.

– Cuộc đời em cứ "họa vô đơn chí" không hà chị ơi, em rối rắm quá.

– Chưa có sự xuất hiện của ông ta đã phiền phức quá rồi, nay bà biết sự thật mợ dễ gì mà sống trong nhà này.

– Chị nghĩ Hoàng có kể cho mẹ tôi nghe không ?

– Nếu anh ta là người tiểu nhân hoặc...muốn có mợ về.

– Ảnh có gia đình êm ấm rồi chị.

– Mợ không biết à ?

Phương Anh lắc đầu :

– Em trúng kế nên mới lụy vào thân như thế này đây, em không hề yêu Hoàng. Ảnh dùng đủ mọi thủ đoạn để chiếm đoạt em vì ảnh cần một đứa con.

– Thế mợ có...

– Vâng ! Dù em thù anh ta thấu tận xương tủy nhưng không thể hùa bỏ giọt máu đã hình thành.

– Cậu Khương không hề biết chuyện này chứ ?

– Vâng !

– Đó là chuyện mợ giấu giếm bấy lâu nay phải không ?

– Vâng, em đến thăm con nên mới ra có sự.

Chị Mười chép miệng xót thương :

– Thật là khổ, tôi không biết giúp mợ bằng cách nào nữa.

Cảm giác tủi thân cô không dám khóc. Làm sao cô có thể sống trong những ngày tới mà không có Duy Khương, thật là hoang lạnh và sợ hãi.

Bầu trời như cao hơn với màn đêm thăm thẳm, giữa không gian bao Lâu

Anh đó có một mảnh đời nhỏ nhoi cứ chịu nhiều cay đắng.

Ở phòng khách cũng chưa có ý định ra về, Phương Anh đành nói :

– Chắc em đi ngủ trước phiên chị làm một mình vậy.

– Ờ, mợ đi nghỉ kéo lại chạm mặt khó bề ăn nói với bà.

Duy Khương vẫn nằm ở tư thế cũ, ngồi xuống cạnh giường cô cầm bàn tay của anh áp lên má mình.

Gối chăn còn đó đầy xao xuyến

Biết đéb lúc nào em xa anh

Ra đi không màng ai đưa tiễn

Chân bước xa xôi dạ chẳng đành.

Phương Anh cầu mong trong giấc mơ đó anh không thấy điều gì đau đớn ngoài thảm cỏ xanh hạnh phúc.

Phương Anh bất ngờ khi bà Duy Khiêm bảo dọn thêm hai cái chăn.

Cô thật sự hoảng sợ khi biết lát nữa đây sẽ chạm mặt Hoàng, tiếng cười nói ồn ào báo cho cô biết họ đã đến.

Hôm nay Phương Anh trong bộ gấm màu mỡ gà, tóc được quấn cao lên trông cô thanh thoát cao sang khiến Hoàng phải ngẩn ngơ mất mấy giây.

– Chào chị, Duy Khương đâu ?

– Anh Khương sẽ xuống ngay.

Bà Khiêm bảo Hoàng :

Ngồi đi Hoàng, Quế.

– Dạ, cứ để con tự nhiên.

Cả bảy tám năm rồi con mới trở lại mọi thứ đều đã thay đổi, chỉ có bác là không quên con thôi.

– Con về chơi khi nào mới đi ?

– Định vài tuần thôi, nhưng ở đây vui quá nên con định ở lâu hơn.

– Vậy à ? Còn công việc làm ăn của con ai trông coi.

– Đã có cô ấy lo rồi.

– Không thích nhưng Phương Anh vẫn phải nghe những lời đối đáp của Hoàng.

Duy Khương bắt tay Hoàng.

– Sao không dẫn bà xã đến.

– Mình về một mình thôi.

Hương Quế trêu anh :

– Ảnh về một mình để dễ bề quây chứ. Dem theo sư tử Hà Đông làm sao tự do.

Nghĩ nhắc đến sư tử Hà Đông, Phương Anh chợt rùng mình, cô còn nhớ như in lần đó nếu không nhờ những lối xóm tốt bụng có lẽ gương mặt đã bị tàn phế bởi lọ axit của vợ Hoàng rồi.

– Thôi cầm đứa lên đi, mời mẹ.

Phương Anh cúi xuống vì vô tình cô ngồi đối diện với Hoàng. Trong bàn ăn chắc chỉ mình cô là ngồi trên mây với những cảm giác bồn chồn lo lắng. Cô mong rằng không ai nhận ra sự việc.

Bóng chị Mười cứ thấp thoáng ở cửa, Phương Anh hiểu chị cũng đang lo cho cô, Phương Anh không biết mình ăn sơn hào hải vị hay nhai đá cuội mà không thể nào nuốt cho trôi.

Hoàng nói với nụ cười :

– Chị Khương ngại vì tôi hay sao mà ăn ít thế anh, nãy giờ chén cơm chẳng vui đi chút nào.

Hương Quế vụt miệng nói :

– Ô, tại sao anh lại quan tâm đến chị Khương thế, không sợ anh Khương nổi trận lôi đình vì quan tâm đến chị ấy hay sao ?

– Đó là lịch sự tối thiểu của người đàn ông đấy, phải không Khương ?

Dù không hài lòng nhưng Duy Khương vẫn nói :

– Hương Quế em đừng nên để ý đến những chuyện không đâu như thế sẽ làm mất vui đấy.

Phương Anh chỉ mong sao buổi cơm mau mau chấm dứt, cô sẽ không thể chịu đựng lâu thêm nữa.

Bà Duy Khiêm muốn Phương Anh rời khỏi bàn ăn nên nói :

– Phương Anh à, con vào đem trái cây ướp lạnh ra đi.

– Dạ !

Phương Anh cầm theo chén cơm còn đầy ngập ra sau nhà. Cô có cảm giác cuộc đời mình là con rối mặc cho Hoàng tung hô theo ý mình.

– Bữa cơm kéo dài như một cực hình, cô có cảm giác ngồi phải đinh, cứ phải thu ánh mắt trong khoảng hẹp để không nhìn thấy ánh mắt Hoàng. Ánh mắt vẫn nồng nàn tha thiết mà cô hằng ghét cay ghét đắng.

Hương Quế hỏi Hoàng :

– Anh có còn ý định mời vợ chồng Duy Khương đi vũ trường không ?

– Có chứ, đồng ý không Khương ?

– Dĩ nhiên làm sao mình từ chối, từ lâu rồi mình không đến đấy.

Hương Quế móc :

– Có vợ ở nhà thủ thi còn đến những chỗ đó làm gì.

– Trời ơi tại sao Hoàng lại bày trò, Duy Khương bảo vợ :

– Xong rồi, em chuẩn bị đi nhé.

– Em...

Biết Phương Anh không thích.

– Cũng cần phải giải thích một chút em đừng lo mình về sớm mà.

Bà Duy Khiêm cũng khích lệ :

– Gọi chị Mười lên dọn dẹp Phương Anh chuẩn bị đi, đừng để mọi người chờ.

Mắt Hoàng sáng lên vì chốc nữa đây Hoàng có cơ hội hỏi chuyện Phương Anh, rõ ràng là mục đích của anh mà.

– Phương Anh cười gượng để khiêu từ, đứng trước tủ quần áo cô không biết nên chọn đồ gì cho phù hợp với buổi tối hôm nay mà không làm mất mặt chồng.

Phương Anh chọn cho mình chiếc đầm ngắn màu trắng, trang sức chỉ là sợi dây chuyền trắng lóng lánh trên cổ mịn màng đều đặn. Ngắm mình trong gương cô như thấy lại mình của ba năm về trước.

Ánh mắt Duy Khương ánh lên vẻ hài lòng, nhưng ngược Hương Quế thì ganh tức. Hai chiếc xe lướt đi gió đêm lạnh, Phương Anh choàng tay qua ôm Duy Khương để cảm nhận đang có anh.

Phương Anh bước chân vào vũ trường mà run sợ sự xuất hiện của Lâm Anh, sẽ nói như thế nào với Duy Khương đây. Hoàng mở đầu với Hương Quế bằng điệu nhạc Rock.

Duy Khương âu yếm nhìn vợ :

– Em không thích phải không ?

– Dạ không ?

– Vợ chồng mình cũng nên có những giây phút lãng mạn chứ.

Hương Quế hỏi Hoàng :

– Hình như anh thích chị Phương Anh ?

- Tại sao em nói kỳ cục vậy ?
- Anh không không dấu được ai cả khi mà ánh mắt anh đã tố cáo rõ ràng.

Hoàng trừng mắt :

- Câu nói của em sẽ phá hạnh phúc của người ta đó.

Hương Quế cười nhạt :

- Đâu cần em phá vỡ mà nó đã tự phá vỡ rồi, một người vợ không đoan chính thì tiếc gì.

- Em nghe gì hay thấy gì mà xúc phạm người ta không nên đâu.

- Anh có vẻ bệnh vực cho cô ta, không lẽ anh cũng ngu muội như Duy Khương. Anh không thấy tình yêu của em mà dâng trái tim mình không đúng chỗ cho người khác.

- Em cay cú vì Duy Khương hay ghen tức với Phương Anh.

- Có lẽ cả hai.

- Đừng nhen nhen như thế Quế à ! Tình yêu phải có cho và nhận, con mình yêu cứ cho mà không ai thêm nhận thì phải lãng quên thôi. Còn anh tình yêu phải dùng thủ đoạn để đoạt được cuối cùng anh chẳng được gì cả, mất trắng.

Qua câu nói anh đang buồn về chuyện gì à ?

- Chỉ có buồn thôi sao, mà anh đang nuôi tiếc cho sự lầm lẫn của mình.

- Nói cho em nghe đi, đã bao năm rồi anh em mình chưa có lúc nào tâm sự cho cạn lời :

- Có lẽ em không cần biết sẽ hay hơn Quế à

- Anh không muốn chia tay để vơi đi nỗi buồn sao ?

- Nỗi buồn đã theo anh suốt ba năm qua rồi, và có lẽ nó sẽ đeo đẳng anh suốt cả đời.

Bản nhạc chậm dứt Hoàng đưa em gái trở lại bàn :

- Ủa, sao hai ông bà không đưa nhau ra nhảy đi.

Duy Khương dìu vợ trong điệu sloqu. Cô ngã đầu lên vai anh dịu dàng đắm

thăm.

Hoàng nhìn thầy và biết nỗi xót xa đang cuộn cuộn trong lòng. Tại sao Phương Anh lại quên anh nhanh như vậy, biến mất trong cuộc đời anh lặng lẽ. Ba năm qua anh cất công tìm kiếm lúc anh bỏ cuộc thì bất ngờ gặp lại, và Phương Anh bây giờ là vợ của Duy Khương.

Thế là hết, những hy vọng những yêu thương đã đổ vỡ hết rồi. Sự thôi thúc phải hỏi Phương Anh nên anh đành dìu Hương Quế ra sàn.

Không lâu anh đổi bạn nhảy, Phương Anh miễn cưỡng đưa mắt nhìn Duy Khương, anh chỉ nở nụ cười động viên :

- Em không thể tàn nhẫn với anh như thế chứ Phương Anh.
- Hai chữ tàn nhẫn đó phải dành cho tôi nói với anh chứ ?
- Tại sao em trốn chạy anh chứ, và đưa con đó...em phải biết rõ anh khao khát cần nó mà.
- Xin lỗi anh tôi đã bỏ nó rồi, tôi không thể chịu nổi sự lạnh nhạt sỉ nhục và sém chút nữa nhan sắc tôi đã bị tàn phá vì sự ghen hờn khi nghĩ rằng tôi đã san sẻ tình yêu của vợ anh.

Hoàng ngạc nhiên cực độ :

- Sao ? Lại có chuyện đó nữa à ?
- Anh không tin sao, cũng may trời không phụ người ngay nên tôi mới thoát nạn, anh hiểu rồi đó đừng nên đeo đuổi tôi nữa, hãy để cho tôi sống yên phận một người vợ hiền dâu thảo đi. Ước mơ của tôi đơn giản lắm xin anh đừng hủy hoại, tôi van xin anh đó Hoàng.

Lời nói làm anh xúc động :

- Rất tiếc anh đã mất tình yêu thương của em.
- Anh không hề đánh mất. Vì với anh, tôi chưa hề có tình yêu. Thân xác trinh nguyên đã bị anh đánh cắp, nhưng trái tim tôi thì không, nên tôi đã trao trọn cho Duy Khương, anh phải hiểu rõ như thế.

Hoàng đưa Phương Anh ra khỏi Duy Khương và Hương Quế.

– Em hận anh nhiều đến vậy sao Phương Anh ?

– Tôi không hận anh chút nào cả, chỉ có điều là tôi mong rằng chưa hề biết anh.

Hoàng không nói nữa mà siết tấm thân mỏng manh vào lòng hơn, cảm giác bình yên khi ở bên Phương Anh vẫn cuộn cuộn dâng trào.

– Tại sao chúng mình không gặp nhau sớm hơn hả em ?

Hoàng cảm nhận được bờ ngực run rẩy khi anh siết chặt cô hơn.

– Đưa tôi về chỗ đi.

– Em tiếc với anh giây phút ít ỏi này sao, làm gì anh có cơ hội gần gũi em như thế này hả Phương Anh ? Em có biết ngay giờ phút này anh đang thêm được hôn em không ?

Phương Anh rùng mình, cô muốn vùng chạy để thoát khỏi sự đam mê đang có củ Hoàng.

Trong cánh tay như hai gọng kềm làm cô sợ hãi, đưa mắt tìm Duy Khương nhưng cô đã quá xa anh.

Đèn trong khán phòng vụt tắt, nhanh như chớp cô đã nhận một nụ hôn thô bạo nhưng mãnh liệt.

– Rốt cuộc rồi anh chỉ là kẻ cắp mà thôi.

Phương Anh giận dữ quay lại chỗ ngồi khi đèn bật sáng.

Duy Khương ngạc nhiên khi thấy Lâm Anh trên sân khấu, và điều đó cũng làm cho Hoàng hiểu vì trốn anh nên hai chị em họ đã trôi dạt ra tận đây.

Phương Anh nhận ra cái nhíu mày của Duy Khương, suốt chặng đường về nhà anh im lặng không hỏi hay nói câu nào cả.

oOo

Trên đường ánh nắng cứ diu diu, và bầu trời chì chừ trong xanh. Hình như cả thành phố Vũng Tàu ai cũng cảm nhận được bầu trời như Lâm Anh.

Hai mẹ con Lâm Anh thông thả cho xe chạy qua các phố phường, cô cũng chưa biết mình sẽ đi đâu và làm gì cho hết thời gian của ngày chủ nhật này. Không đầy hai tuần nữa sẽ có kết quả công bố giải thi ảnh đẹp, dù không hy vọng nhưng cô cũng mong mình đạt giải khuyến khích, bao nhiêu đó cũng là niềm vui tó tác đối với cô rồi.

Hôm nay là ngày trực của Châu Nguyễn nên cô không có thời gian hẹn hò cùng anh. Với tình yêu mãnh liệt của Châu Nguyễn đã đánh gục ý tưởng che chắn cho tình cảm của mình, vì cô thấy mình chưa cần thiết để nhận tình yêu khi còn mang trọng trách trên vai, bé Na quá nhỏ để chịu đựng san sẻ tình yêu thương bị chia sẻ của Châu Nguyễn.

Con đường Hạ Long chạy dài ôm quanh chân núi, gió từ biển thổi hất vào cuốn theo chút vị mặn trên môi.

– Mẹ ơi, cho con ăn kem đi.

– Con thích vậy à, lát nữa mẹ con mình sẽ ăn kem mùa đông Na nhé.

– Dạ !

– Giờ thì mẹ phải ghé qua chú Văn một chút.

Trường Văn đang so lại dây đàn thấy Lâm Anh, anh hỏi :

– Em không dợt lại bài hát hôm qua sao mà còn lang thang nữa.

Lâm Anh lắc đầu :

– Hôm nay tâm trạng em không vui, khó mà tập trung lắm anh à.

– Nè, anh không thể nào chịu đựng nổi sự giận dữ của phan hâm mộ em đâu, có người thông cảm, có người hằn học bảo rằng em kiêu ngạo, anh phải làm sao cho phải đây ?

– Nếu gắng quá em sẽ thôi hát và tìm việc khác.

– Sao vậy khi giọng ca của em đầy triển vọng.

– Cũng vì cơm áo gạo tiền chứ em không đeo nghiệp ca hát đâu anh Văn.

– Có những cái luôn đi ngược lại ý mình, muốn tồn tại em hãy làm những gì

mà em không hề yêu thích. Trong thành phố du lịch không thân không thể này dễ gì tìm ra công việc thích hợp cho em, ngoài việc ca hát ra anh không thể giúp gì cho em hơn được nữa.

Lâm Anh buồn hiu :

- Anh buộc em vào cách từ chấu quá khéo léo phải không ?
- Anh nói thật chứ không ép uổng, để em phải hát cho vũ trường anh đâu.
- Cảm ơn anh đã tận tình dìu dắt em.
- Định rút lui ra khỏi chiến trận hay sao mà lo cảm ơn cảm nghĩa đó nhỏ.
- Sẽ nhưng bây giờ thì chưa, định ghé qua báo cho anh hay sắp xếp cho em đêm nay về sớm một tí.
- Lại hẹn hò.
- Không, em muốn nghỉ ngơi thôi.
- Được.
- Em về đây, chào chú Văn đi Na.

oOo

Trường Văn rất ngạc nhiên khi người ái mộ Lâm Anh ngày càng nhiều, nhưng với hai khán giả chân tình kia làm anh có sự thắc mắc lạ lùng hơn. Ở một góc tối Hoàng ngồi chờ đợi đến xuất diễn của Lâm Anh, đã ba ngày qua anh chưa tiếp cận được cô. Những gì cần biết về Phương Anh chắc chắn Lâm Anh sẽ hiểu rõ.

Cô bé ngày nào vô tư e dè nép bên chị gái hôm nay dưới ánh đèn trông cô rực rỡ và trưởng thành hơn, có lẽ là nhờ lớp hóa trang trông cô già dặn hơn so với tuổi.

Đêm nay anh nhất định phải tìm cho ra nơi cô ở, khi nhạc dạo lại điệp khúc Hoàng đứng dậy bỏ ra về.

Và không ngoài dự đoán của Hoàng, Lâm Anh đang tiến ra cổng sau.

Cho xe chạy chậm chậm anh nghe lòng hồi hộp như lần đầu tiên hẹn hò

cùng bạn gái, phải nói trong đời anh những cuộc tình đã trải qua không một ai làm cho anh khắc khoải đến đau đớn như Phương Anh, và ngay cả người vợ đầu áp tay gối ngày làm hồ sơ ngăn cách trong khi anh rộng lớn thêm ra. Trong đời sống vợ chồng chỉ có sự chịu đựng lẫn nhau thì tổ ấm đó chỉ là địa ngục.

Ba năm trôi qua Hoàng một mình gặm nhấm nỗi đau trong tâm trạng hối hận, vì quá yêu Phương Anh mà anh không kiềm lòng phải dùng đến thủ đoạn để chiếm lấy cô, anh nghĩ đến gạo nấu thành cơm cô sẽ dễ dàng chấp nhận anh.

Nhưng tình yêu anh không chấp cánh để vượt đến ước mơ mà đã tàn lụi khi cô biến mất ra khỏi cuộc đời anh không để lại dấu tích.

Và bây giờ anh còn lý do nào để đeo đuổi một người luôn oán ghét mình, anh vẫn hiểu và nhận ra sự thật đó, nhưng con tim và lý trí của anh thì không. Nó vẫn giục giã và cấp bách làm sao để có lại cô trong cuộc đời. Lâm Anh tròn mắt vẻ kinh ngạc khi nhận ra Hoàng đang sừng sững trước mặt.

— Anh...

Hoàng cười thân thiện .

— Em vẫn khỏe chứ Lâm Anh ?

— Vâng...em vẫn khỏe.

— Không định mời anh vào nhà sao ?

Lâm Anh bối rối trước tình huống bất ngờ này, bé Na hỏi :

— Mẹ ơi, chú Nguyễn hả mẹ ?

— Ồ, không...

Lâm Anh từ chối :

— Đã khuya quá rồi anh Hoàng, em không thể tiếp anh...

— Em sợ lời dị nghị hay em sợ anh.

- Em sợ cả hai, mong anh hiểu cho em muốn yên thân.
- Nhưng anh thì không, anh muốn nói chuyện vì qua em, anh sẽ hiểu rõ về Phương Anh.
- Chị ấy còn ở Sài Gòn.

Hoàng nở nụ cười khi nghe Lâm Anh nói dối :

- Từ lúc nào em tập nói dối thế cô em bé bỏng của anh.

Dù Lâm Anh đang chán lối nhưng Hoàng vẫn chui vào vì anh nhìn thấy đôi mắt xoe tròn đang nhìn anh lạ lẫm.

Thấy khách bé Na vòng tay :

- Thừa chú ạ !

Vuốt lên mái tóc đen mượt :

- Ô con ngoan quá.

Hoàng kéo nó vào lòng rồi quay sang nhìn Lâm Anh.

- Anh đợi em nói với anh đó Lâm Anh ?

- Có chuyện gì để nói đâu.

- Anh không phải đưa bé lên ba để hai chị em bung bít sự thật. Nó là đứa bé con anh phải không ?

Lâm Anh nghiêm giọng :

- Anh có lầm lẫn không vậy, em đã có chồng và bé Na là con của em đấy.

Hoàng nhìn Lâm Anh nhếch môi :

- Em có chồng năm mươi bảy tuổi ư ? Anh nhớ khi đó em đang học lớp mười một, và anh từng đưa đón em. Ngay cả chuyện em nói Phương Anh ở Sài Gòn là anh hiểu em cố tình nói dối anh phải không. Em sẽ không bao giờ ngờ anh đã gặp Phương Anh và nhảy với cô ấy trong vũ trường em đang hát đấy.

Lâm Anh tái mặt ngắc ngư không nói ra được câu nào .

- Anh nói dối.

– Có bằng em đang nói dối không, anh nói ra cô hiểu là anh không hề nói dối, có phải Phương Anh là vợ của Duy Khương ?

Lâm Anh hiểu sự việc không đơn giản chút nào nữa rồi.

– Tại sao anh cứ làm khổ chị em tôi hoài như vậy chứ, trong khi anh có một gia đình êm ấm công ăn việc làm luôn phát đạt.

– Nhưng anh thiếu thốn tình cảm và con cái, điều đó đang có ở chị eem, của em. Người tàn nhẫn nhất không phải là anh. Em nói đi bé Na chắc chắn là con của em ?

– Vâng !

Anh ngồi bệt xuống đất đặt bé Na vào lòng rồi hôn lên đôi má phúng phính. Có lẽ nó thiếu tình phụ tử nên ngoan ngoãn ngồi yên mặc cho Hoàng có cử chỉ yêu thương.

– Em hãy chứng minh đi.

– Anh tin hay không với em chẳng cần thiết, nhưng xin anh đừng lui tới nữa và buông tha cho chị em.

– Vẫn điệu ngử van xin giống như chị của em vậy, chỉ khi nào cả hai nói thật cho anh biết sẽ có cách giải quyết nên rút lui âm thầm hay dành lại những gì đã thuộc về anh.

Bé Na đưa mắt nhìn mẹ rồi người đàn ông lạ đang bế nó trên tay. Bỗng nó chồm lên gọi :

– Châu Nguyễn.

Lâm Anh giật mình quay lại, cô chỉ kịp nhìn thấy dáng anh khuất qua cổng.

– Anh Nguyễn.

Đêm thênh thang và vắng ngắt. Hoàng ra về với nỗi buồn lan rộng khi nghĩ mình cứ ru mãi giấc mơ hồng đang lịm tắt.

Điều Ru Nỗi Nhớ

Tập 2

Châu Nguyễn ngồi gục đầu vào đôi tay, không gian dường như lặng lẽ hơn nên anh nghe cả cái nhịp đập xót xa nơi trái tim mình.

Tại sao anh lại yêu Lâm Anh đến thế ? Tình yêu bắt đầu chỉ xuất phát từ phía anh, nên anh mới hụt hẫng, khi bắt gặp người đàn ông đang âu yếm bé Na. Người đàn ông không hề chết như lời Lâm Anh nói, mà chết trong quá khứ của cô thôi.

Hôm nay họ đã tái ngộ sau bao ngày xa cách. Anh còn mơ gì một tình yêu vừa chớm đó.

Biết rồi anh có còn can đảm hằng đêm trong vũ trường để nghe cô hát nữa không ? Tự nhủ lòng phải quên thôi.

Bất giác anh đứng dậy tung cửa nhìn xuống phòng số mười ba, cửa vẫn mở sáng nhưng chỉ có bé Na và Lâm Anh ngồi.

– Anh ta đi rồi sao ?

Có thể anh đang hiểu lầm không ? Một chút hy vọng lóe lên trong đầu.

Bây giờ mà nghĩ đến chuyện phải tìm yêu một người khác, anh thấy chán nản. Đã ba mươi tuổi đời anh chưa có một tình yêu duy nhất để tôn thờ.

Nguyễn đưa mắt buồn bã nhìn đăm đăm vào màn đêm. Con đường anh đi không còn bằng phẳng mà phải dẫm lên gai góc. Tại sao phải như vậy khi

anh đã sẵn sàng làm cha một đứa bé không phải con mình.

Có tiếng chân rồi cửa phòng xích mở. Châu Nguyệt thò đầu vào :

– Chưa ngủ sao anh hai ?

– Chưa.

Rồi cô bước đến cạnh anh trai, và hiểu rằng anh đang hướng mắt về nơi nào.

– Anh phải lòng cô ấy rồi sao ?

Không thấy anh trả lời, Châu Nguyệt nói tiếp :

– Yêu cô ấy anh sẽ gặp trở ngại, chắc gì mẹ sẽ đồng ý con dâu đã có một đời chồng.

Châu Nguyễn buồn buồn :

– Khi yêu nhau người ta cần có sự đồng tình của những người xung quanh hay sao em. Anh yêu và sống với cô ấy suốt cuộc đời chứ đâu phải mẹ.

– Đành vậy, nhưng cái gì còn trinh nguyên thì cũng được ủng hộ cả, còn anh một là danh phận, hai là con trai trưởng. Đó là sự trở ngại lớn nhất.

– Anh có cần đánh đổi để có một tình yêu hay không ?

Châu Nguyệt lắc đầu :

– Em không biết, nhưng em cũng mong anh hạnh phúc với người anh đã chọn.

Lặng im, Nguyễn không muốn nói hay nghe thêm lời nào nữa của em gái.

Câu chuyện gút mắc này anh sẽ tự giải quyết lấy.

oOo

Khi Hoàng về rồi dỗ cho bé Na ngủ, Lâm Anh ngồi thần thờ với đầy nỗi lo âu. Cô không biết Hoàng đã nói sự thật hay chỉ đoán mò để cô phun ra theo ý anh, phải làm sao báo động cho chị Phương Anh đây.

Cô bấm máy hy vọng người nhận điện sẽ là Phương Anh.

Tiếng chuông reo nhẹ Phương Anh đã cầm máy vì Duy Khương vừa chớp mắt.

– Alô- Nếu là chị thì trả lời cho em biết rồi cứ im lặng nghe em nói.

– Lâm Anh !

Ở đầu dây bên kia Lâm Anh yên tâm.

– Anh Hoàng đã tìm đến em và quả quyết bé Na là con, em phải làm sao đây vì lo lắng quá nên em mới gọi cho chị vào giờ này. Xem ra anh Hoàng không để yên khi đã biết quá rõ về chị, anh nói sẽ dành lại những gì thuộc về mình, làm sao hả chị, em rồi trí quá và cả Nguyễn nữa, anh đã hiểu lầm khi thấy anh Hoàng ở trong phòng em Cố gắng gặp em để bàn chuyện chị nhé, em gác máy đây.

Đặt ống nghe xuống với tiếng thở dài, làm sao bây giờ khi Hoàng đã bắt đầu vào cuộc vì anh đâu dễ để mất những gì anh đã có.

Phương Anh không hay hành động này giờ đều bị Duy Khương thấy tất cả, sự nghi ngờ cứ tăng dần trong khi anh cố tình gạt bỏ.

Nằm xuống thật nhẹ để không làm Duy Khương thức giấc, nhắm mắt để cố dỗ giấc ngủ khi lòng luôn có điều trăn trở nghĩ suy.

Phải làm sao để Duy Khương không khám phá ra sự thật trần trụi tệ hại. Có nên kể lại lần nữa câu chuyện dĩ vãng không mấy tốt đẹp cho anh nghe, làm sao cô có can đảm vạch trần sự lừa dối của mình.

– Trời ơi quá khứ xa xôi, còn tương lai thì sâu thẳm, chỉ có hiện tại đang nhức nhối đè nén trái tim khi em quá yêu anh.

oOo

Đêm hôm qua hình như có mưa.

Phương Anh đã nhận ra sàn gạch còn đọng nước, những mẩu thuốc vụn lem màu nằm ngang dưới gạch.

Cô gạt mình biết ra đêm qua Duy Khương đã ngồi đây, có lẽ anh hút thuốc nhiều lắm vì có đến mười mẩu tàn nằm vương vãi.

Đi nhanh ra phòng khách, rồi phòng ăn cô cũng chưa nhìn thấy Duy Khương

không hiểu sao Phương Anh thấy lòng bồn chồn, có cái gì đó không bình thường đã xảy ra.

– Chị Mười có thấy anh Khương đâu không ?

– Ủa, cậu đi lúc trời còn sớm, tôi lại tưởng vợ tiền cậu chứ.

Không nói gì nữa Phương Anh chạy trở về phòng, chiếc vali đã biến mất.

– Vậy là anh đã đi mà không thèm gọi em, anh đang nghi ngờ mà không hỏi lấy một câu.

Đúng là sự trừng phạt nặng nề khi Duy Khương cứ im lặng không cần lời giải thích. Ánh mắt cô chạm phải lá thư nằm trên đầu giường.

"Phương Anh !

Nhìn em đang ngủ say, nhưng anh biết trong giấc ngủ đó em không có giấc mơ đẹp. Với cái nhíu mày cùng gương mặt lo lắng ấy cho anh biết em đang gặp khó khăn. Anh là người đầu ấp tay gối với em chẳng lẽ những ghê gớm gì mà em không thể trải lòng mình cho anh biết.

Mấy ngày vừa qua, anh nhận ra em sống bên anh mà hồn thi ở tận đâu đâu, sao thế em ? Vì anh không đủ đem đến cho em niềm tin yêu hay còn chuyện gì khác ?

Nói thật là suốt đêm nay anh không hề ngủ, em làm gì và nhận điện lúc nào anh đều biết rõ. Bởi biết rõ như thế anh mới đau đớn hơn vì nghĩ rằng em chưa thật lòng với anh, trong em vẫn còn lẫn khuất một bóng người dù em cố tình quên để làm vợ anh.

Bao nhiêu chuyện anh nghe từ mẹ và Hương Quế có làm anh chao đảo đó, nhưng anh tự nhủ một người con gái dịu dàng, đảm thắm như thế làm gì sống một mặt hai lòng. Anh bệnh vực, bảo vệ em.

Nhưng anh đã biết thất vọng hoàn toàn, phải nói như thế nào đây khi vợ chồng mình mới sống chung có sáu tháng. Tình thì nồng mà thời gian thì quá ngắn lại phải chia tay sao ?

Theo nguyện vọng của anh anh được chuyển vào làm ở đất liền, nếu trước đó có lẽ anh vui lắm nhưng bây giờ anh phải lấy lại lá đơn yêu cầu đó.

– Xin lỗi đã không hôn em từ biệt em.

Duy Khương ".

Đọc xong lá thư nước mắt Phương Anh đã đầm đìa. Đường như thoáng trong gió sớm có tiếng náy nghẹn, những thứ mà cô ước mơ đã không vẹn tròn, thì còn chờ gì nữa mà không giã biệt. Thế mới biết mỗi con người là một số phận, cô đâu còn kịp đón hạnh phúc của người đàn bà đang độ tuổi xuân có một mái ấm.

Dụi mắt vào gối để nghe hơi ấm của chồng còn vương, phải rời xa anh lòng cô như có ai đó cắt ra từng mảnh nhỏ.

Loáng thoáng cô nghe tiếng chị Mười :

– Thừa cậu cả nhà đi vắng cả rồi.

– Tôi biết nên mới đến, nhờ chị lên mời mợ chủ xuống đây dù,, tôi chờ.

Chị Mười ngần ngừ :

– Mợ ấy còn ngủ.

– Gần tám giờ rồi, phiền chị gọi giúp tôi.

– Tôi thấy không nên chút nào.

Hoàng quát mắt :

– Tại sao, chị tiếp khách kiểu đó à ?

– Vì tôi nghĩ không có cậu ở nhà mà cậu đòi gặp mợ chủ thì không hay ho chút nào, vả lại bà chủ tôi đang có thành kiến về con dâu, thôi cậu về đi, khi nào tiện có đông đủ mọi người cậu đến đúng hơn.

– Nói như chị thì tôi không chờ thời cơ để gặp riêng cô ấy đâu.

– Cậu cũng nên nhớ mợ Khương đã có chồng không thể tùy tiện tiếp cậu.

Hoàng bực tức :

– Sao chị lắm chuyện vậy ?

Biết không thể làm khác, chị Mười đi lên phòng :

– Mợ ơi.

Phương Anh nói vọng ra :

– Chị nói tôi không thể tiếp khách.

Chị Mười thuật lại lời Phương Anh vừa nói. Hoàng vẫn ngoan cố :

– Nếu cô ấy không xuống được, tôi sẽ lên đấy.

Chị Mười hốt hoảng xuống giọng :

– Bộ cậu định hại chết mợ tôi hay sao, cậu quá đáng lắm.

– Chỉ có một yêu cầu tiế tôi ở phòng khách mà không được thì tôi sẽ lên đó.

Nghe chị Mười nói lại ý định của Hoàng nổi lo làm cô run lên :

– Làm sao bây giờ chị Mười ?

– Tốt nhất mợ nên xuống dưới, tôi sẽ có mặt ở đó nếu bà có về bất ngờ cũng không nghi ngờ mợ được.

– Vâng, em hiểu rồi.

Phải thật lâu Phương Anh mới cất lời để lảng tránh ánh mắt Hoàng.

– Anh tìm tôi có việc gì ?

– Muốn em xác nhận rõ ràng về bé Na.

– Tại sao phải xác nhận với anh, nó là đứa con có cha mẹ hẳn hoi, anh nghi ngờ gì mà hỏi ?

– Nhưng anh muốn từ miệng em khẳng định.

– Vâng ! Nếu anh muốn như vậy thì tôi nói đây, bé Na là con của Lâm Anh, như vậy được chưa ?

Hoàng nhếch môi :

– Anh rất tiếc khi nghe em khẳng định điều đó. Tại sao em nỡ mưu cầu hạnh phúc cho riêng mình mà quàng vào cổ đứa em gái một trách nhiệm nặng nề.

Em có nghĩ xa hơn một chút không, nếu một người nào đó yêu Lâm Anh, họ sẽ chùn bước khi biết Lâm Anh là góa phụ. Em làm như thế mà sống yên ổn

cũng hay đấy, nhưng với anh Lâm Anh quá tội nghiệp đem cả tuổi thanh xuân cho chị mình hạnh phúc.

Ngừng lại một lát, dường như để cho Phương Anh hiểu, Hoàng nói tiếp :

– Em không hề yêu anh dù chỉ một chút, nhưng em lại yêu đứa con của anh vì nó đã hình thành trong lòng em. Hận anh sao em không phá bỏ mà sinh nó ra làm gì để không được gần gũi yêu thương.

Những lời nói nhẹ nhàng đó yoáy vào trái tim, cô nhúc buốt :

– Anh tàn nhẫn lắm, tại sao anh cứ đeo đuổi làm khổ tôi hoài vậy. Những gì tôi làm, tôi chấp nhận chỉ xin anh đừng xen vào nữa, hãy xem như giữa tôi và anh chưa từng quen biết.

– Với em thì được nhưng với anh thì không vì chúng mình đã có bé Na, sợi dây liên quan huyết thống không thể phủ nhận. Em có đồng ý với anh không ? Hận anh mà đặt tên con là Hoàng Anh, tên chúng mình ghép lại rất rõ ràng, em còn chối cãi gì nữa.

– Nếu anh biết cả rồi thì tôi không nhận cũng không được, biết rồi sẽ được gì hay chỉ đau khổ thêm thôi, hạnh phúc của tôi thật sự đã lung lay cũng chỉ vì anh mà ra. Tôi không biết làm sao và như thế nào cho đúng để mọi người không khinh miệt tôi mưu cầu hạnh phúc. Bây giờ anh có thể về, đừng để cho mẹ chồng tôi hiểu lầm.

Hoàng không đi mà ngồi xuống :

– Để được gặp em, anh đã nhờ Hương Quế đưa bà đi Sài Gòn rồi, từ bây giờ đến chiều em là của anh.

– Anh !

Phương Anh giận quá, cô quắc mắt .

– Anh định hại tôi đến bao giờ ?

Cơn giận bùng lên khiến Phương Anh quay đi vì cô không thể tiếp tục câu chuyện cứ vào ngõ cụt.

Nhưng Hoàng đã chồm đếnm giữ tay cô lại trong tay mình :

– Anh nhớ em quá Phương Anh ơi !

Cả chị Mười lẫn Phương Anh đều sợ hãi trước tình huống này.

– Cậu Hoàng !

Hoàng vẫn bình tĩnh :

– Tại sao em lại khó khăn với tôi như vậy, có biết là anh cần em và con đến gần nào không ?

Cố vùng ra khỏi nhưng cô càng bị giữ chặt hơn.

– Anh quên tôi là gái đã có chồng rồi sao, anh không thể nghĩ đến tình bạn của Duy Khương ?

– Những điều em vừa nói ra anh không cần biết nữa, chỉ biết anh sẽ lấy lại những gì của anh trước đây.

Chị Mười nhỏ nhẹ :

– Cậu cần nói chuyện với mợ Khương thì ngồi xuống đi, cậu ôm mợ như thế này nếu ai nhìn thấy chỉ tội cho mợ thôi. Cậu yêu thì phải biết bảo vệ người mình yêu chứ.

Lời nói của chị Mười có tác dụng khiến Hoàng buông lời, chỉ chờ có thể Phương Anh chạy đến gần chị Mười.

– Anh xin lỗi em vì anh quá bức xúc khi biết đã mất em nên anh có hành động không phải, để anh định tâm lại sẽ biết mình nên làm gì mà không tổn thương đến em.

Rồi anh quay sang chị Mười :

– Chị đừng giận tôi và hãy bảo vệ cho mợ chủ như chị đã làm từ lúc nãy.

Nói xong Hoàng đi thẳng không hề quay lại để hai người đàn bà nhìn theo lạ lùng.

oOo

Gió đưa vào phòng làm lay động chiếc màn sáo, Phương Anh vẫn ngồi yên

nhìn bức tranh đang dở, có lẽ acảnh cũ mùa xuân không bao giờ được đặt vào cảnh hoàng hôn.

Qua lớp kính cô còn nhận ra màu xanh của lá đang xào xạt dưới sân, đêm nay trời không trăng nhưng sao thì giăng đầy. Trong căn phòng ấm cúng này biết cô còn được ở mãi hay phải dứt áo ra đi.

Phải làm sao có cớ ra khỏi nhà để gặp Lâm Anh, cứ tưởng mọi chuyện được êm xuôi nào ngờ bão giông kéo đến ngập trời. Một mình trong nỗi cô đơn thăm lạng này, cô không biết mình cầu xin điều gì nữa . Hương lửa đang hồi thắm đượm nhưng mang vẻ hoang lạnh cách xa, Duy Khương nghĩ gì khi anh hờ hững không nồng nàn như trước, có lẽ trong lòng anh đã có sự sắp đặt cho cuộc hôn nhân này, trong lá thư anh để lại mang âm hưởng trách móc và sự gợi ý chia tay.

Phương Anh đã nhờ vào tình yêu của Duy Khương che chắn cho quá khứ để cô vững tin làm lại cuộc đời mới. Theo lời của Hoàng thì cô quá ích kỷ chỉ sống về bản thân, mưu cầu hạnh phúc để gieo trách nhiệm lại cho người khác. Có con mà không dám nhận để được vỗ về yêu thương.

– Chị có lỗi với em rồi Lâm Anh ơi và cả bé Na nữa, đứa con gái bé bỏng của mẹ, vô phúc nên con sinh ra không được sự ân cần chăm chút của mẹ cha mình. Trời ơi tôi phải làm sao đây ?

Cô đã từng vẽ ra một bức tranh hạnh phúc với người mình yêu thương. Đêm như dài ra hơn để đánh gục trái tim yếu đuối không còn sức chịu đựng.

Đêm đã qua.

Phương Anh nghe tiếng chị Mươi gọi :

– Mợ ơi, bà đang đợi.

Phương Anh giật mình lo ngại sợ lộ chuyện hom qua.

– Thừa mẹ gọi con.

– Ngày mai nhà Hương Quế có tiệc, hôm trước thấy chị làm bánh kem ngon

và đẹp nữa nên Hương Quế nhờ chị làm giúp nó. Tôi đã nhận lời thay chị rồi.

– Dạ.

– Chị ghi lại hàng chữ này lên bánh.

Nhận tờ giấy nhỏ từ tay mẹ chồng, Phương Anh nhú mảy bởi hàng chữ:

Mừng ngày tương phùng,

– Ngày mai chị cùng tôi qua bên ấy nữa, chuẩn bị cho tốt đừng để tôi bẽ mặt với mọi người.

– Dạ.

Phương Anh biết chắc ngày mai sẽ có mặt của Hoàng, phải làm sao khi mẹ Khương là người tinh ý.

Nhờ đi mua vật dụng Phương Anh có cơ ra khỏi nhà, nhưng để bà Duy Khiêm không nghi ngờ cô rủ chị Mười cùng đi.

– Chị Mười tranh thủ ghé nhà em gái em chút nhé.

– Dạ.

Bé Na vui mừng khi được dì đến thăm, giờ thì chị Mười đã hiểu rõ câu chuyện oan khúc của mợ chủ.

– Chào dì Mười đi Na.

– Con chào dì.

– Bé Na đáng yêu quá.

Trao đổi vài câu ngắn ngủi.

– Tạm thời cứ như vậy đi Lâm, còn xem Hoàng động tĩnh ra sao nữa, phần chờ anh Khương trở về, nếu anh không tha thứ thì chia tay, chị em mình lại có nhau.

Hôn bé Na xong, cô từ giã :

– Dì về nghe Na.

– Dạ.

– Bé Na dễ thương quá mợ à, làm sao cậu Hoàng làm ngơ cho được khi cậu hiếm muộn con cái.

oOo

Lần đầu tiên Phương Anh đi cùng mẹ chồng, cô cúi chào với người quen của bà. Không biết hôm nay cô đang dự buổi tiệc với ý nghĩa gì. Chỉ thấy Hương Quế rất xinh đẹp, bộ nữ trang lấp lánh trên cổ để biết được sự giàu sang của cô.

Ánh đèn sáng choang phủ ngập những giầy bàn trải khăn trắng muốt, bầu trời đêm trong vắt soi rõ nửa mảnh trăng khuyết, tiếng nhạc bắt đầu ồn ào phát ra, bất chợt Hoàng trong bộ veston ra chắn lối :

– Thưa bàc, mời bác vô đây ba mẹ con đang chờ đây. Bác để chị Khương với tụi con, bạn bè Hương Quế đông lắm, chắc chắn chị Khương sẽ vui.

Trước khi bước đi bà Khiêm còn nói thêm :

– Bác giao vợ thằng Khương cho anh em nhà cháu đó.

– Dạ, bác yên tâm, con hứa sẽ lo chu đáo.

Cuối cùng thì Phương Anh đã hiểu dụng ý của Hoàng. Bà Khiêm vừa khuất anh đã kéo tay cô :

– Đi theo anh.

Dĩ nhiên là cô không làm gì khác được vì nếu gắng cô sẽ gây chú ý cho mọi người.

Đẩy cô vào phòng, Hoàng nói :

– Em đừng ngạc nhiên hay lo sợ gì cả, chỉ có cách này anh mới gặp được em.

– Tại sao anh cứ làm cho chuyện rối rắm thêm, tôi đã nói rõ ràng rồi anh còn không hiểu sao.

– Cái gì anh cũng hiểu hết nhưng có một chuyện anh không hiểu là tại sao anh không thể quên được em.

- Anh đừng có làm bậy nha.
- Yêu em mà làm bậy sao ?
- Tôi...

Hoàng đưa tay lên sờ mặt Phương Anh, rồi nói :

- Sao em căng thẳng vậy ?
- Anh tha xho tôi đi Hoàng.
- Đôi mắt này, cái miệng này đã từng làm anh say đắm. Dù xa cách ba năm anh vẫn yêu em nồng nàn.

Nhìn quanh trong căn phòng chỉ có ngọn đèn ngủ mờ ảo, Phương Anh biết mình sẽ không thoát khỏi Hoàng.

- Nếu anh làm bậy tôi sẽ Lâm Anh lên đó.
- Anh tin là em sẽ không làm vậy, đâu thể nào gây thêm nghi ngờ cho mẹ chồng, anh nói có phải không ?
- Anh áp đặt và bức bách tôi.

Giọng Hoàng thật mềm :

- Từ khi yêu em, anh không bao giờ được sự đồng tình, mà phải cưỡng đoạt và cả hôm nay cũng vậy. Không phải là yêu em nên anh phải khổ sở như thế này sao, ngay cả đứa con, anh hằng khát khao, cũng không được nhận, con đó, vợ đó nhưng là của người khác. Sao em không chịu hiểu nỗi đau của anh.

Lời nói và đôi mắt của Hoàng làm cô rũ mềm :

- Anh biết tôi là người yếu đuối có sao cứ đem chuyện thẳng khỏ đó ra làm gì, tôi với anh là hai đường thẳng song đôi không hề có giao điểm, nên anh hãy dừng lại những ý đồ không tốt đẹp đó đi, nếu như anh còn muốn tôi có chút mỹ cảm khi nghĩ về anh.

Hoàng vuốt mái tóc cô đang xoa dài xuống bờ vai :

- Anh luôn là người bất hạnh nên những gì anh thích đều bị người ta lấy đi,

anh đâu thích gì cao xa, chỉ mơ được sống bên người anh yêu và những đứa con của anh. Đâu phải anh mơ lên cung trăng mà lại khó khăn đến thế, tại sao em không giúp anh hoàn thành ước mơ đó hả em ?

– Những gì anh thích cũng là niềm mơ ước của em, nhưng em mong chuyện đó ở một người khác.

– Còn lời nào tàn nhẫn hơn nữa không em ?

Phương Anh tránh tia nhìn của Hoàng, ánh mắt đỏ như hai vì sao băng rọi suốt tâm can cô.

Hoàng nhẹ nhàng đặt xuống bờ môi đang run rẩy. Ngay giờ phút này đây cô cũng không hiểu mình đang làm gì nữa, chỉ biết rằng hơi thở anh thật gần, nóng hổi phủ xuống má cô.

– Chẳng lẽ anh cần quan hệ xác thịt với tôi như thế sao ?

Hoàng ngẩng mặt lên :

– Anh phải bỏ công sức để tổ chức buổi tiệc này để có được tôi sao ?

Đôi mày rậm nhíu lại :

– Nếu anh hứa sẽ tha cho tôi và không bao giờ gặp lại tôi nữa, thì hôm nay đây thân xác tôi, anh toàn quyền sử dụng, cũng giống như lần đầu anh phục thuốc mê để lấy đi đời con gái mà tôi đã cố giữ gìn cho chồng. Anh hãy trả lời đi vì tôi tin anh sẽ giữ đúng lời hứa.

Đôi mắt Hoàng nhíu lại .

– Cuối cùng thì anh hiểu trong em, anh chẳng có chút gì lưu lại cả. Anh đã thức tỉnh để bỏ cuộc, anh sẽ không làm em lo sợ nữa. Còn bây giờ em hãy đi đi nếu không anh sẽ không dẫn lòng mà làm em hận lần nữa đó.

Phương Anh không nghĩ mình sẽ thoát ra khỏi một cách dễ dàng, nhìn Hoàng gục đầu vào đôi tay có chút ngẹn ngào nhưng cô vẫn lách mình qua cửa.

Phương Anh như ngây dại trước đôi mắt sắc như dao của Hương Quế :

– Hình như từ đầu đến giờ chị chưa ngồi vào bàn, nào theo tôi nhé.

Phương Anh lúng túng theo chân Hương Quế, ngồi cạnh cô mà nghe lời châm chọc của Hương Quế mà ngượng ngùng :

– Chị thật có tài chinh phục đàn ông, ngay cả ông anh bản lĩnh của tôi gặp chị lần đầu đã điều đứng rồi.

Giọng cô nhẹ khẽ :

– Hương Quế đừng nghĩ sai về tôi như vậy.

– Tôi không nghĩ sai mà thấy tận mắt chị vừa đi ra khỏi phòng anh tôi, chị hãy giải thích đi, chị vào đó làm gì ?

Phương Anh cúi mặt :

– Biết nói sao bây giờ.

– Bản tính lẳng nhăng đó đã có từ trong máu thì làm sao chị chùng bước.

– Chị muốn chà đạp tôi thế nào cũng được miễn chị không nên kể lại với mẹ tôi.

– Biết sợ sao còn làm.

– Chị hãy hỏi rõ anh mình đi rồi hãy đánh giá tôi cũng không muộn.

Phương Anh thở dài hắt hieu, cảm giác phạm tội làm cô khó chịu vì ánh mắt của Hương Quế cứ như soi suốt tim gan.

Tất cả như là cực hình tra tấn khi ánh mắt Hương Quế cứ quất mãi vào người, Phương Anh phải cụp mắt không chịu nổi, may mà không có cuộc mây mưa nếu không giờ này làm sao cô còn bình tĩnh ngồi đây để chịu đựng cái nhìn của Hương Quế.

– Em không nên làm phiền chị Phương Anh chứ Quế.

Cả hai quay lại, Hoàng đang nghiêm nghị đứng sau lưng.

– Anh thì làm phiền được phải không ?

– Em không nên đánh giá khi chỉ nhìn thoáng qua sự việc, chị Khương đáng cho trân trọng.

Hương Quế không bằng lòng lối bênh vực của anh trai.

– Bởi anh đã vào mê hồn trận nên còn biết lý lẽ gì nữa.

– Quế, anh cấm em...

Hương Quế đứng dậy tức tối :

– Chỉ có anh là trân trọng người đàn bà phản trắc đó.

Hoàng ngồi xuống giọng nhỏ nhẹ :

– Em đừng để bụng nghe.

– Em không để bụng nhưng lo sợ sẽ bị tổng khứ ra khỏi nhà. Như thế chắc vừa lòng anh, vì nó đã nằm trong kế hoạch của anh. Dù tôi và Duy Khương chia tay thì tôi cũng không bao giờ là của anh cả.

Đúng lúc đó bà Khiêm cùng ra với Hương Quế, nhìn gương mặt bà, cô hiểu chuyện đã đến rồi.

Suốt chặng đường về nhà bà không nói câu nào cả. Phương Anh ngồi đó mà lo sợ, sự căng thẳng làm đầu cô muốn vỡ tung.

oOo

Một tuần nữa trôi qua.

Duy Khương cũng sắp về, cơn mưa đầu mùa bay phát phối, Phương Anh sống những ngày buồn bã với nỗi đau sâu thẳm đang dấy lên ngập lòng.

Bà Duy Khiêm gọi cô vào phòng :

– Lần này tôi không thể tha thứ cho chị được nữa.

– Mẹ ơi ! Xin mẹ hiểu cho.

Bà xoa tay :

– Chị đừng nói gì nữa, tôi đã hiểu chị là hạng người thế nào rồi. Ngay từ đầu tôi đã không bằng lòng chị, nhưng vì thương con nên tôi đã làm ngơ để chị về làm dâu, một điều chắc chắn là chị sẽ không bao giờ làm một người vợ tốt.

Phương Anh lặng im không biện bạch gì cả, mặc tình cho bà gán cho cô

hiều từ khó nghe, nhưng sự im lặng làm bà càng tức thêm :

– Chị có điều gì biện bạch nữa hay không ? Thứ người mặt dày mày dạn nên không biết xấu hổ chút nào.

Cuo1ô cùng cô cũng cất tiếng :

– Mẹ ơi ! Trước khi muốn buộc tội một người phải có chứng cứ chứ. Còn con đâu có phạm tội gì mà mẹ cứ nhieéc mắng con thậm tệ.

Bà xua tay :

– Chị còn đòi chứng cứ nữa sao, chị từ phòng cậu Hoàng đi ra đó có đủ bằng chứng cứ để mời chị ra khỏi nhà tôi không ?

– Mẹ có nghĩ xa hơn một chút...họ đã gài bẫy con để con phải xa dần anh Khương. Bởi vậy con không cần phải biện minh gì nữa cả, con chỉ xin mẹ một lần là đừng kể cho anh Khương nghe gì cả. Khi anh trở về gặp anh lần cuối cùng rồi con sẽ âm thầm ra đi, lúc ấy mẹ muốn kể tốt xấu gì với anh Khương cũng được, xin mẹ hãy cho con một ân huệ cuối cùng đi mẹ.

– Chị nói thì phải giữ lời đấy.

– Vâng ! Con cảm ơn mẹ.

Phương Anh như một bóng ma dật vờn trong căn nhà giàu sang, cô không còn dám ngồi ăn chung với bà nữa, cô nghĩ càng không chạm mặt bà sẽ không bức mình, dạo này chiều nào Hương Quế cũng có mặt. Họ vui vẻ cười nói không cần giữ ý trước mặt cô.

– Bác ơi, khi anh Khương về con sẽ đãi bác và anh một chầu cho ra trò.

– Không nên đâu, tốn kém lắm.

– Có là bao đâu, miễn bác thấy được sự đầm ấm là vui ngại gì tốn kém.

Cứ phải nghe những lời không muốn nghe, Phương Anh cố để ngoài tai để đem hai ly nước trái cây ướp lạnh ra mời.

Hương Quế châm chọc :

– Tôi phải công nhận chị Khương rất có tài, không biết đêm ấy chị dùng thủ

thuật gì khiến anh Hoàng tôi cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, giống như người thất tình vậy. Nếu anh biết chị sắp xa anh Khương không chừng anh sẽ đón chị đấy, số phận chị cũng luôn may mắn không ở được người này thì ở với người kia.

Phương Anh không biết mình có nên hận Hương Quế khi cô cứ buông lời cay độc.

– Cảm ơn chị đã vẽ đường cho tôi đi, cũng là phận gái như nhau nhưng chị không hề có cái nhìn thông cảm. Tôi không buồn vì những câu nói của chị đâu, tôi vốn bất hạnh nên hay gặp chuyện rắc rối, chỉ cầu xin khi tôi đi rồi chị hãy cố hết sức mình để thay thế vị trí của tôi trong lòng anh Duy Khương.

Rồi cô quay sang bà Khiêm :

– Thưa mẹ, con về làm dâu nhà này chưa đầy nửa năm, dù biết mẹ chưa hề xem con là dâu nhưng con cũng cảm ơn những ngày đã gần gũi mẹ. Con vốn đã mất mẹ từ sớm nên thiếu thốn tình thương yêu của mẹ rất nhiều, nên khi gặp mẹ, con muốn vay mượn chút tình thương đó, để ấm lòng. Nhưng hôm nay con đã không làm tốt vai trò một nàng dâu, một người vợ đoan chính nên con sẽ ra đi. Chỉ xin mẹ từ bây giờ cho tới ngày đó đừng buông lời chán ghét con nữa có được không mẹ ?

Bà Duy Khiêm hơi mềm lòng :

– Chị đang ru ngủ tôi đấy à ?

Phương Anh mệt mỏi :

– Chẳng lẽ mẹ từng làm mẹ, mẹ không hiểu tâm trạng đứa con cô cút khi không có mẹ như thế nào sao ?

Bà xoa tay :

– Rất tiếc là tôi không hiểu tâm trạng đó, chị không vì sự thiếu thốn mà luôn dễ dãi với đàn ông. Tình mẹ và tình nhân phải hoàn toàn khác với nhau chứ.

Hương Quế chen vào :

– Đâu cần bác nói những lời vô ích đó là một người xấu xa như thế.

Phương Anh rất tức nhưng cũng nhỏ giọng :

– Chị đừng quá khinh người mà hỏi lại anh trai cô xem giữa tôi và anh ấy ai xấu hơn.

Phương Anh bỏ đi với sự ngen ngào :

– Hơi đâu mợ phân trần với những người đó, họ không biết cảm thông đâu.

– Cứ nhìn ánh mắt khinh rẽ, em bực quá chị ạ.

– Có thức đêm mới biết đêm dài. Cô Hương Quế còn non trẻ chưa nếm mùi đời thì to mồm là chuyện đương nhiên.

Sau khi rời nhà Duy Khương, Hương Quế với tâm trạng bực bội đi tìm Hoàng.

Hoàng đang ngồi quay lưng, hình như anh suy nghĩ ggi đó mà không hề nghe bước chân, Quế gọi :

– Anh Hai.

Hoàng quay lại với ánh mắt buồn bã :

– Gì đó Quế ?

– Em muốn biết cái buồn hiện đang có trong lòng anh.

Hoàng cười :

– Sao em lại quan tâm đến anh ?

– Chẳng lẽ em không thể quan tâm khi biết anh buồn, có phải vì Phương Anh không ? Cô ta bảo em về hỏi anh xem giữa anh và cô ta ai xấu xa, chẳng lẽ hôm đó cô ta không tự nguyện sao ?

– Em đánh giá một người đức hạnh như Phương Anh tệ hại đến vậy sao ?

Cô ấy nói đúng đấy, chắc chắn là anh rất xấu xa.

– Anh nói em nghe mà chẳng hiểu gì cả, nhưng giọng điệu của anh lại đặt cô ta ở vị trí quá cao rồi đó.

Hoàng xoa tay :

- Em không nên quan tâm những chuyện gì không thuộc về mình, đó là cách tốt nhất để khỏi ân hận về sau.
- Anh vẫn chưa có ý định trở về ?
- Em muốn đuổi khéo anh đó sao ?
- Ở không, tiện nên em hỏi thế thôi.

Hoàng thở dài :

- Anh muốn nghỉ ngơi vì cả mười năm dài anh cứ lẫn xả vào công việc, tiền đã đầy đủ giờ anh chỉ muốn yên ổn bên hạnh phúc anh tạo dựng.
- Chẳng phải anh đã có một mái ấm, chị Hai là người giỏi giang ?
- Đúng vậy, cô ấy rất giỏi về công việc giao tiếp kinh doanh, nhưng không thể cho anh một đứa con, mà điều anh hằng mong ước.

Cứ nghe anh trai thở dài, Hương Quế cũng buồn lây. Cô hiểu nỗi buồn của anh ngày quất ức ngày cứ nhân rộng ra hơn.

- Chẳng lẽ vì vậy mà anh định đến với một người khác ?
- Em phản đối ?
- Không ! Em ủng hộ anh nhưng người anh cần chắc chắn không phải là vợ Duy Khương chứ ?

Hoàng nhú mày :

- Quanh qua quẩn lại em cũng lôi Phương Anh vào cuộc, chẳng lẽ cô ấy là cái gai ở mí mắt em sao ?
- Đúng vậy, vì cô ta cứ chạm vào hai người đàn ông em yêu.
- Không biết đến khi nào em mới có cái nhìn đúng đắn cho mọi sự việc, em nên nhớ tình yêu miễn cưỡng xuất phát từ một phía luôn làm đau lòng mình và Duy Khương không hề yêu em.
- Chuyện đó đâu khó khăn gì khi anh nhận ra sự phản trắc của người chung chăn gối.

– Em cứ bảo thủ ý của mình rồi có ngày em sẽ đau đớn hơn, làm cho người ta khóc đến lượt em sẽ sao đây.

oOo

Hương Quế ngạc nhiên khi thấy Hoàng bế đứa bé gái.

– Con ai mà xinh thế anh Hai ?

Hoàng cười :

– Con gái của anh đấy.

Hương Quế nhăn mặt :

– Đừng có đùa, em không tin.

– Chẳng lẽ anh đi nói láo với em ?

– Chuyện này em chưa từng nghe qua, em không phải đưa bé lên ba.

– Lên ba lên bốn gì cũng được miễn sao nó gọi em, cô Út là được rồi.

Hoàng đặt nó xuống ghế rồi bảo :

– Con chào cô Út đi bé Na.

– Con chào cô Út.

Hương Quế nhảy nhồm :

– Anh định làm một pha giật gân hay sao, mẹ có bệnh tim đấy.

– Đem cháu nội về cho mẹ có sao mẹ phản đối.

Bé Na vươn mắt nhìn rồi hỏi .

– Mẹ Lâm Anh của con đâu chú ?

Hương Quế kêu lên :

– Dấu đầu lòi đuôi rồi nhé, sao nó không gọi anh bằng ba mà gọi bằng chú ?

– Anh mới vừa tìm ra nó sau ba năm thất lạc.

Hương Quế sửa lại thế ngồi :

– Cha, câu chuyện đến hồi gay cấn rồi đây.

– Em không tin cũng được, nhưng bắt đầu từ bây giờ nó là con của anh. Anh sẽ không để nó thiếu thốn và mang tiếng mồ côi cha.

– Em chẳng hiểu gì cả.

– Chuyện của anh, em cũng không cần biết, nếu em biết rõ sẽ có người chết vì em đấy.

Bé Na hỏi :

– Chú ơi, sao không thấy mẹ ?

– Ồ, con cứ chơi với chú một lát rồi mẹ sẽ đến.

Hương Quế ngồi nhìn Hoàng bày mấy con thú nhồi bông cho con bé, cô không hiểu Hoàng đang làm gì nữa.

Ngồi ngắm một hồi lâu, cô chợt phát hiện ra đôi mắt nó :

– Ồ ! Sao nó có đôi mắt giống anh quá.

– Em không tin nó là con anh sao ?

Trong Hoàng đang dạt dào tình thương bao Lâm Anh, anh cúi xuống hôn lên mái tóc mùi da thịt trẻ con làm anh thấy thích thú. Còn niềm vui nào to tát hơn thế nữa.

Anh như kẻ mộng du khi biết mình đã có một đứa con gái dễ thương như thế. Số của anh đâu có hẩm hiu, anh vẫn được làm cha một thiên chức anh không hề nghĩ mình sẽ có.

Ôi ! Đêm hạnh phúc đó không thể đến với anh hai lần. Thật mặn nồng ngọt lịm dù cô ấy không cảm xúc, ba năm qua anh cứ sống dật dờ với kỷ niệm đầy ắp trong lòng, với vợ gởi chẳng xao lãng. Anh chấp nhận cô đơn lạnh lùng ôm gởi chiếc đê mơ về người ra đi.

Anh giật mình khi nghe Hương Quế hỏi :

– Có thật là vậy không anh Hai ?

– Anh cũng đang tự hỏi giống như em, chuyện xảy ra như một giấc mơ. Anh đã cha đứa bé ba tuổi rồi.

– Trước đó anh không hề biết.

– Ừ, anh không hề biết.

– Còn bây giờ...

– Mẹ nó đâu dễ dàng cho anh nhìn con, cô ta hận anh thì có. Anh đến nhà trẻ nói đến gãy lưỡi mới đưa được bé Na đến đây, bà hiệu trưởng là vợ của thằng bạn nếu không...

Nhìn đồng hồ đã bốn giờ kém :

– Gần đến giờ mẹ nó đến rước con, anh mau mau trả đi.

– Quế ơi ! Phải làm sao để anh có được nó.

– Em có rõ tình tiết của anh như thế nào đâu mà giúp anh cho ý kiến.

Hoàng chợt buồn, mân mê bàn tay bé xíu, anh muốn bật khóc, sao lại ủy mị như thế này ? Trước đây anh luôn hời hợt chứ không sâu sắc như khi yêu Phương Anh.

– Na ơi về nhé con

– Dạ.

– Chào cô Út đi con.

– Na chào cô Út.

Hương Quế đặt một nụ hôn lên má bé Na.

– Lần sau Na lại đến nữa nhé ?

oOo

Hai ngày nay Châu Nguyễn rất buồn, anh không biết hỏi ai câu gì để xoa tan sự bức bối trong lòng.

Anh ngồi cả giờ để suy nghĩ lung tung, chẳng lẽ anh và cô đành chấm dứt.

Vẫn cái dáng quen thuộc Lâm Anh vội vàng bước ra cổng :

– Lâm Anh !

Dù đã nhận nhưng cô không khỏi bối rối khi biết Châu Nguyễn cô tình chờ mình.

– Đêm nay anh không trực ?

– Đi với anh một lát nhé.

– Vâng.

Vào quán, có đến mười phút hơn Châu Nguyễn mới mở lời.

– Người đó là ba của bé Na à ?

Lâm Anh không chối cãi :

– Vâng.

– Sao trước đó em bảo anh ta đã chết ?

– Đúng vậy anh ta đã chết từ lâu rồi trong cuộc đời của bé Na. Mẹ con đã chạy trốn làm người tha phương mãi nơi đây, nhưng oan gia chưa dứt nên khi khiến anh tìm gặp.

Ngừng lại một lát :

– Em đã nói rõ anh còn tìm hiểu gì nữa không ?

– Dĩ nhiên anh muốn hiểu để biết chuyện có làm xấu đi về tình cảm của anh và em không ?

Lâm Anh nhìn Châu Nguyễn giọng nhẹ nhàng :

– Nguyễn à ! Em không chối là đã yêu anh, nhưng con đường để đi đến với nhau không bằng phẳng chút nào. Hãy dừng lại đi trước khi quá muộn, đừng để tình cảm sâu nặng hơn, khi xa nhau sẽ ít đau đớn. Chúng mình rất cần những người thân yêu xung quanh, đừng vì một chút tình cảm riêng tư mà làm mất lòng nhau.

– Em nói câu đó là anh hiểu em chưa sẵn sàng yêu anh sâu đậm, đâu có thể yêu nhau mà quên vội được như em nói. Nếu dễ dàng chắc anh không có những đêm thức trắng suy nghĩ mà nỗi buồn đến nhói lòng.

– Trước kia em nói đôi khi bảo rằng ba bé Na đã chết, nay anh ấy còn sống anh sẽ nghĩ gì khi tiếp tục yêu em ?

Châu Nguyễn lắc đầu :

– Anh cũng chưa nghĩ ra.

– Anh có thể chịu nổi khi sống bên em mà lẫn khuất một bóng người.

– Em đừng hỏi khó anh.

– Anh cứ về nghiệm lại lòng mình và nhờ gia đình tư vấn xem họ có đồng ý tiếp nhận em không ? Đó là điều quan trọng nhất.

– Mình yêu nhau đâu cần những ràng buộc đó.

Lâm Anh lắc đầu :

– Đó chính là mắc xích quan trọng để tạo hạnh phúc lứa đôi, em không thể sống trên dư luận và sự chống đối của người thân từ phía anh. Hãy hiểu cho em đi Nguyễn.

Châu Nguyễn vẫn lặng im :

– Mình phải thực tế một chút chứ không nín lặng mãi khi mà cuộc đời vốn đã khắc nghiệt với những người đàn bà yếu đuối như em.

– Anh hiểu rồi, chỉ một lần trúng tên và chim nhận luôn cảnh giác, nhưng em hãy tin là anh đủ sức che chở cho em.

– Anh vẫn tiếp tục với em và chấp nhận quá khứ hiển nhiên đó chứ ?

Châu Nguyễn kéo cô vào sát hơn :

– Dù anh biết chắc cò những phiền toái sẽ xảy ra, nhưng nếu em hứa rằng yêu anh thật lòng thu anh sẽ chịu đựng nổi, tất cả...tất cả Lâm Anh à !

Rồi họ hôn nhau, Châu Nguyễn nhận ra tấm thân run rẩy của Lâm Anh. Cô không hề già dặn trong tiếp xúc nam nữ, có lẽ đó là điều đáng yêu nhất.

Lâm Anh thì thầm :

– Nguyễn, em yêu anh.

Cô đã bắt chấp tất cả dù sự việc đang vào lúc bế tắc, chẳng phải cô vừa có mối tình đầu duy nhất khi chưa yêu đã trở thành góa bụa.

– Em có tin vào tình yêu của anh không ?

– Vâng, em tin.

– Đừng làm anh hy vọng rồi thất vọng. Đừng vì tình nghĩa cũ mà xa rời anh, đừng vì...

Lâm Anh đưa tay bịt miệng Châu Nguyễn :

– Đừng nói nữa, em hiểu mà.

oOo

Chị Mười hoảng hốt khi thấy gương mặt đỏ bừng của Phương Anh :

– Mợ ơi, mợ có sao không ? Ôi, sao mà nóng quá vậy, mợ sốt rồi đó, tôi đưa mợ đi bác sĩ nghe.

Phương Anh rên khẽ :

– Đầu em nhức quá chị ơi.

– Mợ cố ngồi dậy thay quần áo rồi đi, bác sĩ cũng ở gần nhà mình.

– Chắc không sao đâu chị, chạy mua dùm em thuốc hạ sốt đi.

– Có được không, người mợ nóng hừng hực như lửa vậy.

Nói xong chị Mười đi ngay, phải nhanh lên để hạ cơn sốt. Lúc này bà chủ lại không có nhà.

Thấy dánph tắt tả của chị Mười khi băng qua đường. Hoàng chạy theo hỏi .

– Chị đi đâu vậy ?

– Tôi đi mua thuốc cho mợ.

– Cô ấy đau làm sao ?

– Sốt cao lắm.

– Sao không đưa đi bác sĩ. Uống thuốc bậy bạ làm sao hết.

– Tôi có nói nhưng mợ ấy không nghe.

Hoàng giục :

– Thôi chị đừng mua nữa mà cùng tôi đưa mợ ấy đến bệnh viện đi.

– Dạ, chiều qua đến giờ mợ ấy không ăn gì cả.

– Có ai ở nhà không chị ?

– Bà chủ đi công chuyện từ sáng đến giờ, chắc đến tối mới về.

Hoàng dắt xe vào cổng rồi theo chân chị Mười.

Phương Anh nằm vùi, Hoàng nhìn thấy mà đau lòng.

– Chị gọi taxi đi.

Hoàng bế Phương Anh với cõi lòng xót xa :

– Sao em lại đáng thương vậy hả Phương Anh ?

Đặt cô vào lòng xe, Hoàng nói :

– Chị khóa cửa lại rồi theo chúng tôi.

Khám xong Phương Anh được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, chị Mười lo sợ hỏi :

– Mợ có sao không cậu Hoàng ?

– Không đến nỗi nào đâu, chị yên tâm đi.

– Tội nghiệp cho mợ quá, sống với những người khó khăn như bà rồi cũng sanh bệnh.

– Bà ấy khắc khe lắm sao ?

– Vâng, khi nào thì được về hả cậu ?

– Để tôi hỏi xem sao.

Hoàng đã đi khuất, Phương Anh hỏi :

– Mình về nhà đi chị, không khéo lại làm cho mẹ em bực mình.

– Cũng may có cậu Hoàng, chứ mình tôi không biết làm sao.

– Anh ấy lên tận nơi để đưa em đi hả chị ?

– Ờ.

– Kỳ cục quá, phải để cho anh ấy vào chôn riêng tư.

– Chị Mười cười :

– Bệnh không lo, lo kỳ với cục.

– Chị em mình về, không nên để anh ấy có mặt trong nhà sẽ phiền phức.

Khi Hoàng quay trở lại thì Phương Anh và chị Mười trong tư thế sẵn sàng để ra về.

Trao toa thuốc cho chị Mười, Hoàng nói :

– Em nhớ uống đủ thuốc và cần nhất là phải ăn, phải biết giữ gìn sức khỏe

chứ ?

Phương Anh nói giọng cộc lốc :

– Cảm ơn.

Hoàng đưa tay vuốt lại tóc cho Phương Anh, cử chỉ âu yếm như chồng chăm sóc vợ. Cứ nhìn ánh mắt Hoàng nhìn vợ, chị Mười hiểu anh rất thương Phương Anh.

– Anh không thể đưa em về dù là tự cách bạn của Khương. Anh không muốn làm khổ em nữa Phương Anh à. Yêu em nhưng anh chỉ làm tổn thương chứ không bảo vệ được em, thì hỏi sao em không chán ghét mà xa lánh anh.

Bỗng dưng chị Mười xúc động trước lời nói chân thành không hề sáo rỗng.

– Hãy tha thứ những gì anh đã làm em đau đớn, và tin rằng lúc nào anh cũng yêu và cần em cả.

Trong mắt Phương Anh có màn sương mỏng vây quanh. Tại sao cô không thể yêu thương Hoàng ? Anh cũng là người từng dúi đất cô khi bước chân vào đời.

– Ngay chính giờ phút này khi thấy em tiều tụy, lòng anh đau xót lắm. Biết rằng rất mong manh nhưng anh vẫn hy vọng một ngày không xa anh sẽ có một bức tranh gia đình hạnh phúc. Dù anh có quỳ xuống trước mặt em để van xin em thì em cũng chẳng động lòng mà quay lại, vì em luôn hận anh. Cái hận đó quá to lớn nên em không hề nhận ra chút yêu thương với anh. Biết anh có còn cơ hội để ôm em trong tay và nói lời thì thầm yêu em mãi không ?

Những giọt nước mắt chảy dài trên má Phương Anh :

– Anh đừng nói nữa, đừng đánh thức sự yếu mềm trong tôi, nói thật tôi không hề hận anh đâu, hãy cứ tin và quay về tổ ấm của anh đi. Cứ sống như ba năm qua và xem như chưa hề gặp tôi.

– Vâng ! Anh sẽ làm như em nói.

Hoàng đưa tay lau nước mắt, cô đã đầm đìa.

– Cảm ơn những giọt nước mắt của em dành cho anh, đừng tiếc với anh một cái hôn em nhé.

Không cần Phương Anh đồng ý hay không Hoàng cúi xuống thật gần, chị Mười quay đi với những giọt nước mắt. Tại sao có những kẻ yêu nhau đau đớn đến thế, trong mắt chị. Hoàng không đáng ghét nữa.

Khi hai người đã ngồi vào xe taxi, Hoàng còn cố nói :

– Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe em. Chị Mười ơi, nhờ chị chăm sóc cho mẹ chủ nhé, cô ấy rất làm biếng ăn.

oOo

Xe vừa ngừng lại Phương Anh đã thấy mẹ chồng với gương mặt hình sự.

Bà đánh giọng :

– Chị về rồi à ? Đi đâu mà đàn đúm để tôi phải chờ ngoài cổng nửa ngày vậy.

Chị Mười hốt hoảng :

– Con xin lỗi bà, vì đưa mẹ vào bệnh viện, con quên mất.

– Thế mẹ chị quan trọng hơn tôi à ?

– Mẹ sốt sao và mê man. Con lo quá nên đưa mẹ vào bệnh viện.

– Rồi chị không nhớ đến nhà cửa và bà chủ đi chưa về à ?

– Dạ. Con xin lỗi bà.

Vào đến nhà, bà Duy Khiêm ngồi phịch xuống ghế.

– Vừa đói vừa khát hỏi ai không nổi nóng.

Phương Anh nhỏ nhẹ :

– Con dọn cơm cho mẹ ăn nha ?

– Thôi chị có bệnh thì vào phòng nằm nghỉ đi, con Mười phục vụ cho tôi được rồi.

Dù sao bà cũng còn chút tình. Phương Anh nghĩ mình phải cố gắng hết bệnh, cô không muốn Duy Khương nhìn thấy bộ dạng tiều tụy của mình.

Hai ngày sau, Phương Anh đã khỏe hẳn, cô ra chăm chút lại chậu kiểng, những ngày cuối cùng này phải làm cái gì đó khi xa rồi vẫn còn giữ chút kỷ niệm mà nhớ.

Trên vòm lá xanh của giàn cát đằng quen thuộc, Phương Anh rất thích ngắm nó.

Thân em như phận cát đằng
Mong manh, buông rũ giăng giăng nỗi buồn
Ai ơi nếu có lòng thương
Thì xin che chắn má hường môi son.
Có tiếng chuông reo Phương Anh nhắc máy :

– Alo !

– Chị ơi bé Na mất tích rồi.

– Sao, em nói gì đó hử Lâm Anh ?

– Chiều nay đến đón, cô giáo nói có người đến đón rồi. Bây giờ gần sáu giờ không có tin tức gì cả, em không còn biết tìm ở đâu nữa.

– Làm sao bây giờ, chị không có lý do nào để ra khỏi nhà cả.

– Thôi chị đành chờ sáng mai hãy đến em đang rối trí quá.

– Ngày anh Khương đã về.

– Chị cố gắng lo cho anh đi, em và Châu Nguyễn sẽ cố gắng.

– Em phải luôn báo cho chị biết nhé.

– Dạ.

Phương Anh ngồi thần thờ, tại sao rắc rối cứ luôn đeo bám cô. Ngồi đứng không yên chút nào cô phải tìm chị Mười để trút tâm sự.

Đến gần bảy giờ cô mới biết thêm tin về bé Na.

– Chị Phương, bé Na đã về rồi.

- Ai đưa về ?
- Anh Hoàng.
- Sao là anh ta.
- Làm sao trách khi anh là cha bé Na hử chị, thôi em cúp máy đây. Anh Hoàng vẫn còn...

Hoàng hỏi khi Lâm Anh đã dứt cuộc nói chuyện :

- Anh xin lỗi đã làm cho em lo lắng , anh đưa bé Na đi xem múa rối quên cả giờ giấc, đừng giận anh nghe.
- Em không giận nhưng lần sau anh phải cho em biết khi đón bé Na.
- Cảm ơn em, anh hiểu rồi. Anh bận hôm đó có hiểu làm em không Lâm Anh ?

Lâm Anh lắc đầu :

- Chuyện đó qua rồi, mong lần sau anh không nên lui tới vì em hiện đang mang tiếng góa bụa, anh lui tới hoài lờn qua tiếng vào phiền lắm.
- Ủ, cho anh xin lỗi nghe, bé Na đáng yêu quá nên anh không ngăn được có nó bên cạnh.

Giọng Lâm Anh ái ngại :

- Giá như anh và chị Phương của em hợp nhau thì hay biết mấy.
- Chuyện đó có chẳng là kiếp sau.
- Tại sao anh không có bản lĩnh làm cho chị yêu được anh.

Hoàng nhún vai :

- Đó là thất bại lớn nhất trong cuộc đời của anh, anh không thể tha thứ cho chính mình nữa. Vì quá yêu và không muốn mất Phương Anh nên anh không hiểu được chiều sâu tình cảm một khi bị tổn thương, khó mà bồi đắp.
- Em buồn cho anh.
- Lúc nào anh cũng quý trọng em như em gái của anh, chỉ vì con anh mà em phải mang tiếng là gái có chồng. Em sẽ thiệt thòi khi tìm một hôn nhân đích

thực.

Lâm Anh lắc đầu :

– Em chẳng sợ chuyện đó, nếu người nào yêu em thật lòng phải yêu luôn quá khứ của em chứ.

Hoàng cười trừ :

– Nếu anh chàng nào có tính bao dung như thế sẽ nhận được một tặng phẩm rất xứng đáng mà anh ta không bao giờ ngờ.

oOo

Duy Khương nhìn sững vợ, nét tiêu tụy u uẩn làm anh xúc động, nỗi xót xa làm anh không ngăn ôm chầm lấy cô trước mặt mọi người, khiến bà Khiêm phải tăng hắng :

– Có ôm ấp thì vào nơi kín đáo đừng để mọi người khó chịu.

Phương Anh sượng sùng khi thấy cái nheo mắt chằm chọc của Hương Quế :

Cô đón lấy chiếc vali trên tay chồng rồi đi nhanh lên lầu :

– Chị Mười đâu, đem nước ra cho cậu nghe.

– Dạ.

Tiếng chị Mười đáp lớn :

Phương Anh về phòng, cô không dám trở xuống vì biết chắc chắn sẽ phải nghe những lời không hay. Dù cố nén, nước mắt cũng tuôn rơi, nỗi buồn sâu kín hòa sự tủi thân làm cô nức nhen.

Trong buổi cơm chiều, Phương Anh phải chịu đựng những đôi mắt soi mói :

Duy Khương cứ đưa mắt nhìn mà không tỏ ý gì cả, cô mong cho buổi cơm trôi qua nhanh để thoát khỏi sự ngột ngạt.

– Khương này, sao con không ăn mà ngồi ngẩn ra đấy, thức ăn không vừa miệng con sao ?

– Không, rất ngon mẹ à.

Hương Quế nhanh nhẩu :

– Có lẽ anh Khương mệt, sau nửa tháng làm việc đó bác.

Rồi cô quay sang Phương Anh :

– Chị phải nhớ tẩm bổ cho anh Khương nhé, công việc ở giàn khoan chắc là cực lắm.

Phương Anh không buồn cãi :

– Vâng !

– Quế nè, Duy Khương là đứa con duy nhất nên bác yêu quý nó lắm, chỉ từ khi có vợ, bác mới bớt săn sóc vì nhường lại cho Phương Anh đó.

Phương Anh thấy lời nói đầy vẻ giả tạo, cùng nụ cười khinh ghét khi nhìn cô.

Cảm giác thương tổn cứ lan dần, cô không nên phản kháng cho đến phút cuối cùng thì rời khỏi căn nhà này.

Hương Quế cười khi quay sang nói với Phương Anh :

– Chị Khương nè, ngày mai tôi xin phép nhường lại sự chăm chút cho anh Khương một ngày. Tôi và anh Khương và bác sẽ dự một buổi tiệc đã được mời.

Giọng Phương Anh nhẹ nhàng :

– Vâng, tùy chị vậy.

Duy Khương không dẫn lòng :

– Em đã hỏi ý anh chưa mà bằng lòng ? Quế à đừng để anh phải nổi nóng lên nhé, cái gì cũng có giới hạn của nó thôi. Em càng ngày càng quá đáng, đừng nên xen vào chuyện gia đình anh, vợ anh tốt xấu, nên hư gì anh chịu không cần em làm đòn bẩy để đánh bật cô ấy ra khỏi đời anh.

Hương Quế ngơ ngác rồi biến sắc, mặt tái dần :

– Em có nói gì đâu mà anh mắng em.

Duy Khương hằn học :

– Đúng, em đâu có nói gì quá đáng, nhưng thực chất em đang cố tình chia rẽ

vợ chồng anh, em tác động mẹ anh là nhiều nhất, muốn vợ chồng anh xa nhau ư ? Chuyện không dễ dàng đâu.

Bà Duy Khiêm lạc giọng :

– Khương, mày ăn nói như thế đó hả

Duy Khương ôn tồn :

– Xin lỗi mẹ, nếu vợ con không phải hay sống chung làm mẹ bức bối thì sẵn hôm nay con nói luôn, vợ chồng con sẽ ra ở riêng, mẹ không phải lo sợ con sang đoạt tài sản.

– Mày nói với mẹ như thế đó hả Khương. Trời ơi, nó nghe lời vợ mà mắng mỏ tôi kìa.

Phương Anh không ngờ sự thế lại đổi hướng :

– Anh à, không nên nói với mẹ như vậy.

– Em cứ phục tùng mãi là chịu thiệt thòi đó. Mẹ luôn miệng bảo con là trên hết, cái gì cũng sẵn sàng hy sinh cho con. Tại sao mẹ không thể yêu thương người con yêu, mẹ cứ muốn chia rẽ và điều đó làm tổn thương con rất nhiều.. Vợ chồng có tâm đầu ý hợp mới sống nhau lâu dài, nếu con nghe mẹ cưới Hương Quế, cô ấy sẽ tâm đầu ý hợp với mẹ, còn con thì không. Mẹ cứ suy nghĩ kỹ đi đừng nên làm khó vợ con nữa.

Bà Khiêm lạnh lùng :

– Mẹ không biết nói sao nữa vì con đã mê muội quá rồi. Không có vợ này thì tìm vợ khác, sá gì một đứa hư hỏng mà gây chuyện với mẹ, nên nhớ mẹ thì chỉ có một mà thôi.

– Con đồng ý là không thể tìm người mẹ thứ hai, nhưng còn tình yêu con cũng yêu chỉ một mà thôi, mẹ phải hiểu mà thông cảm cho con.

– Mẹ không biết con yêu ra sao nữa khi người đàn bà đó chỉ qua hai lần tiếp xúc đã đồng ý vào phòng người ta, ngang nhiên trước mặt mọi người mà con còn bình chân chập là sao ?

Duy Khương quét mắt qua Phương Anh đang cúi gằm :

- Sao em không giải thích cho mẹ hiểu đi Phương Anh, im lặng như thế là em đồng ý mình sai trái sao ?
- Mọi người có thể tin em sao ? Ai cũng có thành kiến là em hư hỏng cho dù em trong sạch nhưng không ai có thể tin em thật sự từ nơi ấy đi ra, nhưng anh phải hiểu là em bị bức bách.
- Em vẫn có quyền chống cự mà.
- Một cái bẫy giăng ra thật êm ái dành cho em rồi, làm sao em có thể thoát.

Hương Quế nóng mặt :

- Chị nói vậy là anh tôi bức bách chị sao, trong khi vừa đặt chân vào nhà là chị theo anh tôi ngay còn bào chữa gì nữa.
- Bởi vậy tôi không muốn lý giải điều gì cả, các người tin được nhưng đừng để lương tâm cắn rứt khi hại người khác.

Nói xong Phương Anh bỏ đi.

- Đó anh thấy vợ anh chưa, một người rất có bản lĩnh.
- Em muốn gì mà cứ xen vào gia đình anh ?

Hương Quế không ngần ngại :

- Em đã nói rồi, em sẽ lấy lại những gì thuộc về em.
- Anh nhớ không lầm giữa chúng ta không dính dáng gì đến nhau cả, có chăng là em muốn làm dâu mẹ anh thì cứ việc. Nên nhớ anh không thể nào sống chung với một người không có tình như em.

Hương Quế tái mặt nhìn theo Duy Khương đang bước nhanh lên lầu :

- Bác ơi, con phải làm sao đây ?
- Muốn được ở vị trí đó xem ra con gian nan rồi, bác cũng hết cách.

Phương Anh ngồi yên, cô không hiểu mình đang nghĩ gì ? Chỉ có cái cảm giác thiết tha được sống yên ổn cạnh Duy Khương sẽ tan vỡ thôi. Cảm giác đó cho cô hiểu mình đã mất mát với cùng nhiều nỗi đau, tại sao lại khiến xui

cho gặp lại Hoàng trong khi cô đang hạnh phúc. Con đường gập gềnh bắt đầu từ đây.

Hình như nó đã được trải sẵn mà cô cố tình không nhìn thấy, cứ mơ rồi xây mộng một lâu đài trên cát nên cơn gió vừa đi ngang qua đã làm sụp đổ tan tành.

Cô muốn được nép vào lòng anh để khóc nhưng không hiểu sao có một cái gì đó đã ngăn cô lại. Duy Khương vào phòng không chỉ là gương mặt buồn bã mà luôn cả bước chân cũng nặng nề.

Làm sao cô có thể rời xa anh khi lòng vẫn đầy yêu thương.

Khi Duy Khương gieo mình xuống ghế, Phương Anh dịu dàng đến bên anh.

– Anh buồn em lắm phải không ?

Duy Khương lắc đầu :

– Không buồn nhưng anh thấy vọng.

– Trước mẹ và Hương Quế anh cố tình bênh vực nhưng thật sự anh cũng không hề tin em ?

Không trả lời mà Duy Khương lại hỏi :

– Em và Hoàng quen biết nhau như thế nào ?

– Ngày đầu tiên mừng thọ mẹ...

– Hãy nhìn thẳng vào anh mà trả lời.

Phương Anh chạm vào đôi mắt buồn rĩ, xót lòng.

– Chỉ qua hai lần giao tiếp mà em đã đồng ý vào phòng anh ta, thì trước kia khi chưa gặp anh, em đã dễ dàng với bao nhiêu người rồi

Nghe câu hỏi, hai tai cô lùng bùng mặt xám ngắt lấp bắp :

– Anh...em không...phải...

– Dù tin em nhưng trước sự việc này, anh không thể biết được lòng dạ em, vắng chồng đến vũ trường hẹn hò, rồi những cú điện thoại cứ tiếp tục đến.

Em hãy nói đi chứ, đừng lặng im như thế nữa, anh đã chán quá rồi.

Phương Anh cúi xuống nhìn đôi tay mình run rẩy. Làm sao cô có đủ can đảm để kể lại sự thật.

– Em hãy nói đi đừng giấu giếm sự thật, chúng mình không thể sống với nhau bằng sự lừa dối. Anh không còn sức chịu đựng để nghe những câu chuyện không tốt về em.

Cô ngược mắt nhìn Duy Khương đang tung những làn khói thuốc, lững lờ rồi tan nhanh.

– Cuộc đời em, trái tim em giống làn khói thuốc của anh, vừa tụ lại đã tan biến. Thật ra em cũng chẳng giấu giếm anh điều gì cả, chuyện trước kia khi chưa gặp anh, nó là quá khứ đau lòng của em, em không muốn nhớ và xin anh đừng nhắc em nhớ, em đã quên hết rồi. Em chỉ có bấy nhiêu đó để thú tội với anh mà thôi.

– Đơn giản như thế à ?

– Với em cũng rất khó khăn, chỉ chạy trốn một quá khứ nên cứ gây hiểu lầm này đến hiểu lầm khác. Nếu anh còn có thể chấp nhận em thì xin anh đừng tìm hiểu hay gặng hỏi những chuyện đã qua, em van anh đấy.

Duy Khương nhìn dáng nông manh của vợ. Tại sao anh lại yêu cô đến thế ? Một người có mộ quá khứ không rõ ràng, không còn trinh nguyên khi đến với anh. Vậy mà anh lại yêu say đắm.

– Anh cũng van em hãy sống sao cho mọi người đừng hiểu lầm và đánh giá em quá tồi tệ nữa.

Giọt nước mắt chảy dài trên má của người đàn bà đau khổ, mặn chát môi.

Phương Anh tự nhủ :

– Cuộc đời không có hoa và bướm như mình nghĩ, chỉ có mưa giông và bão tố.

oOo

Chị Mười định băng qua đường đã nghe tiếng Hoàng gọi, Hoàng ngồi trong

quán vẩy tay :

– Cậu Hoàng.

Chưa kịp ngồi xuống đã bị Hoàng hỏi :

– Cô ấy như thế nào rồi ? Đã khỏe chưa ? Chịu ăn uống gì chưa chị ?

Chị Mười cười xòa trước gương mặt khăn trương của Hoàng.

– Câu hỏi như thế làm sao tôi trả lời cho kịp.

– Ngày nào tôi cũng ở đây đợi chị, ngóng trông. Tôi không có cơ gì để vào thăm cô ấy.

– Cô ấy đã khỏe lại rồi, cậu Khương đã về dù không hết bệnh, mẹ ấy cũng cố gắng.

– Mẹ Khương có nặng nề gì với cô ấy không ?

– Chuyện đó sao tránh khỏi, nhưng cậu dù có xót cũng phải dần lòng, đừng để mọi chuyện dừng rồi rầm thêm nữa. Đó là cách cậu bảo vệ mẹ ấy, thấy mẹ khô cậu có vui không ?

– Tôi hiểu chứ, nhưng chẳng biết có sao lý trí của tôi cứ ngược lại, không nhìn được cô ấy khỏe mạnh, lòng tôi không thể nào yên ổn được.

– Thật tình lúc đầu tôi có thành kiến với cậu, nhưng giờ đây khi thấy cậu yêu mẹ thật lòng tôi cũng cảm động thật sự. Tại sao trời xui khiến cho mẹ ấy gặp hai người đàn ông trong đời yêu quý mẹ ấy đến vậy.

Giọng Hoàng thật buồn .

– Nhưng tình yêu của Duy Khương không thể đem so sánh với tôi, nhưng ngược Khương được cô ấy yêu, còn tôi thì không, cuối cùng tình yêu ấy tôi chỉ đánh cắp vì không cần chủ nhân trái tim yêu đuổi đó chấp nhận. Có phải tôi là một người xấu xa đáng khinh ghét phải không chị ?

– Chuyện tình cảm nhiều khi cũng khó nói lắm cậu ơi. Tôi cũng không biết khuyên cậu thế nào để xoa dịu nỗi buồn cậu đang có, rồi cậu tình sao về chuyện bé Na.

Hoàng lắc đầu :

– Tôi cũng không biết nữa, không có gì đau cho bằng cha mẹ có đó mà phải nhận một người khác làm mẹ. Tương lai của con tôi sẽ về đâu khi mọi tình cảm dành cho nó điều phải giấu giếm. Đây là ngang trái do tôi gây ra, cha làm con chịu.

– Thôi tôi về đây, những gì cậu cần biết thì đã biết cả rồi.

– Cảm ơn chị.

Hoàng quay trở về với tâm hồn trĩu nặng, anh nghe mênh mông một nỗi buồn man mác. Anh lại muốn nghe lời thủ thỉ của bé Na và anh lại quyết định tìm nó.

Cô giáo gặp Hoàng với gương mặt mừng rỡ, cô báo liền :

– May mà anh đến sớm, bé Hoàng Anh sốt từ sáng đến giờ. Tôi có cho bé uống thuốc hạ sốt nhưng không ăn thua gì cả, anh nên đưa bé vào bệnh viện nhanh lên đi.

– Vâng.

Đôi tay Hoàng chợt run khi nhìn thấy con.

– Tội nghiệp con của ba.

Không chần chờ, anh đã nhanh chóng đưa nó đi ngay. ôm tấm thân bé nhỏ đang nóng như lửa mà xót xa :

– Ba sẽ không để con một mình đâu Na ơi, dù mẹ không cho con nhận ba nhưng không vì thế mà ngăn ba lo ch con.

oOo

Duy Khương độ ngọt hỏi :

– Em có chuẩn bị để vợ chồng mình ra ở riêng không ?

– Anh đã suy nghĩ kỹ chưa, nếu là vậy mẹ chỉ có một mình, người ta sẽ lên án em mất.

– Em lại sợ dư luận nữa sao ?

- Nhưng mà sẽ làm mẹ buồn.
- Ngược lại em được yên ổn không gặp phiền phức gì nữa. Anh chỉ muốn tốt cho em.
- Ở riêng rồi khi anh đi biển, em lại có một mình...
- Em không tin vào bản thân mình sao, em sợ bị cám dỗ nếu không có anh.

Phương Anh cúi mặt :

- Câu hỏi đó em thấy mình quá thấp kém. Hiện tại vắng anh, em ở suốt trong nhà mà còn mang tiếng xấu huống gì bây giờ em có một mình. Anh hãy nghĩ ại ở đây em chịu khổ được mà, miễn sao còn hầu hạ mẹ.

Có một thoáng sinh động Khương nói :

- Em nói thật lòng sao ?
- Vâng thật lòng. Dù họ không ưa thích, em không buồn đâu. Em muốn làm hết sức mình để một ngày nào đó mẹ anh sẽ hiểu được mà thương em.
- Em có biết rằng bản tính đó càng làm cho anh yêu em nhiều hơn. Em đã nói vậy thì anh sẽ chịu theo.

Phương Anh mỉm cười :

- Cảm ơn anh.
 - Anh hỏi thật em có yêu anh không ?
- Dù câu hỏi đó quá thừa nhưng với cô thì không thừa chút nào cả.
- Em trất yêu anh, Duy Khương .
 - Đừng bao giờ phản bội anh em nhé.
 - Em chỉ có một tình yêu duy nhất đã trao cho anh rồi, còn không tin em nữa sao Khương ?

Cảm giác thật êm đềm làm Duy Khương không ngăn được nỗi để đặt đôi môi lên nụ hồng đang chúm chím đo.

- Chỉ có anh là duy nhất thôi nhé.
- Vâng.

Mai anh đi rồi em có buồn không ?

Mai anh đi em sẽ nhớ vô cùng

Nhớ những lời thì thầm âu yếm

Nhớ môi hồng cười tóc xõa ngang vai.

Nghĩ đến mấy câu thơ một cách rất trẻ con, anh hiểu Phương Anh đã chứng minh được cô hết lòng yêu anh.

Đêm đã thật khuya :

Bà Duy Khiêm vẫn chưa ngủ, hình như lắm rồi bà mới co tâm trạng như hôm nay. Bà bắt đầu sợ hãi khi nghe Duy Khương sắp sửa rời xa bà, tại sao chỉ vì người đàn bà hư hỏng nó lại quay lưng với bà. Tại sao bà luôn muốn giữ cho con mình được hạnh phúc, muốn nó chọn người có gia thế xinh đẹp nó lại không đồng ý, để đến một ngày Duy Khương dắt một cô gái hoàn toàn xa lạ về trình diện với bà.

– Thừa mẹ, mẹ có đồng ý cho chúng con lấy nhau không ?

Bà Duy Khiêm đưa mắt nhìn từ đầu đến chân cô gái đang e dè trước cái nhìn không thiện cảm của bà.

Phương Anh lo lắng vì không hy vọng mọi việc sẽ êm xuôi.

Duy Khương lại hỏi :

– Thừa mẹ, đây là Phương Anh, con yêu cô ấy.

Bà nhướn mắt :

– Chỉ có mình con yêu thôi à ?

Phương Anh hấp tấp :

– Dạ con...con cũng yêu anh ấy.

– Thế ba mẹ cô đã biết chuyện chưa ?

Phương Anh ngần ra, nhưng Duy Khương đã đỡ lời.

– Thừa mẹ, song thân Phương Anh đã mất cách đây bảy năm...

Môi bà mím lại :

– Thế anh bắt tôi phải làm xui vớ ai đây ? Một người cô út chưa chắc anh gì đã hiểu hoàn cảnh gia thế ra sao mà bằng lòng cưới ư ? Tôi không thể chấp nhận.

– Thừa mẹ, yêu nhau để sống đời phải cần gia thế sao mẹ. Con nghĩ tâm đầu ý hợp là quan trọng nhất.

Bà Duy Khiêm gật gù :

– Đồng ý, nhưng dù anh có hiểu những đứa con sau này được sinh ra sẽ nổi dòng nhà ta lại được sinh ra từ bà mẹ không rõ gia thế. Mẹ không chấp nhận những đứa cháu mang giòng máu ấy.

Đôi chân Phương Anh muốn quỵ xuống, cô tưởng chừng mình không thở được nữa, khi nghe lời cự tuyệt đầy khinh miệt ấy.

Duy Khương kêu lên :

– Mẹ ơi !

– Tôi nói rồi không chấp nhận.

Duy Khương cúi đầu nhưng giọng anh đầy quả quyết :

– Mẹ ơi, con đã trưởng thành và biết phải làm sao để có hạnh phúc trong cuộc sống lứa đôi, mẹ hãy hiểu và thương cho chúng con mà tác hợp đi mẹ. Con dám chắc khi Phương Anh về nhà rồi mẹ sẽ có cảm tình vì cô ấy rất xứng đáng.

Bà Duy Khiêm vẫn lạnh lùng :

– Con không thể thuyết phục được mẹ đâu.

– Nếu vậy con xin cải lời mẹ, ngày cưới con đã định rồi.

– Anh không cần sự đồng ý của tôi thì còn về hỏi mà làm gì. Đến giờ tôi mới biết anh cần vợ hơn cần mẹ.

Bà đứng dậy quay gót :

– Nên nhớ mẹ không bao giờ phản đối chuyện hôn nhân của con mà chỉ muốn con tìm một người xứng đáng.

Đưa tay nắm lấy tay Phương Anh như động viên đừng vì đó mà nản lòng.

Rồi đám cưới cũng được diễn ra vì bà Duy Khiêm không thể bỏ mặc con trai để nghe lời dị nghị của thiên hạ.

Phải làm sao cho Phương Anh bước ra khỏi đời con trai bà đây ? Không biết có còn giữ lời hứa với bà hôm nào không nữa.

Sáng hôm sau, khi chỉ còn một mình Phương Anh đang dọn dẹp ở phòng khách. Bà Duy Khiêm hỏi với khuôn mặt lạnh lùng :

– Chị còn nhớ lời hứa hôm nào với tôi không ?

– Vâng, con nhớ.

– Vậy thì chị hãy thực hiện đi trước khi mọi việc diễn ra phức tạp hơn.

– Xin mẹ cho con vài ngày nữa thôi.

– Vài ngày là bao nhiêu ?

– Trước khi anh ấy đi công tác.

– Tôi cũng chẳng hẹp hòi gì.

Dù đã định nhưng Phương Anh không thể không đau đớn. lại kết thúc một cuộc tình, cô lại phải ôm đau đớn ra đi. lần này vết thương lại sâu thẳm hơn trong khi lòng yêu thì đầy mà sức đã cạn.

Từ lúc bước chân vào căn nhà này, cô không hề nghe lời yêu thương từ mẹ chồng, có chăng là những lời nói bức dọc và cái nhìn xét nét. Mang tiếng là mợ chủ mà cô còn thua chị Mười, lúc nào cũng e dè, chỉ từ khi khép mình trong căn phòng riêng tư cô mới hoàn toàn thoải mái.

Bà Duy Khiêm dừng lại khi nghe tiếng điện thoại reo, Phương Anh ngần ngừ nhưng bà Duy Khiêm đã trở lại :

Thấy thế cô bỏ ra nhà sau.

– Phương Anh !

Tiếng gọi gật của bà Khiêm làm cô giật mình.

– Dạ, thưa mẹ gọi con.

Bà đưa ống nghe cho cô nói :

– Có người cần gặp chị đấy.

Tay run run :

– ...

– Chị biết rồi.

– ...

– Chị sẽ cố thôi.

Dù không nhìn nhưng Phương Anh biết mẹ chồng đang theo dõi cô.

– Sao, ai hẹn hò đó ?

– Dạ, Lâm Anh em gái của con.

– Gọi để làm gì, xin tiền ?

– Dạ không mẹ à, xin phép cho con đi một lát.

Bà Duy Khiêm ngẩn lên :

– Tôi đâu có cái quyền đó, chị lên mà nói với chồng chị.

– Dạ.

Nhưng khi nhìn thấy Duy Khương đang nhả khói mà mắt nhìn đăm đăm ra ngoài khung cửa, cô lại không nói lời nào.

oOo

Cứ nhìn gương mặt khản trương của Hoàng là Lâm Anh thấy tội.

Bé Na cứ thêm thiếp, tay bị chuyển dịch bầm tím. Lâm Anh lo sợ dù không muốn báo cho chị hay. Suốt đêm qua không phải ca trực của Châu Nguyễn nên cô cũng lo lắng, dù sao có anh cô cũng vững tâm hơn.

– Em đã báo cho chị Phương Anh chưa ?

– Dạ rồi.

Hoàng chau mày bực dọc :

– Biết rồi mà bây giờ con chưa chịu đến, cô ấy giữ gìn tổ ấm của mình trên mạng sống của con đấy.

Lâm Anh kêu lên .

- Anh Hoàng sao ác miệng vậy.
- Anh nói không đúng sao, đừng bắt nạt trước câu nói. Bé Na có hề gì anh sẽ không tha thứ cho cô ấy đâu.
- Giờ phút đang rối rắm mà anh còn lo lắng chi ba cái chuyện đó.
- Anh bực quá đi, chỉ tội cho bé Na có một người mẹ không đáng để cho nó trân trọng. Sau khi bé Na bình phục anh xin em hãy trao nó lại cho anh.
- Em không có quyền quyết định.
- Chẳng lẽ em để nó làm chương ngại vật trong cuộc đời em hoài sao, em còn phải lập gia đình...

Lâm Anh nhăn mặt :

- Tạm thời anh đừng có nói ba cái chuyện đó trong khi bé Na mê man từ chiều qua tới giờ.

Phương Anh chạy đến bên con, giọng hốt hoảng :

- Bé Na làm sao vậy em
- Em còn biết về bệnh tình của con sao ?

Nghe nói Phương Anh mới nhận ra Hoàng đang tựa người bên cửa sổ, cặp mắt xuống cô biết mình là người có lỗi.

Lâm Anh kể :

- Nó đã sốt từ sáng hôm qua, may mà có anh Hoàng đến trường nên mới kịp đưa bé Na nhập viện. Lần trước nó cũng sốt nhưng hai ngày sau thì khỏi.
- Bác sĩ có nói bé bệnh gì không em ?
- Không ai nói cả, nhưng đang có bệnh sốt xuất huyết. Trẻ con nhập viện nhiều lắm, chị nhìn xem nằm đến nỗi không còn chỗ, phải nằm ra hành lang kia.

Phương Anh ngồi xuống cạnh con mà lo lắng. Nếu nó mệnh hệ nào chắc cô không thể tha thứ cho mình.

Làn da cứ hâm hấp nóng :

– Có anh Khương ở nhà không chị ?

– Có...

– Chị nói sao để đi đến đây ?

– Chị không nói gì cả và không báo cho một ai...

– Khi về chị sẽ gặp rắc rối.

Phương Anh làm thính và cô thừa hiểu chuyện sẽ xảy ra như thế nào.

Hoàng đứng ngẩn người đàn bà đã làm trái tim anh lao đao, sao anh không thể bớt yêu cô đi một chút có thể anh sẽ không đau khổ như thế này.

Bây giờ mà nghĩ đến một mái ấm gia đình với người đàn bà đó họa chăng chỉ là trong mơ, Phương Anh ngẩng lên bắt gặp ánh mắt xót xa nhưng đầm thắm, trái tim cô chột nhói lên khi nhận ra người thầy yêu đang trước mặt.

Kia là đứa con gái mê man, kia là người đã tạo ra nó...và kia nữa là đứa em gái bé bỏng đã mang trách nhiệm nặng nề mà cô đem quàng vào đôi vai.

Không khí như chùng xuống, cô đưa mắt nhìn Hoàng, anh ném cái nhìn dịu dàng rồi bước về phía cô.

– Có anh ở đây rồi em không cần hoảng lên như vậy , nếu không tiện thì trở về nhà ngay đi.

– Làm sao em yên tâm...

– Không yên chẳng lẽ em ở lại với con suốt đời được hy sao ?

Lâm Anh cũng nói thêm .

– Anh oàng nói cũng phải đó chị, nên về đi, em sẽ lo được mà.

Cúi xuống hôn con, Phương Anh không muốn rời. Tại sao cô đành lòng xa con để tìm hạnh phúc mới.

Yêu ? Chữ yêu đó lại quan trọng hơn cả tình mẹ yêu con hay sao ?

– Em nên liên lạc với chị nha Lâm Anh.

– Chị, chị yên tâm về đi.

– Anh tiễn em.

Hoàng theo chân, anh nói khi bước qua hành lang dài.

– Sau khi con hết bệnh, em có bằng lòng cho nó về với anh không ?

Phương Anh đưa mắt nhìn Hoàng với vẻ hốt hoảng :

– Anh đừng có ý nghĩ kỳ cục như vậy.

– Thế em nghĩ bé Na ở với Lâm Anh là tốt hay sao ?

– Dù gì thì nó cũng gần gũi tôi hơn.

– Gần mẹ bằng cách mấy tháng mới gặp mặt một lần, làm sao nó cảm nhận được tình mẹ trong em, làm sao nó biết khi bị bệnh thập tử nhất sinh mẹ nó mới tạt ngang qua một chút.

– Tất cả những gì anh muốn nói hãy nói hết ra ở đây, nhưng một điều chắc chắn anh không thể cướp nó ra khỏi đời tôi.

Hoàng chau mày :

– Em không thể cấm anh, hãy lo giữ hạnh phúc đi, rồi em sẽ sinh thêm vài đứa nữa nếu như em thích, còn anh chỉ có một mà thôi. Sao em lại ích kỷ giữ con riêng cho mình mà không cho nó chút tình thương nào cả.

– Anh đang lên án tôi đó à. Anh nên nhớ nó bị bắt buộc sinh ra.

– Em có thể phá bỏ nó ngay từ đầu mà, nhưng thiên chức cao cả trong em đã không làm thế dù em rất hận cha nó. Tại sao em không đổi hận ra yêu để chúng ta có một gia đình hạnh phúc.

Phương Anh yên lặng nghĩ đến những ngày sắp tới đen đui của mình. Đã không còn trọn tình có gì cô phải sợ hãi nữa mà không dám gần gũi con mình.

– Anh có thể đừng nghĩ hay biết về mẹ con nữa có được không ? Một ngày không xa mẹ con tôi sẽ gần nhau.

Hoàng nhếch môi :

– Không xa là bao lâu đến khi nó mười tám tuổi sao ? Anh rất đau đớn khi

thấy mình bất lực trước con, tại sao ông trời cho anh biết cái đau đớn mà anh không hề muốn.

– Tại sao à ? Vì anh đã tước đoạt cái mà người khác không hề cho, vì anh dùng thủ đoạn nên trời trừng phạt.

Hoàng cười đau :

– Hiện giờ ông trời ở cao quá nên chưa kịp trừng phạt anh, mà chỉ có em...em đang trừng phạt anh không thương tiếc...

– Chẳng lẽ anh yêu tôi thật lòng như vậy sao ?? Còn vợ anh, anh sẽ để ở đâu trong trái tim.

– Anh không chối là đã từng yêu cô ấy, nhưng chỉ có trước kia thôi. Từ khi gặp em, một cô gái vượt khó để lo cho đứa em gái bé nhỏ của mình, đã ngự tại trong anh đầy ắp không hề phai.

– Tôi không thể đo lường trước lời anh nói, nhưng dù sao bé Na cũng phải là của tôi, về với anh tránh sao khỏi cảnh mẹ ghẻ con chồng.

– Nếu sợ cảnh đó sao mẹ nó không theo cùng nó ?

Phương Anh quắc mắt :

– Anh nói điên khùng gì đó ?

Hoàng nắm đôi vai cô giật nhẹ :

– Tại sao ba chúng ta không tái hợp hả em, lúc ấy bé Na đã có cha lẫn mẹ.

Dù chưa yêu anh nhưng thời gian qua em sẽ yêu được mà. Anh đâu phải là người vô tình.

– Không vô tình nhưng anh cố tình hại đời tôi rồi còn nói gì nữa.

– Sao em không cho anh bù đắp, em dứt tình anh một cách tàn nhẫn. Hãy tha thứ cho anh để chúng mình làm lại từ đầu đi em.

– Thôi anh đừng nói những chuyện không thực hiện, tôi phải về.

– Khi định tâm lại em hãy suy nghĩ những gì tôi đã nói.

Phương Anh ra về với tâm hồn trĩu nặng, cô đã lao đao vì lời nói của Hoàng

rồi.

lý giải làm sao đây khi Hoàng thật lòng yêu, còn với Duy Khương hình như cô yêu anh ấy nhiều hơn, nghĩ đến lúc rời xa Duy Khương, cô nghe trái tim mình tan nát.

oOo

Bây giờ là một sự chán chường, Duy Khương không còn có thể tin được Phương Anh, người mà anh luôn bên vực yêu thương lại phản bội anh. Anh luôn ngờ vực mẹ vì không đồng ý với con dâu nên đặt điều, nào ngờ cô ấy là người đi tắt về ngang thật rồi.

Tiền bạc, tình yêu và mọi niềm tin đã trở thành con số không ...khi anh đã hoàn toàn mất hết.

Tình yêu anh dành cho cô không đủ đem lại sự khoa khát ham muốn hay sao ? Cô cần tiền hay cần tình hoặc một đam mê nào khác mà chán ngán anh, những lời ngọt ngào tha thiết đó chỉ là sự dối trá.

Tại sao cô cứ khuấy tan một hạnh phúc chắc chiu từng ngày tháng, anh biết phải làm sao để có thể tiếp tục cùng cô đi suốt con đường đời này.

Phương Anh chạm ngay ánh mắt lạnh lùng như hai vì sao băng, cô luống cuống hỏi một cách nặng nề :

- Anh chưa ngủ sao ?
- Cô tưởng tôi ngủ nên ngang nhiên đi hẹn hò chứ gì ?
- Anh đừng nghĩ sai...em định...

Duy Khương cười gằn :

- Nếu em làm đúng thì hãy giải thích đi xem em là người chung tình như thế nào.
- Có những chuyện em không thể giải thích với anh vì nó có liên quan đến quá khứ.
- Thì ra em có hẹn hò với người xưa, đúng là tình cũ không rũ cũng tới.

- Không phải như anh nghĩ đâu, thật ra...em chỉ...
 - Sao không nói tiếp. Tại sao tôi yêu cô điên cuồng như thế, một tình yêu nồng nàn như vậy lại có một bóng đen quá khứ muốn phá hỏng hạnh phúc, mà cô là người bới lại dĩ vãng. Cô xem nhẹ tình yêu, nhẹ hạnh phúc một gia đình, tôi phải bỏ qua sự đau buồn của mẹ để cưới cho bằng được cô.
- Duy Khương quắc mắt nhìn, ánh mắt ánh lên những tia lửa khiến chị Mười đứng nép gần đó rất lo sợ.
- Bây giờ thì cô định làm gì ? Muốn tan nát gia đình này mới hả dạ sao ?
 - Duy Khương à ! Em hoàn toàn không có ý đó, em không cố tình giấu diếm anh nhưng...chuyện dĩ vãng của em không mấy tốt đẹp.
 - Tôi tệ đến cỡ nào mà cô không thể nói, bùng bít để qua mặt tôi hay sao ?
- Tiếng bà Khiêm cất lên, vì nãy giờ bà vẫn theo dõi diễn biến của hai người.
- Chỉ có làm gái mua vui cho người ta mới không thể nói.

Phương Anh tái mặt :

- Thừa mẹ...
- Chiếc mặt nạ đẹp đẽ của cô đã được lột ra rồi, không cần phải thừa giở gì nữa.
- Mẹ ơi đâu cần phải buông lời cay độc với con, những gì con hứa sẽ thực hiện.

Không ngờ trong lúc nàypa không có một giọt nước mắt dù lòng cô ghen ngào.

Duy Khương à, bây giờ em không thể giữ vẻ tốt đẹp trước anh nữa rồi.

Những gì xấu xa nhất anh cứ tin như vậy, em sẽ không đau khổ khi phải xa anh.

Duy Khương cười nhạt :

- Cái ý nghĩ xa nhau đã có từ lâu trong đầu cô chứ đâu phải bây giờ.

Phương Anh ngắc ngứ, Khương tiếp :

– Những mưu đồ dự tính của cô không thành, màn kịch cô diễn chưa đến hồi kết thúc đã bị hạ màn rồi.

Phương Anh cứ nhìn sững Duy Khương vì không thể bật lên câu nói nào, những lời yêu thương mới đêm qua vẫn còn đọng lại trong cô mà giờ đây đã thay vào đó là những lời cay đắng.

Còn với Duy Khương là nỗi bàng hoàng, thất vọng đầy khổ đau khi hiểu ra người vợ anh từng yêu thương lại có những mối liên hệ không trong sạch. Có phải vì quá yêu nên anh đâm ra ghen tuông rồi thất vọng, khi lập gia đình anh muốn người đàn bà phải hoàn toàn thuộc về anh, tại sao ước mơ bình dị đó lại trái ngược khi cô ấy luôn quay về quá khứ và điều đó làm anh đau khổ khi biết cô cứ lén lút gặp gỡ, thôi thì chia tay để không lừa dối nhau trong sự miễn cưỡng nữa.

– Cô có yêu cầu gì không ?

Yêu cầu à ? Cô tròn mắt nhìn. Yêu cầu của cô có được bồi đắp hay không ?

– Không, em chẳng có yêu cầu gì cả.

Bà Duy Khiêm gắng hỏi :

– Một chút tài sản cũng không sao ?

Cô quay nhìn bà bằng ánh mắt lạnh lẽo.

– Thừa mẹ, cái con cần mẹ và anh Khương không thể chia cho con dâu. Tài sản thì con có công cán gì đâu mà đòi hỏi hờ mẹ.

– Nhưng gia đình này không phải là người vô tâm, nên không để cô đi bằng hai tay không.

– Con rất cảm ơn mẹ...nhưng cho con được từ chối. Phá sản lớn nhất của đời con là sự tuyệt vọng rồi thì cần gì những thứ vật ngoài thân đó nữa.

Duy Khương từng lời lạnh băng :

– Chuyện xảy ra đã đúng theo ý muốn của em rồi đó, tôi hy vọng rằng không phải chạm mặt nhau.

Tiếng chuông điện thoại reo vang, bà Duy Khiêm đặt ống nghe vào tai :

– Alô ! Có phải là Phương Anh không ?

– ...

– Bé Na đang trở bệnh.

– ...

– Không thể kịp nữa rồi.

– Chị nghe điện thoại đi, người tình của chị báo con bé Na gì đó không còn cứu kịp nữa rồi.

Dành lấy ống nghe Phương Anh hỏi dồn :

– Alô! Alô !

Đầu dây bên kia êm lìm, Phương Anh biến sắc cô chạy nhanh ra cổng trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Còn bà Duy Khiêm bảo con trai :

– Đó con thấy nó có màng đến ai không ?

Chỉ có chị Mười biết tại sao Phương Anh không cần gì nữa.

Châu Nguyễn xem xét lại mấy hồ sơ bệnh án, anh vừa trải qua mấy giờ liền vì mấy ca cấp cứu. Một đừ nhưng không làm anh chán nản bằng nhìn phải cảnh Lâm Anh và người đàn ông đó lo lắng cho bé Na.

Dù anh ta không có vẻ gì lo cho Lâm Anh, cứ nhìn anh lo cho bé Na anh nghe sôi gan. Tại sao chia tay rồi mà anh ta có mặt kịp lúc như thế.

Châu Nguyễn lo sợ cho Lâm Anh sẽ quay về chốn cũ, vì ân tình đó đã ràng buộc họ bởi bé Na.

Hải Đăng gỡ khẩu trang hỏi Nguyễn :

– Cậu có vẻ mệt mỏi nhỉ ?

– Chắc tại mình khó ngủ thôi.

Đã yên ổn rồi cậu có thể ngủ mình sẽ đi kiểm tra cho.

– Cảm ơn bây giờ mà nhà ngủ mới ngon, ngủ ở đây cứ chập chờn đâu ngon

giấc.

– Đã theo nghiệp thì phải chịu đi, giấc ngủ của tụi mình trị giá bằng...

– Bằng gì ?

– So sánh gì cho đúng đây thôi thì vô giá vậy.

Châu Nguyễn bật cười :

– Giao cho cậu đó mình ngã lưng một chút, có biến động gì gọi nghe.

– Dĩ nhiên, đâu có ngu gì làm một mình.

– Không ngờ mình có thằng bạn tốt.

Nói xong Châu Nguyễn trở về phòng dành riêng cho mình, ngã lưng xuống niệm giường êm ái nhưng đôi mắt anh cứ ráo hoảnh dù trước đây ít phút nó chỉ muốn níu lại thôi.

Trong không khí ngột ngạt lẫn sự chết chóc đó cũng không ngăn Hoàng chớp mắt, anh đã trải qua mấy đêm liền ở phòng cấp cứu. Hoàng râu mọc tua tủa chưa được cạo làm anh có vẻ hốc hác đi nhiều.

Lặng người đi một thoáng, Phương Anh chợt nao lòng khi thấy Hoàng là người có tình, anh không nỡ bỏ mặc con dù vẫn nhận sự ghẻ lạnh của cô.

Nhìn gương mặt ngủ say của Hoàng và bé Na cô iểu họ đang trôi dạt vào giấc mơ nào đó. Với bé Na chắc không là vườn hoa đầy màu sắc vì nó đang trong tình trạng đau đớn, vừa trải qua cơn sống chết. Với Hoàng giấc mơ của anh có là một thiên đường mà anh hằng mong không ?

Đắp nhẹ cái áo khoác lên người Hoàng có một nỗi xót xa choáng ngợp lấy tâm hồn cô. Cô đã quyết định đúng hay sai khi rời xa Duy Khương, những ngày tháng êm đềm của nghĩa vợ chồng chỉ trong chốc lát đã tan biến, trở thành sự vô nghĩa không hề luyến tiếc của Duy Khương.

Giờ đây chắc hẳn bà Duy Khiêm mỉm cười hài lòng vì cái gai trước mắt bà sẽ không còn làm xốn xang, Duy Khương rồi sẽ có một tổ ấm khác và người đầu ấp tay gối chắc hẳn sẽ là Hương Quế. Nhớ đến Hương Quế cô chẳng

thể hận, vì trong tình yêu vốn có sự ích kỷ nên chuyện ghen ghét là thường tình thôi.

Những lời yêu thương, những nồng nàn khi có nhau với Duy Khương chỉ còn là nuối tiếc và khắc khoải. Mới đó thôi mà Phương Anh ngỡ đã chia xa lâu lắm rồi, dù sao cũng cảm ơn anh đã cho cô những ngày yên vui hạnh phúc. Dù anh làm cho cô hiểu nỗi xót xa chia tay trong âm ức, cô cũng không oán anh đâu. Những gì vay mượn không là của mình thì tự nó sẽ ra đi khỏi đời cô là đúng rồi.

Thế mới biết hôn nhân không có sự đồng tình của người thân rất dễ đổ vỡ, và tác động mạnh nhất nếu một trong hai người đã có một quá khứ không tốt.

Phương Anh nghe mắt mình cay, bây giờ có đã bắt đầu lấy lại vai trò quan trọng của mình. Cô đã được tự do yêu thương và chăm sóc bé Na. Điều mà từ lâu cô cứ lo sợ mỗi khi đến thăm nó. Tại sao phải vì một hạnh phúc không có vị ngọt ngào để xa con ?

Nếu thời gian có quay lại chắc chắn cô sẽ không chọn Duy Khương.

Câu nói hôm nào của Hoàng vẫn còn đọng rõ trong cô.

"Tại sao em lại mưu cầu hạnh phúc mà bỏ rơi núm ruột của mình".

Một câu nói đầy thách thức đã khơi gợi trong cô một nhận thức.

Tại sao lại để cho đứa em gái bé bỏng phải hy sinh gánh vác trách nhiệm ấy mà mưu cầu hạnh phúc. Hạnh phúc ấy có ngọt ngào cho cam.

Tội lỗi lớn nhất trong đời có lẽ là tự lừa mình dối người.

Phương Anh quay mặt nhìn ra khoảng sân tối có chút ánh sáng hắt hiu soi rọi. Hoàng đã thức dậy từ lâu anh nhìn thấy mọi diễn biến chao động từng lúc trên giường mặt sâu muộn ấy.

Khi tiếng thở dài được bật ra. Hoàng nhòm dậy :

– Em đang hối hận khi đến đây sao ?

Phương Anh quay lại với đôi mắt ướt.

– Có những số phận đã đặt sẵn rồi em à, như anh hôm nay. Anh không bao giờ ngờ có một ngày được ôm đứa con gái nhỏ bé trong tay mình. Không bao giờ ngờ em phải chịu đựng đớn đau cho anh một ước mơ mà anh nghĩ sẽ không bao giờ có. Rất cảm ơn em Phương Anh à ! Dù em có hối hận và không thể tha thứ cho anh, thì xin em hãy cho anh được quyền làm cha bé Na. Anh không thể để nó lạc loài vay mượn tình mẹ của Lâm Anh mãi. Hoàng cứ nói và Phương Anh cứ khóc, những giọt lệ thân thương , thương con chảy dài.

– Ngay lúc này đây em không thể nói và hứa với anh những gì cả.

Nước mắt đó làm buốt lòng Hoàng.

– Đừng khóc nữa em. Mọi chuyện rồi sẽ qua, bé Na lại bình phục như xưa.

– Nhưng sao nó cứ mê man...hoài.

– Đó là tác dụng của thuốc, khi nào hết chuyển dịch nó sẽ tỉnh thôi mà.

– Em lo quá...

Hoàng đứng dậy kéo cô vào lòng, Phương Anh không phản kháng. Giờ phút này tại sao cô lại yếu mềm và chấp nhận sự ân cần của Hoàng đến vậy.

– Đã có anh rồi, em không phải lo gì cả. Nó sẽ mau tỉnh dậy và khỏe ngay thôi khi biết rằng ba nó không chết...và người mẹ hiền dịu đẹp như tiên đã về bên cạnh.

Trong vòng tay Hoàng cô chợt nghe lòng mình ấm áp. Đưa tay lau nước mắt Hoàng thì thầm :

– Hãy can đảm lên em nhé.

Phương Anh khẽ gật. Lòng yêu thương như nước khở nguồn trong Hoàng lại bùng lên, và anh không ngần ngại đặt lên đôi môi héo úa đó.

Không biết vì đau đớn hay nhận chút tình nghĩa với Hoàng mà Phương Anh tiếp nhận nụ hôn không vì cưỡng ép. Trong cô đang thức dậy kỷ niệm của ba

năm về trước.

Hoàng bỗng thấy tuyệt vời như đang leo lên dây thang hạnh phúc để đến được thiên đường.

Khi nhận ra sự vô lý đó Phương Anh rời khỏi đôi môi ngọt ngào đầy tham lam.

– Sao bỗng dưng em lại thế ? Tại sao phải dối mình là có lúc như thế này, em có nghĩ đến anh, có yêu anh một chút.

Giương mặt cô ửng đỏ :

– Xin lỗi, em...

– Anh là người phải xin lỗi em đây. Vì chưa lúc nào em đồng cảm tiếp nhận sự yêu thương của anh cả.

– Tại sao anh không oán ghét em, mà cứ mãi yêu thương dù đau đớn hoài.

– Anh cũng muốn quên và không thèm nhớ em làm chi cho bận lòng, nhưng con tim anh không thể nào xóa được hình ảnh em ra khỏi tim anh. Ba năm trước cho đến ba năm sau anh cũng chỉ có em mà thôi.

– Em không đáng được cho anh phải nghĩ như vậy, hãy xa lánh em đi, em là người đàn bà xấu xa nhất trên đời này.

Vẫn chưa buông lời Phương Anh ra khỏi vòng tay mà Hoàng còn xiết chặt cô hơn.

– Anh yêu em quá !

– ...

– Biết làm gì để được có em trong đời hả Phương Anh ?

– Những thứ người ta ước mơ không thể nào tròn ước nguyện đâu anh.

Đừng làm gia đình anh tan vỡ, chuyện đau đớn đó em đã quen rồi.

– Đừng nhắc bất kỳ chuyện gì khác ngoài ba chúng ta. Khi bé Na khỏe lại anh và em cùng con đi thật xa, nơi nào mà không có ai biết đến mình cả.

– Anh không màng sự nghiệp ?

Hoàng cười anh vùi mặt vào tóc cô :

– Sự nghiệp của anh là tình yêu của em, của cái là bé Na thì anh còn tiếc rẻ gì những thứ khác.

– Anh không bỏ ý định đó sao Hoàng ?

– Chỉ trừ khi em vẫn là của Duy Khương.

Nhắc đến Duy Khương cô nghe nao lòng. Còn gì nữa đâu khi họ thật sự chia tay.

– Đừng từ chối anh nữa, anh và con rất cần có em đây.

Phương Anh căng mắt nhìn Hoàng, tại sao lúc nào anh cũng dành tình cảm nồng nàn cho cô, còn cô thì hờ hững mãi.

Cọ mũi vào gương mặt buồn, Hoàng nói :

– Chấp nhận anh đi.

Và chuyện không thể dừng khi Hoàng cúi mặt xuống bờ môi rữ mềm.

Châu Nguyễn phải dừng lại vì cảnh tượng trước mắt, sao không là Lâm Anh mà là vợ của Duy Khương, anh thối lui khẽ khàng để không làm kinh động hai người.

Chuyện là so thế nhỉ ?

Ruột cuộc anh ta có phải là cha bé Na hay không ? Dù không biểu lộ sự tức tởm với Phương Anh nhưng anh vẫn bực bội trong lòng vì anh ta suốt ngày cận kề Na không rời nửa bước.

Chắc có nguyên nhân gì ? Anh phải cố tìm hiểu xem giữa ba người đó là sự liên quan như thế nào, và Phương Anh tại sao có mặt giữa đêm khuya khoắt lại trong vòng tay anh ta mê muội.

Chị Mười không khỏi thương tâm khi nhìn bé Na nằm lịm trong cơn mê.

– Mợ ơi nó nằm như vậy bao lâu rồi ?

– Đã ba ngày rồi đó chị, em lo quá. Anh Duy Khương và bà có nói gì em nữa không ?

– Từ hôm qua tới giờ cậu không ăn uống gì cả, còn bà dĩ nhiên là an lòng rồi. Đâu còn sợ mợ đoạt gia tài và dành con trai cho bà bực bội nữa.

Phương Anh buồn bã :

– Mọi việc cũng do em mà ra.

– Giờ mợ định sao ?

– Bước chân ra đi em đâu mong gì còn trở lại, nếu có thể chị lấy giúp em mấy bộ quần áo, em chỉ cần bấy nhiêu thôi.

– Sao mợ không ngang nhiên trở về nhà không phải tôi không muốn giúp mợ, nhưng hãy quay trở lại một lần xem cậu Khương sẽ có thái độ ra sao ?

– Có được không...sao em ngại quá.

– Cứ về đi tôi sẽ chờ mở cửa cho.

– Chị đã nói vậy thì em sẽ về, cũng nên nói với nhau một lần cuối.

Cuối cùng Phương Anh đã quyết định cô phải trở về nơi mình dung thân mấy tháng vừa qua.

Khoảng sân vắng lặng không một bóng người, bất chợt cô thấy lòng mình nao núng.

– Mợ ơi vào đi.

Từng bước e dè đi qua con đường lát sỏi, chị Mười nói :

– Bà đang ở phòng khách.

– Cảm ơn chị.

Chị Mười đi qua lối cửa sau, còn lại một mình Phương Anh cảm thấy bối rối :

– Tiếc của hay sao mà trở lại nữa đây

Phương Anh ngỡ ngàng vì câu nói giao đầu ấy.

– Thừa mẹ, con trở lại xin mẹ cho con lấy ít đồ dùng cá nhân.

– Tôi cứ tưởng chị không cần. Cái gì của chị, chị cứ lấy tôi không cảm.

– Cảm ơn mẹ.

Phương Anh bước chân lên mấy bậc thang rồi tần ngần đứng trước căn phòng mà trước kia là thế giới riêng của cô.

– Anh à !

– Ai đó ?

– Dạ, em...

– Cửa không khóa...

Đẩy cửa cô thấy Duy Khương đang ngồi quay lưng, mắt nhìn ra cửa sổ.

– Cô về làm gì đó ?

– Em xin anh cho em lấy ít đồ dùng.

– Cái gì của cô, cô cứ lấy hết đi không để bất cứ thứ gì liên quan đến cả nhà.

– Vâng !

Chiếc vali ngày nào theo chồng lúc xuất giá lại làm hành trang ngày ra đi.

Cố gắng để không khóc nhưng sao cứ nghẹn ngào.

Chiếc nhẫn cưới lấp lánh cũng được cô cởi ra đặt nằm chung với bộ trang sức Duy Khương mua tặng.

– Anh Khương, cho em gửi lại trả cho anh vật này. Em đi đây.

Duy Khương quay lại bằng ánh mắt giận dữ.

– Em dứt khoát hôn nhân của mình một cách dứt khoát quá ha, anh thật không ngờ một con người đắm thắm như em lại có bộ mặt dối trá khiến anh phải lầm.

– Em xin lỗi anh vì em là một người đàn bà không tốt. Em cứ tưởng dĩ vãng là dĩ vãng, yêu anh là một giấc mơ em từng ấp ủ. Nhưng cuối cùng dĩ vãng đó vẫn là hiện thực sống nên em đành phải chia tay với anh. Em vốn đã cố gắng làm lại cuộc đời mới để được anh yêu thương và sống hạnh phúc.

Nhưng em đã lầm. Càng cố giữ thì càng lộ tẩy ra những điều xấu xa nên càng làm anh nghi ngờ em hơn. Và em sẽ không thể còn đau lòng khi kéo dài mãi khoảng cách dĩ vãng đi sống ung dung được.

– Cô đã tìm được người đó rồi à ?

– Duy Khương à ! Em sẽ nói thật cho anh biết dù sao mình cũng quyết định chia tay rồi. Thật ra em đã giấu anh chuyện em đã có một đứa con.

Duy Khương quay qua ngỡ ngàng :

– Cái gì ? Em vừa nói cái gì...

– Những cú điện thoại, những ngày về thăm Lâm Anh. Thật ra em đi thăm con và cứ hỏi hã bỏ đi tại con em đang ở phòng cấp cứu anh à. Em đâu thể bỏ mặc nó trong ngưỡng cửa sống chết.

– Duy Khương nói như hét :

– Đồ tồi, cút...cút ngay.

– Xoảng...

Duy Khương ném hết tất cả những gì có thể trong tầm tay anh, chị Mười chết đứng khi ở cuối góc lầu.

– Đi mau...đúng là lời mẹ tôi nói, cô là hiện thân của quỷ dữ đã làm cho tôi mê muội nên lú lẫn hết rồi.

Phương Anh đẩy cửa cố kéo chiếc vali trước đôi mắt long lên ghê sợ của Duy Khương.

Bà Duy Khiêm vẫn ngồi bất động như nãy giờ, bà khẽ nhếch môi :

– Theo tôi thì chị không nên trở lại.

Phương Anh cúi mặt .

– Thừa mẹ con đi.

– Chúc chị sống hạnh phúc.

Duy Khương nhìn lại vết tích của một chiến trận mà anh là người khiêu chiến lại không có sự chống trả của đối phương.

Tại sao anh không sáng suốt khi nhận ra sự lừa dối ấy chứ ?

oOo

Đến hôm nay thì bé Na hoàn toàn bình phục, Hoàng cũng mới vừa ra về.

Na hỏi khi ngồi trong lòng mẹ .

– Mẹ ơi sao chú Hoàng cứ bảo con phải gọi chú bằng ba.

Lâm Anh âu yếm :

– Nhưng anh có thích gọi như thế không ?

– Dạ thích vì chú thương con và luôn chiều con.

– Nếu thích con cứ gọi.

Phương Anh rầy em gái :

– Lâm à, đừng làm cho nó hy vọng nha. Chị không muốn, không thích...

– Không muốn hay không thích, chị cũng đâu chối cãi nó là con của anh Hoàng.

– Chị đã chán rồi những chuyện yêu đương, nó cứ làm trái tim chị nhứt buốt.

– Chị biết không trong cuộc sống nợ cái gì cũng phải trả cả. Mà món nợ lớn nhất của đời chị lại quay lưng với một người yêu mình.

Đến thế, những ngày tháng mang giọt máu của anh trong lòng lại không gây cho chị chút ân tình nào sao. Theo em thì có đó nhưng chị cứ ngộ nhận ra sự thù hận mà không biết trong lòng mình anh ấy đang hiện diện.

– Em đang nói giúp cho Hoàng đó sao ?

– Không em không giúp anh Hoàng mà là giúp chị, hãy nghiệm lại lòng mình đi đừng chạy theo cái bóng hạnh phúc đó nữa.

– Em nghĩ chị là con người thế nào khi vừa chia tay với chồng lại chấp nhận người đàn ông khác.

– Nhưng anh Hoàng là cha bé Na chứ đâu là ai khác.

– Chị không muốn em nói bất cứ điều gì khi bé Na xuất viện chị em mình cũng chia tay luôn mảnh đất này.

– Thật sao chị ?

– Biết là thiệt thòi cho em khi xa Châu Nguyễn, em có thể ở lại nhưng chị

thì không.

Lâm Anh giận dữ :

- Cuộc sống này chỉ có hai chị em mình nương tựa lẫn nhau, em đâu phải vì chút tình riêng mà bỏ mặc chị.
- Tội nghiệp em tôi, rốt cuộc rồi em cứ phải thiệt thòi vì chị mãi.
- Ai bảo mình là hai chị em chi. Em chỉ còn hai đêm diễn nữa thôi.
- Sau khi rời khỏi đây mình sẽ làm lại cuộc đời mới, chị phải là chị không sống lừa dối mình nữa.
- Vâng ! Em hiểu rồi.

oOo

Hương Quế ngạc nhiên khi thấy bộ dạng của anh trai.

- Anh đi đâu mấy ngày nay vậy, cũng không điện về báo tin cho em biết.
- Con anh bệnh nên anh cần chăm sóc nó.

Hương Quế chu môi :

- Suyt, có bà xã của anh...

Hoàng cau mày :

- Cô ấy ra đây lúc nào ?
- Hai hôm rồi, có vẻ bức bối lắm khi không biết anh đi đâu.
- Anh biết rồi, cảm ơn em.
- À ! Anh Hai ơi anh có tin gì về vợ Duy Khương không ?

Hoàng khựng lại khi dợm bước.

- Sao em biết ?
- Cô ta đã rời khỏi nhà mấy ngày nay rồi còn gì.
- Tại sao lại dễ dàng chia tay đến thế, họ không hợp nhau ?

Hương Quế lắc đầu :

- Không phải không hợp mà cô ta là người không đành lòng, khi nhận ra mình không còn chỗ đứng trong lòng Duy Khương nữa rút lui là lẽ đương

nhiên. Không có Duy Khương cũng dễ dàng tìm một người khác, đàn ông dễ chết vì cái nhu mì đậm thắm đó.

Hoàng sa sầm mặt :

– Em không nên đánh giá người ta bằng cái nhìn không thiện cảm đó. Lớn nhất đời người là tính ghen ghét, đố kỵ em có hiểu không ?

– Tự dung anh bênh vực người ta mà mắng em, chẳng lẽ anh lại trúng bùa mê nữa rồi.

– Là phận gái với nhau đừng hẹp hòi, muốn tìm được chân hạnh phúc người ta có thể đổi cả cuộc đời đau khổ đó. Em chưa từng trải nên chưa hiểu gì cả vội chê bai chỉ trích người khác, đến phiên mình là khóc ra máu chứ không phải là nước mắt.

– Anh....anh trù ẻo em phải không.

Hương Quế dậm chân giận dữ.

Thu lên tiếng khi thấy tình hình của anh em căng thẳng.

– Anh Hoàng ức hiếp em đó hả Quế

Hương Quế chối :

– Dạ đâu có em chỉ bất đồng ý kiến với anh hai chút thôi.

Hoàng hỏi .

– Em ra đây từ hồi nào ?

– Hai ngày rồi nhưng chẳng thấy bóng dáng anh đâu cả.

– Có việc cần giải quyết sao ?

– Chẳng lẽ nhớ anh đi tìm không được sao ?

– Chuyện đó khó tin lắm, chuyện công tình yêu vẫn suông sẽ chứ ?

– Dĩ nhiên rồi anh cứ yên tâm nghỉ ngơi cho đến bao giờ chán thì thôi.

– Chuyện đó em đã tiến hành như thế nào rồi anh muốn biết.

– Anh vẫn không thay đổi ý định, bây giờ mà xắn áo bắt tay làm lại từ đầu rất gian nan đó.

Hoàng nhún vai :

- Cảm ơn em đã lo lắng, nhưng đây là quyết định đúng đắn mà anh đã chọn.
- Em cũng hết cách đành làm theo ý anh thôi. rất tiếc tám năm chẵn gối khônmg để lại cho anh chút gì lưu luyến sao ?
- Có chứ. Anh còn chút lưu luyến tiếc sao mình không nhận ra sự ham muốn tiền bạc danh vị của em sớm hơn. Anh không tiếc tiền bạc sự sản đã làm ra, mà chỉ tiếc anh mất đi một tình yêu không gì cứu vãn.
- Anh vẫn nuôi hy vọng à ?
- Còn sống anh còn có quyền hy vọng, em đâu thể cấm anh.
- Rất tiếc là những năm tháng qua em đã sống bên cạnh người không có trái tim thân xác gỗ đá.

Hoàng cười :

- Bây giờ mình chia tay đâu có muộn màng gì, em cũng còn quá trẻ lại có địa vị quản lý một công tình yêu đúng nhất nhì thành phố, sẽ dễ dàng để em chọn một người đầu gối tay ấp, nhưng có một điều em nên nhớ bỏ tính chuyên quyền lấn lướt em sẽ thành công.
- Anh...
- Anh nói đúng sự thật mà, có chạm tự ái em một chút nhưng đó là lời nói thật anh khuyên em đó.

Thu hần học .

- Cảm ơn anh. Giấy tờ có liên quan em đã để hết trong phòng anh rồi đó, cần gì cứ liên hệ với em. Em muốn đi dạo quanh nơi đây, hình như lâu lắm rồi em chưa nghe gió biển thổi.

Thu nói cứng nhưng thật ra cô đang đau lòng lắm. Tám năm hương lửa vợ chồng cô đã không làm tròn bổn phận người vợ thiên chức làm mẹ cô không biết đến bao giờ thì trách sao anh không chán.

Thu thở dài đưa bước chân ra khỏi căn nhà với tâm trạng buồn bã xen lẫn sự

nhẹ nhàng khi giải quyết cho xong một cuộc hôn nhân, không chóng thì chầy cũng đổ vỡ.

Hương Quế hỏi Hoàng :

- Bộ anh hạ quyết tâm ly hôn với chị Thu hay sao ?
- Em không đồng ý :
- Chuyện gia đình anh em không nên xen vào, nhưng ngần tuổi này rồi muốn làm lại một gia đình khác em thấy vất vả cho anh thôi.
- Trong căn nhà giàu sang nhưng mang về lạnh lùng thiếu tiếng cười đùa trẻ con đó là hạnh phúc sao ? Ngay giờ phút này đây anh đã có một mái ấm như thế và anh tin chắc anh sẽ làm được.
- Anh nói em mới nhớ mẹ bé Na là ai ? Sao anh tình cờ gặp lại hay là nguyên do nào khác, chuyện này em chưa nghe anh nói.

Hoàng trầm giọng .

- Thật ra chỉ có mình anh yêu cô ta thôi, bé Na được sinh ra ngoài ý muốn của cô ấy nhưng nhờ đó anh mới biết hạnh phúc khi gần gũi với con mình.
- Em cũng không biết nói gì hơn ngoài câu chúc tốt lành sẽ đến với anh. Khi nào anh đến bé Na cho em đi cùng, em rất thích nó.

oOo

Sau khi no bụng bé Na được mẹ cho nằm ngay ngắn, mắt nó bắt đầu kín lại. Nó cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết vì từ lâu rồi di Phương Anh mới được gần gũi chăm sóc nó cận kề.

Buổi trưa im ắng Phương Anh ra ngoài trên ghế ở hành lang. Giọt nắng xuyên qua các ô vuông nhỏ tạo thành hình lạ rất đẹp mắt. Gió thổi nhẹ nhẹ và những đám mây bay lơ lửng trôi qua phủ mát một góc sân.

Phương Anh không tin ở mắt mình khi thấy Duy Khương, không muốn chạm mặt anh nên cô bước nhanh trở về phòng.

Nhưng điều đó không có nghĩa gì cả khi anh biết rõ số phòng của bé Na.

Duy Khương gọi khẽ :

– Phương Anh.

Cô quay lại hỏi bằng giọng thờ ơ :

– Có chuyện gì không anh ?

– Mới có mấy ngày qua mà em đã thay đổi quá.

– Vâng ! Khi bước ra khỏi nhà, khỏi cuộc đời anh là em phải khác đi, như thế em mới tồn tại.

– Em đã thật sự quyết định chia tay với anh sao ?

– Chẳng lẽ chỉ là giả vờ, chúng đã lớn đủ hiểu biết khi định đoạt chứ. Em chỉ thắc mắc tại sao anh lại hỏi câu hỏi thừa đến vậy ?

Duy Khương thấy lòng tê dại khi nhìn gương mặt lạnh băng của cô.

– Khi em đi rồi anh mới thấy sự trống vắng đầy cô đơn, không có em trong đời thì sao gọi là hạnh phúc. Cố lục lọi tìm một chút kỷ niệm về em cuối cùng chỉ còn lại bức tranh đang vẽ dở nhìn bức tranh đó anh mới chợt hiểu nội dung của người phát họa ra nó. Và anh còn hiểu ra tiếng thở dài buồn bã những khi em một mình. Cảnh thiếu phụ nhìn ra biển chiều hoàng hôn, có phải trong lòng em u uất, khi nhận ra điều này anh đã mất em. Tại sao anh không biết giữ một tình yêu nồng thắm, lại để cho sự nghi ngờ làm bóng đen chia cách tan vỡ. Anh phải làm như thế nào cho đúng đây ?

Phương Anh nói giọng thật bình tĩnh :

– Tình yêu của anh không có sự vững chắc, nên rất dễ lung lay khi có cơn gió mạnh thổi qua. Một là dĩ vãng của em, hai là mẹ anh. Trong mắt bà em không thể xứng đáng với địa vị đó cộng lại là sự lừa dối không thành thật của em, nên mới có kết quả xấu như hôm nay. Em không trách mẹ đâu, dù bà có nghiêm khắc nhưng là người mẹ hiền, vì bà thương anh mẹ đâu muốn anh phải khổ. Nếu em là người con gái hoàn toàn được sinh ra trong một gia đình giàu có, thì cục diện sẽ thay đổi, và chắc chắn mẹ sẽ yêu quý em...

– Bây giờ anh yêu cầu em hãy quay trở lại, chúng mình sẽ sống như xưa.

Phương Anh lắc đầu :

– Guong đã vỡ rồi làm sao để lành lại, đừng để mẹ tức giận nữa anh sẽ mang tội bất hiếu đấy. Anh cũng biết tánh em mà, em rất có lập trường.

Nhưng xa nhau như thế này tốt hơn anh ạ, chị Hương Quế rất xứng đáng với anh về mọi mặt. Hãy cố quên đi những gì của ngày hôm qua, ban đầu cũng hơi vất vả nhưng rồi ngày qua ngày sẽ dễ dàng thôi.

– Em nói nghe dễ nhỉ ?

Rồi Duy Khương quay sang nhìn bé Na.

– Con bé...của em ?

– Vâng ! Giờ thì anh hiểu tại sao em phải dấu giếm. Giờ đây em mới hiểu yêu anh em phải trả một giá quá đắt, là trong mắt mọi người em rất hư hỏng đáng khinh bỉ.

Duy Khương ghen ngào :

– Em thật sự quên anh ?

– Dĩ nhiên làm sao em quên anh đến thế. Nhưng mọi chuyện giữa anh và em đã chấm dứt.

Lời của Phương Anh run rẩy, Duy Khương đứng bất động. Trong tận cùng trái tim như có một lưỡi dao cắt nó ra từng mảnh.

Hương Quế cùng Hoàng bước vô, cô kêu lên ngạc nhiên :

–Ồ ! Anh Khương sao tình cờ vậy ?

Nói xong cô mới nhận ra Phương Anh.

– Ừa có chị nữa à ?

Phương Anh lặng lẽ không nói cô đến bên con gái, Hương Quế nhú mày rồi bắt giác cô hỏi :

– Anh Hoàng ! Chuyện này là sao đây ? Chẳng lẽ mẹ bé Na là chị...

Hoàng gật đầu công nhận :

Cả Duy Khương cả Hương Quế đều ngỡ ngàng, Hoàng ôn tồn phân giải :

– Khương à ! Cậu cho mình xin lỗi dù lời đó bây giờ có muộn màng. Ngày mừng thọ của mẹ cậu cũng là ngày đau đớn nhất của mình, khi biết Phương Anh là vợ cậu, người mà mình rất yêu thương và luôn tìm kiếm cả ba năm nay. Khi gặp lại mình hoàn toàn thất vọng. Lúc biết còn bé Na tình cha trong mình trời dậy mãnh liệt nhất. Và mình không thể làm ngơ khi nó phai sống vay mượn tình thương mẹ ở một người khác.

Duy Khương nhìn Hoàng rồi nhìn Phương Anh luôn cả con bé đang ngủ say kia nữa. Họ là một gia đình, hèn gì Phương Anh nhất quyết đâu trở lại với anh, dù anh đã hạ mình đến đây tìm cô.

– Mình đã hiểu rồi cậu cho biết sự thật có muộn màng. Chào mọi người.

Duy Khương bước đi nhanh, anh không muốn nghe tiếng gọi của Hương Quế đang đuổi theo sau.

– Duy Khương !

Tại sao lại có cảnh trở trêu như thế ? Tại sao không là ai khác mà là Hoàng ?

Dĩ vãng luôn đeo bám Phương Anh khi tình cờ họ gặp nhau sao ?

Vừa điều khiển xe vừa suy nghĩ, Duy Khương nhận ra mình đã quá hồ đồ khi nghĩ Phương Anh có sự phản bội, Dù chưa biết rõ ràng anh đã dùng dùng khinh miệt, mà không hiểu bấy lâu nay cô luôn trăn trở vì phải dấu giếm về bé Na.

Đến lúc anh biết được thì anh hiểu rằng anh đã mất cô rồi.

oOo

Châu Nguyễn chùng bước khi biết chắc Phương Anh đã đưa Lâm Anh cùng bé Na rời khỏi Châu Gia Trang.

Không có một lời từ giã hay báo trước cho anh biết, tại sao Lâm Anh lại tàn nhẫn như thế với anh. Cô không tin tưởng cô yêu anh thật lòng hay sao ?

Điều thuốc đã sắp tàn mà Châu Nguyễn vẫn bất động. Sự im lặng làm tâm

hồn anh ngun ngút nhớ thương, phải tìm đâu cho ra Lâm Anh. Có có đến vũ trường tiếp tục hát hay đã rời xa mảnh đất này rồi.

Cơm chiều xong màn đêm vừa buông xuống Châu Nguyễn đã có mặt ở phòng trà. Những giai điệu thật tuyệt vời đầy yêu thương sâu lắng của khúc tình sầu càng làm Châu Nguyễn buồn với với.

Gần đến cuối chương trình vẫn chưa có bóng Lâm Anh xuất hiện, những gì anh gói gém yêu thương trao cho, cô vẫn phớt lờ bỏ mặc anh một mình.

Châu Nguyễn ra về tấp vào quán rượu bên đường, những lúc như thế này nhờ chất men bia cay cay có thể sẽ làm anh giải khuây.

Nhấp một ngụm dài hơn nửa ly anh mới nhận ra Duy Khương cũng đang ngồi một mình ở góc bên kia.

– Khương ơi ! Qua bên đây với mình đi.

Cầm ly bia bước qua bàn cùng Châu Nguyễn, Khương hỏi :

– Cậu đi có một mình ?

– Ừ, hôm nay mình không trực nên thư giãn một chút, còn cậu ?

– Mình cũng như cậu chỉ muốn thư giãn một chút.

Nhìn Duy Khương với khuôn mặt buồn.

– Giận hờn bà xã phải không ?

– Không giận, mà đã chia tay rồi.

Châu Nguyễn đã lờ mờ hiểu chuyện :

– Sao vậy, mình nhớ không lầm vợ chồng cậu vừa cưới nhau vài tháng thôi mà.

– Đâu phải mới cưới thì không thể chia tay.

– Hai người không hợp nhau hay sao, chẳng lẽ lúc yêu nhau cậu chưa tìm hiểu rõ ràng về cô ấy.

– Đúng vậy, có lẽ tiếng sét ái tình đã làm mình ngu muội khi không nhận ra cô ta từng có một đứa con.

Châu Nguyễn ngạc nhiên :

– Một phần là như vậy, một phần là mẹ mình không hài lòng. Từ những xích mích nhỏ dẫn đến không ưa cô ấy.

– Vậy là cậu không có lập trường rồi, trong cậu đâu đã gọi là yêu, hình như cậu nặng tình với mẹ hơn. Hạnh phúc có xây đắp mới lâu dài còn cậu hồ hững quá trách gì không xa nhau.

– Cậu chưa lập gia đình nên đâu hiểu chuyện phiền phức giữa mẹ chồng với nàng dâu, khi nàng dâu ấy không hề chấp nhận bởi mẹ mình không đồng ý.

Châu Nguyễn gật gù anh chợt hiểu bé Na không phải là con của Lâm Anh.

– Vả lại tại mình chưa có gì ràng buộc cả, ngay khi làm giấy đăng ký kết hôn Phương Anh cũng hện. Cô ấy đã lường trước sự việc vì đã giấu giếm mình chuyện đứa con.

– Cậu không nhận ra cô ấy yêu mình thật lòng hay sao ?

Duy Khương lắc đầu :

– Đến giờ phút này mình cũng không thể hiểu nữa, mình chán nản quá.

Mình sợ về nhà, trong căn phòng đó sao cô đơn vắng lặng quá.

– Con người mâu thuẫn với chính mình nên gây ra nhiều rắc rối, hạnh phúc đã mong manh ngay từ đầu mà cậu không cố gắng xây móng cho chắc, thì trách sao không chòng chênh, tan vỡ.

Duy Khương lặng lẽ nghe Châu Nguyễn nói để nhận ra anh đã kém hiểu biết. Để đánh giá một con người, một tình yêu chân thật. Ôi, nếu có được điều ước anh chỉ mong gặp lại Phương Anh. Anh đã quá đau đớn khi mất cô.

Duy Khương khẽ nói :

– Mình đang buồn nên đến đây đã đành, còn cậu thì lẽ gì. Chẳng lẽ chán nản vì bệnh nhân càng ngày nhập viện càng đông ?

– Nói thật mình cũn lao đao vì yêu, nhưng tình yêu của mình vốn đã mong manh ngay từ đầu, Bây giờ mình biết rõ sự thật thì cô ấy đã rời xa, thật xa

rồi.

oOo

Thế là cuộc sống mới bắt đầu cho ba người. Hai chị em Phương Anh trở lại Sài Gòn với quyết tâm làm lại từ đầu.

Hai tháng trôi qua Phương Anh lao vào cuộc sống mới, cô xin được một chân bán hàng cho một siêu thị. Lâm Anh tiếp tục trở lại giảng đường, buổi tối cô vẫn tham gia hát ở tụ điểm.

Đón con từ trường mẫu giáo Họa Mi, bé Na phụng phịu.

– Mẹ Phương ơi con thích ăn kem.

– Mẹ đồng ý, nhưng phải về nhà mời mẹ Lâm Anh đi cùng mới vui chứ.

– Dạ !

Lâm Anh đang ngắm nhía mấy tấm ảnh, thấy chị cô hỏi :

Hôm nay có gì vui mà hai mẹ con có vẻ phấn khởi vậy ?

– Chiều nay mình đi ăn ngoài, chị muốn thay đổi không khí một chút.

Lâm Anh cười hỏi :

– Lãnh lương chưa mà xài sang vậy chị ?

– Đợi lãnh lương mới khao được hay sao, nào chuẩn bị nhanh lên.

– À, chị ơi đầu tháng này công bố cuộc thi ảnh đẹp rồi đó. Em nôn ghê.

– Có hy vọng gì không mà nôn.

– Thì cứ hy vọng để rồi thất vọng có gì đâu mà lo.

Lâm Anh đã gọn gàng trong bộ đồ kem áo lửng ôm sát người. Gương mặt cô sáng ngời tưởng như chưa hề phiền muộn.

– Chị Phương à, anh Văn cứ gọi điện kể về Châu Nguyễn cho em mãi. Ảnh đã nghi ngờ em không thật lòng về chuyện bé Na rồi gặng hỏi anh Văn chỗ ở của mình.

– Rồi anh Văn nói sao ?

– Dĩ nhiên là không biết.

- chị thấy Châu Nguyễn cũng thật lòng với em.
- Thật lòng thì đã sao ?
- Nếu yêu người ta rồi thì thú thật đi đừng mang danh góa phụ mãi, lỡ rồi thì đừng có oán chị đó nghe.
- Nhờ đó em mới biết được lòng dạ ảnh chứ ?

Phương Anh cốc nhẹ lên đầu em :

- em ác lắm chứ đâu có hiền.
- Hiền như chị luôn khổ.

Đôi mắt cô sụp xuống buồn thiu :

- Đừng nói gì về chị cả, chị đang không vui đây sao ?
- Đó là tội lỗi lớn nhất khi chị lừa mình dối người đấy. Lừa mình là không hề yêu anh Hoàng, còn dối người là cứ nghĩ yêu anh Khương, cho đến bây giờ trong lòng chị cũng chưa nghĩ ra mình cần ai.
- Hiện tại chị không cần ai cả, ngoài em và bé Na.
- Chị không chối là có những đêm thức trắng buồn bã chứ, chỉ muốn làm lại từ đầu mà chị có gạt bỏ được những suy nghĩ về những người đàn ông đã đi qua đời chị không ?

Phương Anh nghiêm mặt :

- Chị rủ em đi thư giãn chơi chứ không phải nghe em nhắc lại điệp khúc chán phèo ấy. Dạo này sao em nói nhiều quá vậy.
- Ai biểu chị rà trúng đài em chi. Có gì lạ chẳng qua em muốn nhắc chị nhớ để không đánh mất niềm vui lần nữa thôi...
- Ăn đi cơm canh nguội hết rồi.

Phương Anh vừa chạm phải gương mặt lạnh lẽo kia, cô rùng mình sợ hãi đưa đôi mắt sang hướng khác.

Thu không buông tha cô ta đã đứng dậy tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện Phương Anh.

– Xin chào ? Lâu quá mới gặp.

– Chào chị.

Thu quay sang vuốt tóc bé Na.

– Đã lớn như thế này rồi à ?

Bé Na vòng tay thưa.

– Thưa cô.

– Ồ, cháu ngoan quá.

Rồi Thu quay sang nhìn Phương Anh :

– Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, nên dù có nói gì thì tôi cũng có lỗi với cô. Thật tình mà nói ba năm qua giữa tôi và anh Hoàng chỉ còn nghĩa mà thôi, tình cảm của anh đã theo tôi đi xa rồi. Chuyện gì tôi cũng thành đạt cả chỉ có một chuyện tôi thất bại hoàn toàn, là không giữ được Hoàng. Cô đừng chạy trốn anh nữa mà hãy cho anh một cơ hội, cô và anh đúng là một gia đình. Tôi cũng có sự ganh ghét đấy, nhưng không thể ích kỷ giữ một người đàn ông có xác mà không hồn thì phiêu lãng ngàn mây.

Phương Anh lắng nghe và không thể nào ngờ đó là giọng nói hiền hoà của hung thần, vì sém chút nữa nhan sắc cô đã bị hủy hoại bởi sự ghen tức đó.

– Chị nói gì tôi không thể hiểu.

– cô đừng có dối lòng nữa hãy tìm về với anh Hoàng. Chúng tôi đã chia tay rồi, anh Hoàng hoàn toàn tự đàn ông.

– Từ đầu chị cũng thừa biết tôi không hề yêu anh ấy, tôi không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình chị. Chuyện dĩ lỡ rồi nên tôi gánh chịu một mình không dám trách ai cả.

Bởi cô hơn tôi nhiều thứ nên anh Hoàng không thể nào chung sống với tôi cho hết cuộc đời này, phải sống gượng ép thì làm gì có niềm vui. Tôi đã nhận ra được điều đó, tôi không hề trách cô đâu. Hãy đón nhận những gì anh Hoàng đã trao cho cô, đứa bé này có đủ cha đủ mẹ cô còn muốn gì nữa. Tại

sao không vì con mà cô vì bản thân mình, phải biết hy sinh mà lo cho tương lai con bé. Tôi chỉ có bao nhiêu lời đó, hy vọng sau này gặp lại nhau tôi và cô hãy xem nhau như bạn bè.

Dứt lời Thu đứng lên từ giã, Phương Anh ngồi thẫn thờ dõi theo bóng Thu đã khuất.

Lâm Anh hỏi làm tâm trạng như đang ngủ mê của Phương Anh bừng tỉnh.

– Chị không nên tin bà ấy, một người có lòng dạ nhỏ nhen ganh ghét thì làm gì có ý tốt.

– Cũng không thể đánh giá, biết đâu có một lúc người ta phải thay đổi.

– Vậy chị tính sao ?

– Thôi cứ mặc số phận đưa đẩy thôi em à, chị không thể quyết định gì nữa.

Hoàng cứ ngồi như thế mà đưa mắt nhìn mấy đứa trẻ đang vùi vãnh mẹ mà chạnh lòng nhớ con gái.

Chiều ở công viên Tao Đàn gió thổi nhẹ nhưng thật mát tạo cho Hoàng cảm giác thoải mái dễ chịu.

Tại sao anh phải ngồi một mình với dáng vẻ đầy cô độc. Hoàng nhíu mày, tâm hồn anh như trôi dạt về nơi đâu xa xôi lắm. Anh rất sợ khi có một mình, trong căn nhà anh mới dọn đến không rộng lớn nhưng đối với anh nó hoang vắng bao la biết chừng nào.

Nụ cười và đôi mắt thân yêu đó giờ đã rời xa anh mất rồi, và có lẽ hy vọng gặp lại mong manh quá. Hoàng thấy lòng nhói đau, có một cái gì đó lay động trong lòng.

Bất giác anh đứng lên vì không thể chịu nổi cảm giác cô đơn. Anh nhận ra hai chữ hạnh phúc sao mà khó tìm đến thế còn anh bây giờ chỉ còn sự hoang tàn khi đánh mất hết tất cả.

Chiều đã ngã màu lần sang màn đêm anh vẫn rảo bước.

Bây giờ em ở đâu ? Tại sao không hiểu tâm tình anh chút nào cả. Người con

gái dịu dàng đầm thắm như áng mây khi đã trôi không hề quay trở lại.
Hoàng thở dài đưa mắt tìm kiếm cầu mong sẽ gặp lại người con gái ấy, anh sẽ không dại dột gì để cô thoát khỏi. Cứ suy nghĩ với hy vọng rồi thất vọng, nỗi buồn từ bốn phía đang vây phủ, Hoàng nhìn chiếc bóng mình ngã dài trên đường phố, anh đâu phải là người sinh ra để cô đơn .

Bước đi trong trời đêm.

Trăng soi tự bao giờ

Chờ mong người không hẹn

Trở về như anh mơ

Xa nhau biết có gần

Anh nơi này sâu thẳm

Ngước mắt nhìn trời cao

Biết đến lúc bạc đầu

Người có về chốn cũ

Đời sẽ mãi gần nhau.

Cuối cùng anh cũng đứng trước cửa nhà, dù muốn dù không anh vẫn phải trở về .

Hoàng như chàng lãng tử không màng gì cả trong tay anh, trong tim anh đang ôm trọn nỗi buồn mà.

Căn phòng được bật sáng xua đi bóng tối đang ngập tràn. Hoàng ngã người xuống salon tiện tay bật tivi.

Kênh bảy đang quay trực tiếp chương trình phát giải cuộc thi ảnh.

Nhìn vào màn ảnh nhưng Hoàng cũng không chú tâm, chỉ đến trao mười giải khuyến khích khi chiếu cận ảnh từng người. Hoàng mới nháy nhòm.

Lâm Anh đang cười thật tươi khi nhận giải, còn lâm lẩn gì nữa họ đã có mặt ở Sài Gòn. Bấy lâu nay anh không hề nghĩ đến.

Hoàng bật dậy, anh hiểu mình cần phải làm gì ngay bây giờ.

Dù chỉ được giải khuyến khích nhưng Lâm Anh cũng xúc động thật nhiều, ba tác phẩm dự thi ảnh thiếu phụ chiều hoàng hôn được giải khuyến khích. Cầm món quà lưu niệm trên tay cô rung rung nước mắt, công sức bỏ ra cũng được bồi đắp và người chia sẻ niềm vui trước tiên phải là chị cô. Bước chân phía sau hậu trường cô phải ngạc nhiên khi thấy Hoàng đang chìa đóa hoa trước mặt.

– Xin chúc mừng em.

– Anh Hoàng ! Anh cũng có mặt ở đây nữa à. ?

– Anh phải cảm ơn chương trình tiếp phát giải của đài truyền hình, nhờ đó anh mới biết phải tìm em ở đâu. Tại sao bỏ đi mà không nói với anh lời nào cả, bé Na bình phục hẳn chưa ?

Lâm Anh nói nhỏ :

– Mình ra ngoài hãy nói anh Hoàng.

Đứng khuất ở một góc của câu lạc bộ Lan Anh, Lâm Anh trả lời những câu hỏi khi này mà Hoàng đã thắc mắc.

– Anh vẫn hiểu tính của chị em mà, một khi đã dứt khoát thì không có gì ngăn được, còn bé Na khỏe hẳn rồi hiện đi học mẫu giáo. Còn anh ?

Hoàng nhún vai :

– Anh bây giờ là một kẻ đau khổ cứ sống trong kỷ niệm để nhớ về mẹ con bé Na thôi. Em không ủng hộ anh nên chẳng giúp anh gì cả.

– Em rất muốn giúp anh nhưng biết làm sao đây, em đâu thể ép buộc chị ấy.

– Em không định giấu anh chỗ ở nữa chứ ?

– Nhưng bây giờ cùng anh xuất hiện với em chuyện sẽ không hay, chỉ bằng...

– Sao Lâm ?

– Bất ngờ. Anh sẽ đến bất ngờ phải tạo một dấu ấn gì đó trong lòng chị. À, bộ anh và bà Thu ly hôn rồi hả ?

– Ừ !

– Bà có gặp tụi em.

Hoàng chau mày :

– có làm khó dễ gì không ?

– Không, bà còn khuyên chị em hãy trở về với anh.

– Chị em nói sao ?

– Không nói gì cả, nhưng trong lòng hẳn còn yêu Duy Khương.

Hoàng buồn hiu :

– Đúng là anh thất bại trong chuyện chinh phục chị em.

– Tại sao anh không cố gắng, thua keo này ta bày keo khác chứ.

– Nhưng ít ra em cũng về phía anh.

– Vâng ? Em ủng hộ anh.

– Anh đưa em về nhé.

– Được rồi, nhưng phải bỏ em từ xa.

– Anh hiểu mà.

Hoàng trở về với tâm trạng phấn chấn, có lẽ may mắn đang mỉm cười với anh, niềm vui tràn ngập khi nghĩ đến một ngày không xa anh sẽ có lại Phương Anh.

Phương Anh tưởng chừng mình không thể còn đứng nổi trên đôi chân khi nghe cô giáo báo bé Na đã được đón về từ trưa. Bao câu hỏi dồn dập nhưng cô chỉ được lời giải thích là cậu đến đón vì nhà có chuyện phải đi xa trong vài ngày.

Cậu ? Làm gì có cậu chứ ?

Phương Anh liên tưởng đến việc bắt cóc, thời gian gần đây có việc bắt cóc trẻ con ở trường mẫu giáo. Nghĩ vậy càng làm tăng thêm sự lo sợ trong lòng cô hơn.

Về đến nhà thấy Lâm Anh cô đã òa khóc.

– Lâm Anh ơi, bé Na đã mất tích rồi.

– Sao ? Chị nói sao ?

– Có người đàn ông nào đó xưng danh là cậu đến đón bé Na từ lúc trưa.

Phương Anh nhú mồm :

– Chẳng lẽ gặp người lạ bé Na không phản ứng.

– Con nít mà, kẹo, vài món đồ chơi là theo liền. Chị lo quá làm sao bây giờ, mình đi báo công an nhé.

Lâm Anh ngăn lại :

– Khoan hả chị lỡ họ đòi tiền chuộc thì sao, hãy chờ đến ngày mai hãy báo cũng không muộn.

– Đến mai thì lâu quá, họ sẽ đưa con bé đi xa rồi còn gì.

Từ từ để tính xem, chị lo lắng làm em cũng rối trí luôn.

– Chuyện dầu sôi lửa bỏng như vậy mà em bảo để từ từ, tại sao nhà trường lại dễ dãi cho người lạ đón vậy không biết, họ phải có phần trách nhiệm.

– Đúng vậy.

có tiếng chuông reo. Lâm Anh vội vàng bắt máy :

– Alo !

– ...

– Sao ? Bé Na đang ở trong tay chị ?

– ...

– Vâng ! Tôi hiểu rồi.

– ...

– Chị hãy đọc lại lần nữa đi, rồi một ba chín trên mười hai... đường Nguyễn Súy... phường mười sáu... Gò Dầu.

Phương Anh lắng nghe rồi hỏi với vẻ mặt căng thẳng khi Lâm Anh dứt cuộc nói :

– Sao vậy em... tin bé na phải không ?

– vâng ! Chị lấy giấy bút ra ghi địa chỉ, họ muốn mình đến đó thương lượng về bé Na.

– Vậy là bắt cóc thật sự rồi, phải làm sao đây ?

– Thì chị cứ đến đó xem sao, nhưng đừng báo công an nghe sẽ bất lợi đó.

– Chị hiểu rồi, em đi cùng chị chứ ?

Lâm Anh lắc đầu :

– Hôm nay em không thể vắng mặt, chị cố gắng đi một mình nhé, sẽ không sao đâu. Trong cái rủi cũng có cái may mà.

Giọng Phương Anh buồn hiu.

– Lần đầu tiên chị thấy em không quan tâm đến bé Na, có phải em thấy mình không còn trách nhiệm nữa khi đã có chị.

Lâm Anh phụng phịu khi nghe chị trách mình :

– Làm sao em không rỗi trí, nhưng hôm nay xuất diễn của em đặc biệt, quan trọng cả một đời người nên không thể vắng mặt. Khi diễn xong em sẽ đến đó, bây giờ chị không lo đi còn đông dài cho mất thời gian.

Phương Anh cầm giấy tờ có ghi địa chỉ đẩy xe ra ngoài, cô cảm thấy mình đơn độc biết dường nào.

Cứ hỏi thăm đường cuối cùng cô cũng đến nơi cần đến. Trái tim muốn vỡ tung khi nghĩ lát nữa cô sẽ gặp lại con gái. Nó là một phần đời là báu vật của cô mà.

Định đưa tay bấm chuông nhưng cánh cổng chỉ khép hờ, cô đẩy cửa lo sợ cảnh giác vì có thể những chuyện tồi tệ sẽ xảy ra. Phương Anh không dám gọi mà bước dần đến cửa chính, căn phòng tối chỉ có chút ánh sáng mờ mờ hắt ra từ chiếc đèn nhỏ màu hồng nằm cạnh cửa.

Đứng im cô trấn tĩnh.

Đột nhiên đèn bật sáng, một người đàn bà lớn tuổi có gương mặt hiền hậu bước ra từ đâu đó mà cô không hay. Bà ta cất tiếng :

– Chào cô, cô đến đây vì lý do gì ?

– Không phải bà vừa liên hệ bảo rằng con gái tôi đang trong tay bà.

Bà ta cười vẻ kỳ quặc :

– có chuyện lạ lùng gì thế, cô có lộn địa chỉ không vậy ?

– Bà đừng chối quanh nghe, tôi bắt cóc con nít không nhẹ đâu.

– Tôi không hiểu cô đang nói gì nữa, cái gì bắt cóc, cái gì tôi nặng tôi nhẹ.

Vô nhà người ta há rồi tội đó thì sao đây ? Phương Anh bối rối cô nhìn lại tờ giấy trên tay lần nữa rồi hỏi :

– Đúng là số nhà của bà rồi chứ ?

Bà ta cầm tờ giấy lên xem :

– Đúng, nhưng không có gì như cô vừa nói đâu. Nhà này chỉ có một mình cậu chủ của tôi thì làm gì có chuyện con gái cô ở đây. Xin mời ra cho.

– Tôi sẽ nhờ công an can thiệp.

– Tùy cô vậy, cây ngay không sợ gì gió. Cô cứ làm những gì thấy cần thiết.

Phương Anh quay ra với vẻ chán nản pha lẫn sự tức giận. Tại sao lại trêu ngươi người ta, thật là quá quắc. Cô bước đi nhưng mắt chạm phải cặp xách tay đựng quần áo của bé Na nằm ở góc bàn.

Cầm cái xách lên cô hần hộc hỏi :

– Bà có thể trả lời cái xách tay này là của ai không ?

– Ở trong nhà tôi thì là của tôi, cô này hỏi sao lạ quá.

Phương Anh run lên .

– con tôi đâu, con tôi đâu ? Bà muốn bao nhiêu tiền nói đi, nếu không...

– Nếu không cô gọi công an đến à, tôi thật ngạc nhiên, bỗng dưng chạy xộc vào nhà người ta hỏi con gái. Nói cho cô biết nhà này chỉ có mình cậu chủ tôi thôi, cô nên đi ngay cho đừng phá rối nhé, tôi không nhượng bộ đâu.

– Được rồi, đây là chứng cứ xem bà còn chối nữa hay không ?

Thấy Phương Anh quay đi với cái giỏ bà ngăn lại :

– Đi ra thì được nhưng bỏ lại cái xách tay đó, cô muốn tôi kêu lên cho mọi người biết rằng cô vào đây để ăn cướp không.

Sự thể đảo ngược làm Phương Anh cứng họng.

– Bà....

Cô nhìn quanh rồi thẳng thốt la lên :

– Na ơi, con đâu rồi Na ?

– Mẹ ơi !

Phương Anh không tin vào tai mình nữa, nhưng trước mắt cô Hoàng đang bế nó trên tay.

– Ôi Na ơi.

Nước mắt cô tuôn thành dòng, bé Na rời khỏi tay Hoàng chạy đến bên mẹ.

– Sao mẹ khóc

– Tại sao con lại ở đây... ?

Nó nhìn Hoàng :

– Ba Hoàng đến đón con, đưa con đi sắm rất nhiều quà nè mẹ.

Ôm con vào lòng cô sợ nó sẽ mất lần nữa.

– Tại sao anh phải làm vậy ?

Hoàng cười hiền :

– Em hỏi một câu ngớ ngẩn đến thế là cùng, nhưng anh cũng sẵn sàng trả lời. vì đó là bổn phận trách nhiệm của một người cha, mà em thì tàn nhẫn cứ muốn chia cách tình cha con của anh. Xin lỗi đã không báo trước cho em.

– Anh sắp đặt chuyện bắt cóc phải không ?

– Nếu không làm gì em bước chân đến tệt xá của anh.

Bà Năm ngơ ngác trước câu chuyện vừa xảy ra.

– Cậu Hoàng chuyện này là sao vậy ?

Hoàng mỉm cười :

– Vú à ! Đây là bé Na con gái của con và kia là Phương Anh mẹ của cháu,

tụi con mất liên lạc cả ba năm rồi. giờ đã đoàn tụ nên con mới gọi vú về đây, chúng ta sẽ sống trong căn nhà đầy hạnh phúc phải không vú ?

Bà Năm đã hiểu.

– Có cần ăn mừng không cậu ?

– Có chứ, có chứ. Nhưng phải chờ một người khách nữa vú à, hôm nay là ngày quan trọng con sẽ đãi mọi người ăn quán vậy.

Bà Năm đưa tay bế bé Na.

– Nào lại bà bế xem, bà cháu mình vào đây cho ba mẹ con có chuyện cần nói với nhau nghe bé Na.

Hoàng bước đến nhìn gương mặt ngầu của Phương Anh mà bật cười :

– Giận anh sao ?

– ...

– Anh đã nói rồi em có chạy đường nào cũng không thoát khỏi tay anh, trừ khi...

– Khi nào ?

– Em không còn ở thế gian này.

– Anh muốn em chết lắm sao ?

– Có lẽ đúng đấy, chỉ có như vậy em mới mãi là của anh.

– Ích kỷ.

– Ủ, anh ích kỷ lắm nhưng anh biết hy sinh bản thân mình cho người thân.

Còn em, em có làm được điều đó không. Tại sao em luôn miệng bảo vệ bé Na là duy nhất mà em không quay lại với anh để con có đủ cha mẹ. Em yêu Duy Khương là em tự tìm hạnh phúc cho bản thân em, chứ không vì lòng yêu con muốn cho nó sung sướng...

– Anh nói ra những điều ấy để bắt buộc tôi hay sao ?

– Đến bây giờ em mới nhận ra là anh yêu thương em hết lòng.

– Chẳng lẽ anh chấp nhận người vợ anh yêu thương đã có hình bóng khác ?

– Những chuyện đó với anh không quan trọng, điều cốt yếu là em yêu thương đứa con của anh. Yêu con thì dần dần sẽ yêu cha, chung sống với anh rồi em sẽ yêu anh chuyện đó không hề khó.

– Nhưng ...

Có tiếng vỗ tay :

– Thật là tuyệt, sẽ làm gì cho cuộc tương phùng hả anh Hoàng.

Lâm Anh bước vào với nụ cười tươi. Phương Anh sa sầm nét mặt :

– Chuyện này có em nhúng tay vô phải không ?

– Em không muốn cháu của em phải khổ, và chị của mình phải long đong vì tình mãi. Xin lỗi chị, nhưng chị sẽ không giận em nữa chứ, hãy vì bé Na chị à !

Cô đặt tay Phương Anh vào tay Hoàng.

– Anh Hoàng à, bắt đầu hôm nay em gọi chị em cho anh. Anh mà để chị em rơi một giọt nước mắt nào là em đưa chị đi thật xa, nơi anh không thể tìm.

Hoàng cười .

– Làm sao anh để mất vợ con lần nữa, anh đã quá nửa đời người rồi anh cần ở yên trong tổ ấm, em không phải lo.

Phương Anh giật tay ra nói mát :

– Ai là vợ anh hồi nào mà nói.

Hoàng trêu :

– Chưa vợ nhưng đã sanh con cho người ta rồi.

– Ừ...

Bé Na chạy ào ra gọi :

– Ba ơi, mẹ ơi. Vào đây với con đi.

Kéo tay Hoàng và Phương Anh vào căn phòng nhỏ, Hoàng nói :

– Anh đã trang bị sẵn cho con, em xem có cần sửa đổi gì không ?

– Trên đầu giường mấy con thú nhồi bông, một con búp bê và những ảnh để

thương được treo trên tường, chiếc giường cá nhân bé xíu được trải ra hồng phẳng phiu, Phương Anh xúc động thật sự, tại sao cô lại nở từ chối với một người thật tâm như thế ?

Quay lại cô bắt gặp ánh mắt nồng nàn đả ám áp, cô rụt rè :

– Tại sao anh... ?

Hoàng kéo cô vào lòng :

– Đừng hỏi anh tại sao hay bất cứ câu gì cả, mà em hãy hỏi lại lòng mình xem có thể chấp nhận anh chưa, đó mới là điều quan trọng. Anh vẫn tin rằng dù em đi một vòng khá xa để lánh anh, nhưng đích cuối cùng em trở về nơi xuất phát. Hãy cứ tin nơi đây là nơi trú bão của cuộc đời em rất an toàn.

Cô ngước mắt nhìn anh qua màn lệ.

Bé Na reo lên :

– Mẹ thương ba rồi phải không ? Thích quá từ nay con có ba rồi...

Nhìn Hoàng mỉm cười vẻ hài lòng Phương Anh cảm thấy bực.

– Vừa lòng anh rồi phải không ?

Hoàng nheo mắt.

– Đó là ước muốn của anh mà, nhưng điều quan trọng nhất bây giờ anh phải làm cho nụ cười của em nở mãi trên môi.

– Em chưa có chuẩn bị nào cả.

– Anh đã chuẩn bị tất cả rồi em không cần phải lo.

Rồi Hoàng kéo tay cô vào gian phòng :

– Đây sẽ là thế giới riêng của chúng mình.

– Em không nói về chuyện đó, về tâm lý kia.

Hoàng không buồn mà âu yếm :

– Anh hiểu mà, không cần em phải nhiệt tình chỉ cần em không gượng ép, anh sẽ chờ mà.

oOo

Buổi tiệc nhỏ vui vẻ rồi cũng tàn, Hoàng đưa tất cả trở về nhà của Phương Anh. Cô nhận thấy đôi mắt Hoàng thoáng buồn, anh hôn bé Na rồi từ giã.

Con bé phụng phịu .

– Con thích về nhà ba Hoàng.

Những người có mặt mỉm cười, Phương Anh buột miệng :

– Bé Na hư quá, con không thương mẹ sao ?

Nó gật đầu lia lịa :

– Con thương mẹ chứ, con cũng thương ba Hoàng nữa.

Bà Năm lên tiếng :

– Sao aon không nói mẹ về nhà ba Hoàng luôn.

Na lay tay mẹ :

– Nghe mẹ, mình về đi mẹ.

Lâm Anh hỏi :

– Thế Na bỏ mẹ Lâm Anh một mình ?

Na ngắc ra vài giây.

– Nhưng...nhà ba Hoàng không có phòng cho mẹ Lâm Anh...

Hoàng cười :

– Sao Na không cho mẹ Lâm Anh ở chung ?

Giường Na nhỏ xíu.

Lâm Anh nhìn chị động viên :

– Chị ơi hãy chấp nhận những gì mình đang có đi. Bé Na quyến luyến ba nó đó không là chuyện đáng mừng hay sao ?

Nghe nói bé Na bá cổ Hoàng :

– Vậy là mẹ đồng ý cho con theo ba rồi đó. Mẹ ơi con theo ba nhé.

Phương Anh gật đầu :

– Ừ, nếu con thích.

Khi cha con Hoàng đi rồi khoảng không chợt hiu hắt. tại sao cô không nhận

ra tấm lòng của anh mà nuôi dưỡng mối tình gặp nhiều trở ngại. Tại sao cô lại chạy theo mối tình với Duy Khương để phải dấu giếm bé Na, gặp gỡ một cách lén lút.

Từ bây giờ trong cuộc đời này sẽ không có Duy Khương xin vĩnh biệt một mối tình một cuộc hôn nhân xen nước mắt. Phải cố gắng vùi lấp tình riêng để cho con mình có cuộc sống đầm ấm.

Có trăm điều cô muốn nói với Hoàng nhưng sao chẳng thành lời, đâu đó trong góc tim bé nhỏ vẫn luẩn khuất hình bóng anh nhưng cô không hề nhận ra. Tại sao lại cố tình hận quên dù ít nhiều Hoàng cũng là người ân, đã là chỗ dựa vững chắc khi cô một mình.

Lâm Anh hỏi khi thấy chị ngồi thần thờ :

– Chị đang nghĩ về anh Duy Khương phải không ? Dù sao tình nghĩa với nhau mặn nồng hơn anh Hoàng, nhưng đem so sánh giữa hai người thì anh Hoàng vẫn hơn chị ạ.

Nghe nhắc đến Duy Khương lòng cô chùng xuống Nỗi đau tưởng lắng xuống nhưng vẫn còn sâu thẳm trong lòng, nếu sống với Hoàng mà có lúc còn tơ tưởng đến Duy Khương thì sao ? Phương Anh chợt thấy khoắc khoải và nhận ra mình là người đàn bà hư hỏng nhất. Tại sao không sống với con mà đi thêm bước nữa để gây ra thêm chuyện rắc rối ? Biết rồi đây cô có tìm được cái đích thực gọi là hạnh phúc ? Có yêu được Hoàng không ?

Nhưng ở Hoàng đâu có điều gì chê trách, anh còn chấp nhận cô đã có thời gian dài với Duy Khương nữa mà.

Ngước nhìn bầu trời cao với đầy những vì sao lấp lánh mà tâm hồn rung buồn.

Thôi thì cô bằng lòng những gì mình vừa có được...

oOo

Một năm sau.

Con mưa rót nhẹ thoáng qua Châu Nguyễn cho xe tấp vào lề, khi ngược nhìn lên anh đang ở trước vũ trường.

Chọn một bàn khuất sau chậu kiếng, anh đưa mắt nhìn quanh. Nhớ lại ngày đầu tiên anh đã bị cuốn hút ngay bởi phong cách giản dị trong màn áo trắng của Lâm Anh, chỉ một chút phấn son nhạt cũng đủ tô nét duyên dáng.

Châu Nguyễn thấy lòng băng khuâng khi nghe giọng ca vừa cất lời. Vừa tha thiết vừa sâu lắng nên gieo vào lòng anh niềm yêu thương.

Rồi cười thầm với chính mình khi biết đã bị tiếng sét ái tình đánh gục. Anh dò hỏi nhưng chẳng một ai biết về cô, muốn bộc lộ tình cảm cho cô hiểu e rằng không dễ chút nào. Một người đàn bà đặc biệt như trong chuyện liêu trai, thoát ần thoát hiện làm trái tim anh không ngừng trăn trở.

Lâm Anh ra đi không có một lời từ giả, cảm giác không còn gặ lại trong anh cứ lớn dần.

Châu Nguyễn thở dài :

– Đã một năm rồi còn gì.

Ở nơi nào đó cô có hiểu trong khoảng trời đất mênh mông đang có anh nhớ về cô, từng giây từng phút, Châu Nguyễn bây giờ như con thuyền không người lái anh đang mặc cho nó xuôi giòng hắt thuyền anh đang trôi trên sông tương tự không cần bờ bến.

Chưa biết rõ em tôi đã yêu

Đã nghe thương nhớ biết bao chiều

Em đi - Đi biệt không trở lại

Tôi ở nơi này với quạnh hiu

Hãy trở về đi em của anh

Với bao giấc mộng đâu không thành

Để anh vẫn biết em hiện hữu

Của chút ân tình quá mong manh.

Không thể chịu đựng nổi cảm giác cô đơn Châu Nguyễn ra về.

Trong căn phòng vắng lặng được chiếu sáng bởi ánh trăng bàng bạc, Châu Nguyễn cứ đứng nhìn xuống căn phòng số mười ba. Anh đuốt thuốc liền tay, tự hỏi sao không gạt được người đàn bà ấy ra khỏi tâm trí.

Sáng hôm sau gặp Hải Đăng nơi phòng trực. Đăng hỏi :

– Ngày hôm qua thấy cậu đến vũ trường sao không ở lại xem cho hết suất, hôm nay có ca sĩ cũ trở lại rồi đó.

Mắt Châu Nguyễn chột sáng lên, anh hỏi dồn :

- Ca sĩ nào ?
- Người mà một thời mình ái mộ cậu quên rồi sao ?
- Cậu...cậu nói Lâm Anh đó à ?
- Nếu cậu không về sớm thì đã gặp, tiếc hủ ?
- Không !

Suốt ngày hôm ấy Châu Nguyễn làm việc với tâm trạng phấn khởi, háo hức mong ngày qua mau để đến đêm sẽ gặp lại Lâm Anh. Và anh tin tưởng Hải Đăng không lừa mình.

Châu Nguyễn không tin vào mắt mình khi Lâm Anh bước ra sân khấu. Trái tim đập nhanh, những mạch máu như căng phồng, những ngày chờ đợi đã được đền bù.

Sau một năm trông cô chừng chắc hơn, giọng hát có vẻ điêu luyện hơn.

– Dù cho mưa anh xin đưa em đến cuối cuộc đời. Dù cho mưa rơi hay cho bão tố có kéo qua đây. Dù có ước, có ước ngàn lời cũng đã muộn rồi. Dù sao đi nữa em vẫn yêu anh.

Liệu anh đủ sức đưa cô đi đến hết cuộc đời này không ? Khi Lâm Anh khuất sau cánh gà cũng là lúc Châu Nguyễn bước nhanh ra khỏi vũ trường.

Anh đứng chờ, rồi bóng cô gầy đổ dài xuống đường, Châu Nguyễn gọi thật khẽ nhưng cũng làm xao động trái tim người gọi.

– Lâm Anh !

Cô mỉm cười :

– Anh đó à.

Châu Nguyễn bước đến thật gần, muốn kéo cô vào lòng cho vui thương nhớ.

– Em đã quên khi nghĩ không từng có anh hay sao ?

– Em...

– Và tại sao hôm nay em trở lại với mục đích gì đây. Cô tình làm cho trái tim anh tan nát lần nữa hay sao Chẳng lẽ anh yêu em đến dường nào em còn không hiểu ?

Dù trời đêm tối với chút ánh sáng hắt hiu anh vẫn nhận ra đôi bàn tay cô run rẩy.

– Sao không trả lời anh đi ?

– Thời gian có thể chứng minh cho lòng người, cho một cuộc tình...

– Em muốn đo lường lòng dạ anh ?

Lâm Anh lắc đầu :

– Chẳng lẽ với quá khứ đó anh vẫn muốn cùng em tạo dựng hạnh phúc ?

Đôi mắt Châu Nguyễn long lên .

– Em không hề tin anh ư ? Trong khi anh đã thuyết phục được mẹ thì em đã rời xa anh. Tại sao em lại đối xử tàn nhẫn với anh như vậy, chẳng lẽ em đã trở lại với người chồng cũ hay sao ?

Lâm Anh không giận mà cô chỉ mỉm cười, cô hiểu sự chân thành của Châu Nguyễn.

– Nhưng hôm nay anh không để mất em. Không để mất em lần nữa đâu Lâm Anh.

Đột ngột anh ôm cô vào lòng, không kháng cự, Lâm Anh cũng siết nhẹ bờ lưng anh. Cả một năm dài nhưng nhớ khi nhận ra đáng quen thuộc đứng chờ, cô muốn rơi nước mắt.

Những nụ hôn ngọt mềm rũ xuống xuống ngập đầy, có giọt nước mắt lăn dài, Lâm Anh thì thầm :

– Em cũng nhớ anh lắm Nguyễn ơi.

Châu Nguyễn khựng lại :

– Nhớ anh, sao đến bây giờ em mới cho anh gặp ? Không nhờ Hải Đăng chắc có lẽ anh cũng không biết em đã trở lại vũ trường. Bé Na thế nào rồi

Lâm Anh hỏi bằng nụ cười :

– Anh vẫn muốn làm cha nó sao

– Dĩ nhiên rồi nếu em muốn là vợ anh.

Đăm thắm nhìn Châu Nguyễn, cô buông lời :

– Xin lỗi đã không tạm biệt anh, thời gian qua, em trở lại Sài Gòn để học tiếp năm cuối cùng của khoa báo chí. Và bây giờ em trở lại để biết xem anh có còn nghĩ đến em không ?

– Và bây giờ em đã hiểu rồi chứ ?

Hình ảnh ngày tương phùng làm cả hai xao xuyến, Lâm Anh cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Tình yêu lãng mạn đẹp như một giấc mơ, Châu Nguyễn dịu cô :

– Anh đưa em về nhé !

– Vâng !

– Bây giờ anh mới tin rằng em đang ở cạnh anh, mãi mãi nhé Lâm Anh.

– Vâng, mãi mãi.

– Hãy nghĩ quanh mình là thiên đường rất đẹp, chỉ có hoa và bướm không có sự nhớ nhung bằng nước mắt.

Dụi đầu vào bờ vai rộng, Lâm Anh thấy mình đủ tự tin để trở lại với tình yêu đầu.

Trời Đà Lạt chưa vào tối mà sương như phủ mờ, Châu Nguyễn sánh bước cùng Lâm Anh trên con dốc nhỏ để về khách sạn.

– Em có mệt không ?

Cô xoay người hôn vào má anh.

– Có anh, em không còn biết mệt là gì cả, thật tuyệt vời.

– Đêm nay đối với anh sẽ là một đêm ngọt ngào nhất trong cuộc đời của anh.

Lâm Anh ngượng ngùng khi Châu Nguyễn nhắc bồng cô lên và đặt xuống giường tân hôn. Đôi môi tham lam ngáp đầy cùng những cánh tay quăn quít không rời.

Ngoài kia trời đã tối dần, trong căn phòng ấm áp cả hai đã bỏ quên thế giới bên ngoài, họ chỉ còn tiếng du dương ngọt ngào của đam mê, trái tim hòa cùng hơi thở nhịp yêu đương, Châu Nguyễn như mụ mị trong vòng tay người vợ mới cưới.

Khi đam mê đã lắng dịu, Lâm Anh nhìn thấy gương mặt rạn rỗ của chồng.

– Sao em giấu anh ?

– Giấu gì cơ ?

– Em không phải là góa phụ.

– Anh không thích ?

– Tại sao em phải dối anh, dù sự thật em có là mẹ bé Na anh vẫn yêu em kia mà.

– Thì em là mẹ bé Na...

– Đã là góa phụ, là mẹ của đứa con gái mà còn trinh nguyên cho chồng đêm tân hôn sao

Lâm Anh đỏ mặt nhìn theo Châu Nguyễn, vết tích trinh nguyên dù là bằng chứng, Châu Nguyễn ôm vợ vào lòng vuốt ve âu yếm rồi thì thầm :

– Cảm ơn em, nàng góa phụ !

Vũng Tàu 2003

Hết

Đánh máy: vomngoc
Nguồn: vietlangdu.com
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 28 tháng 8 năm 2004